WEEKBLAD

4 frank per nummer.

ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr 551. — 19 OCTOBER 1950. — 24 BLZ.

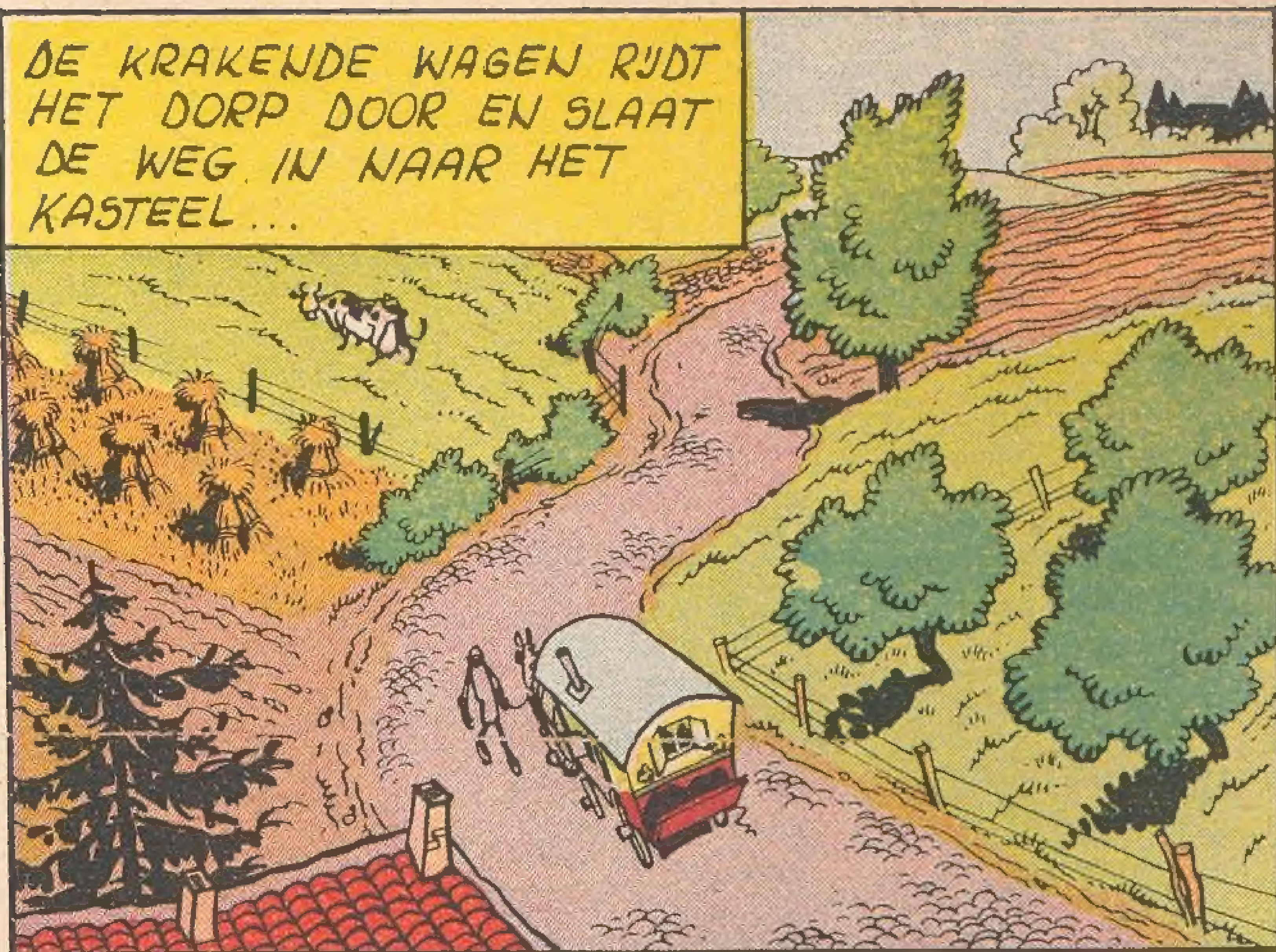

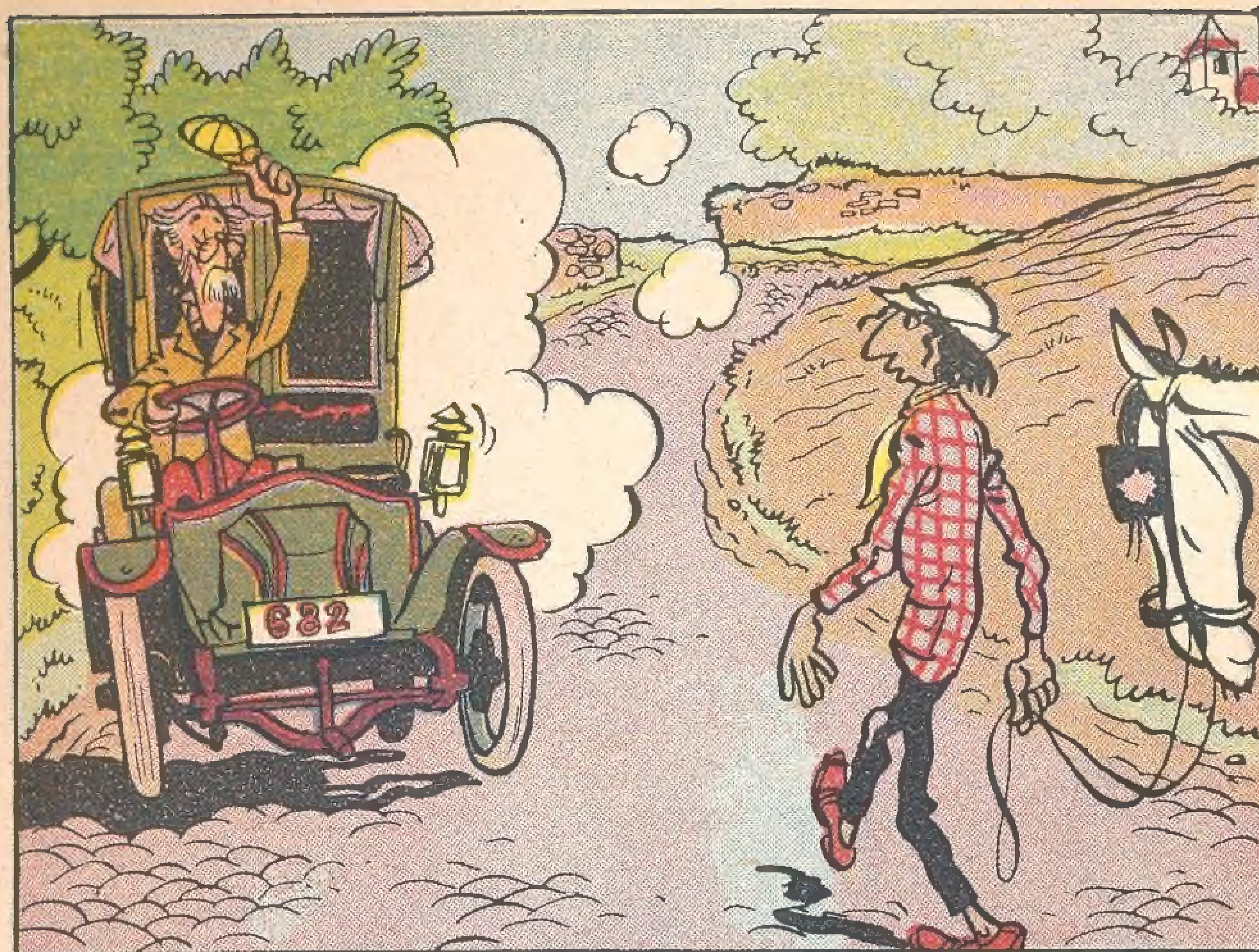

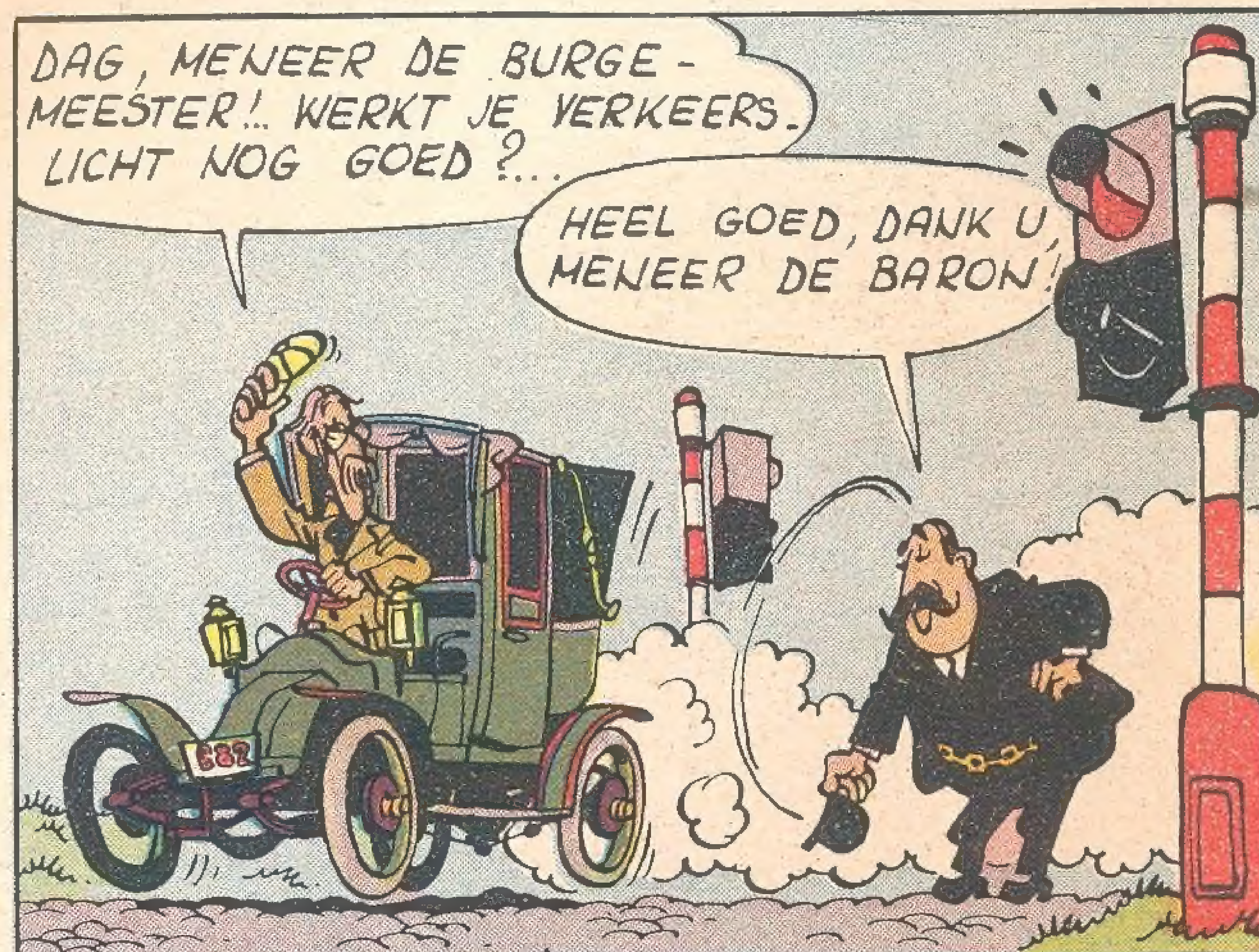

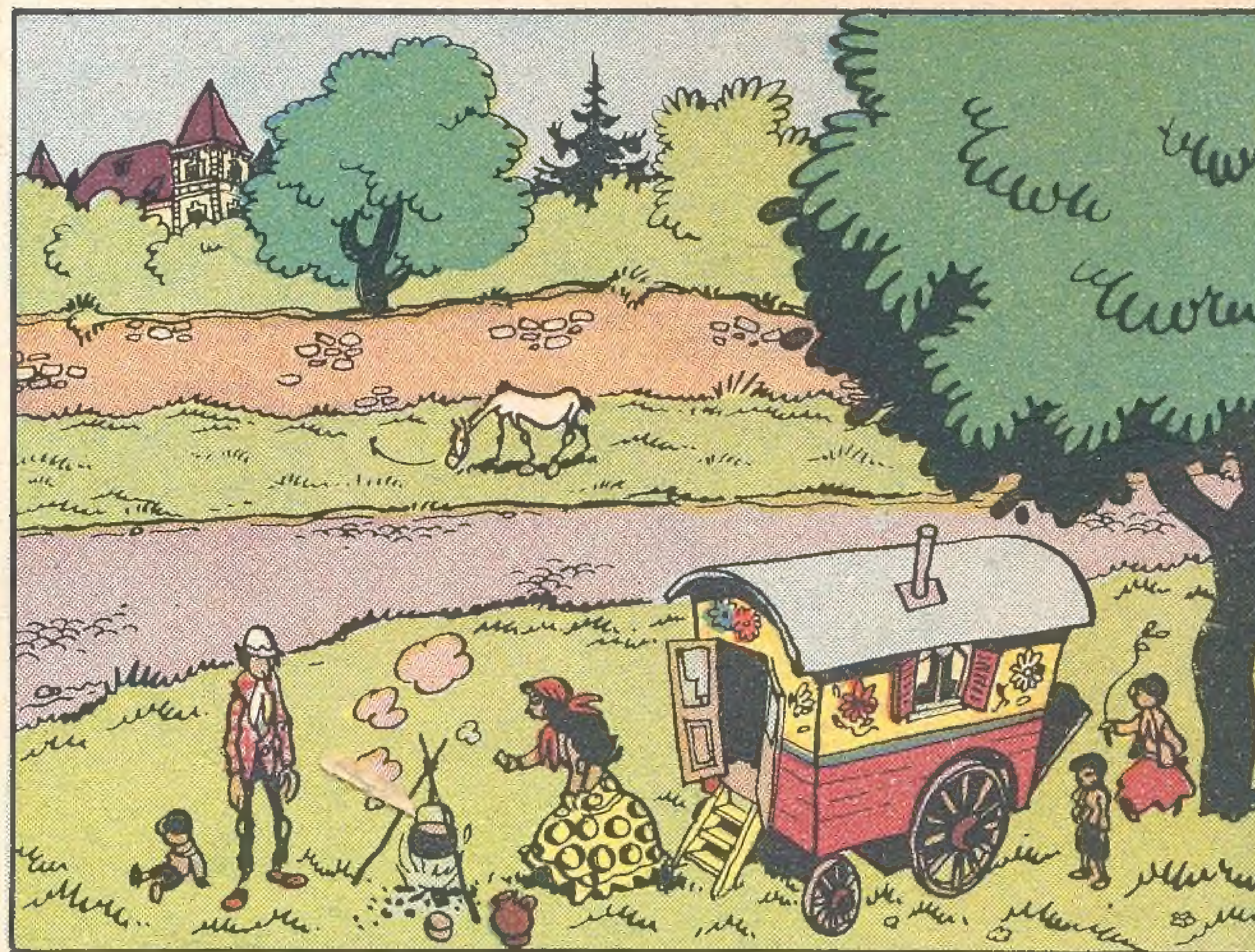

DE KRAKENDE WAGEN RIJDT HET DORP DOOR EN SLAAT DE WEG IN NAAR HET KASTEEL ...

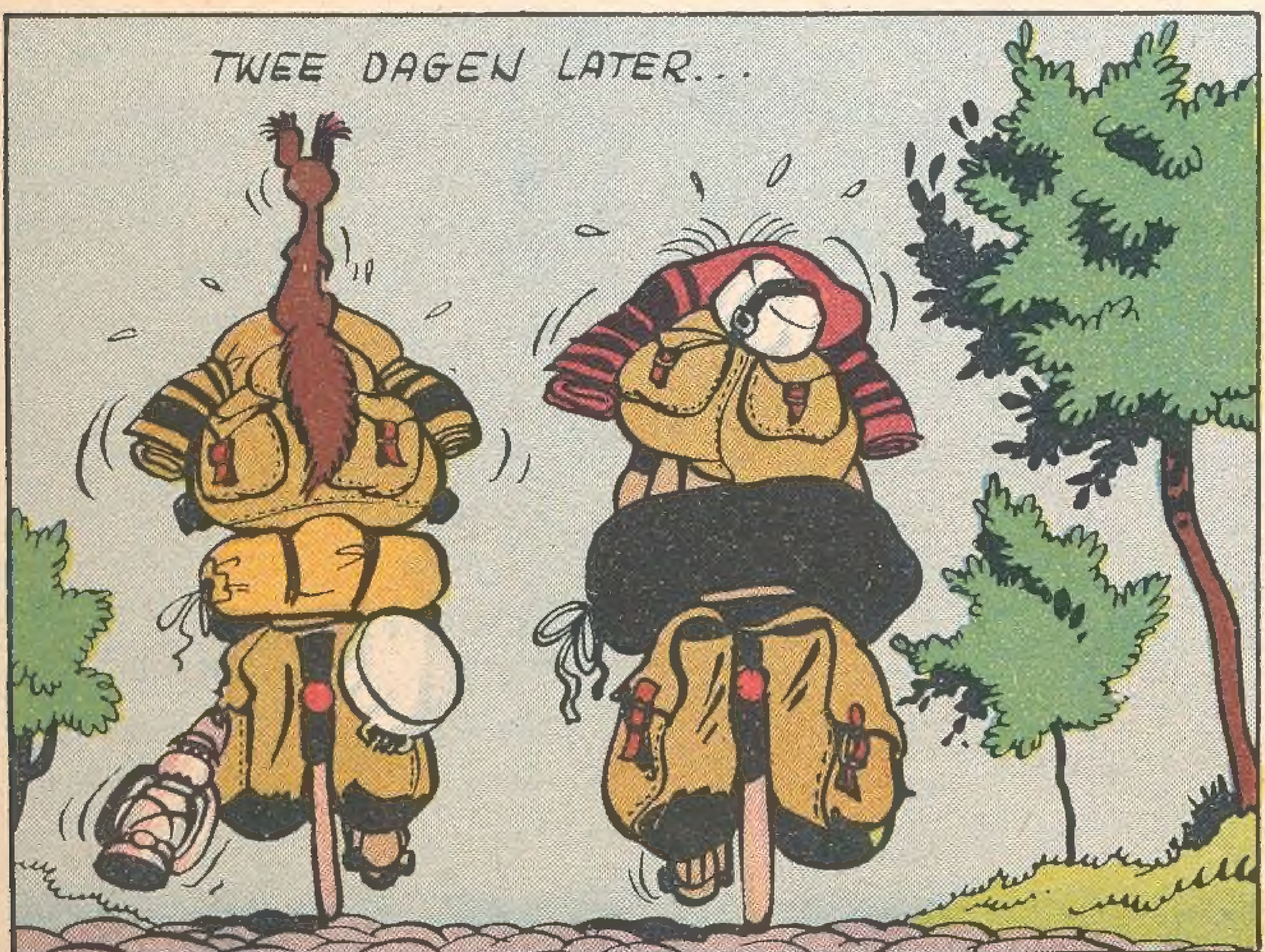

682

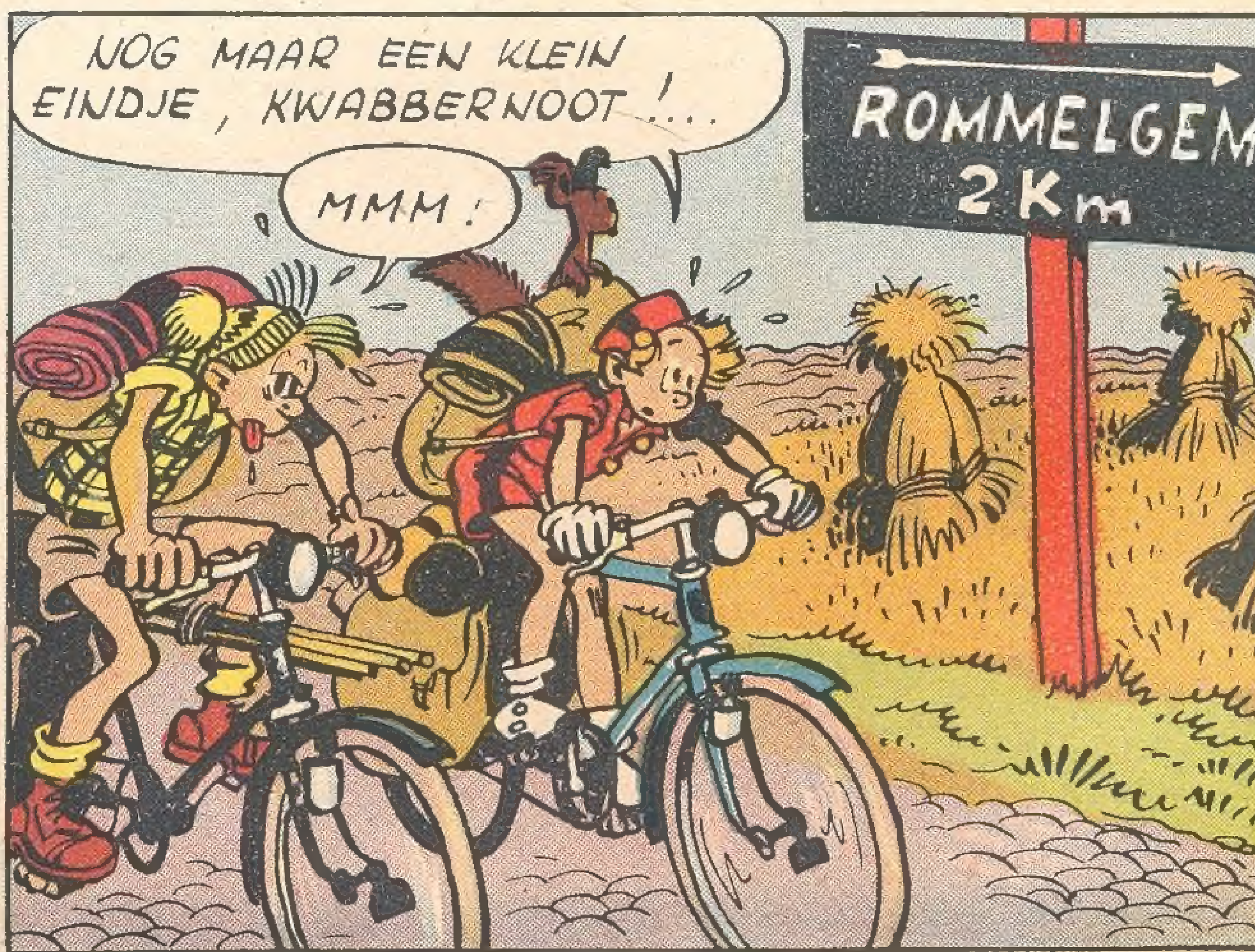

WAT KOMT DIE HIER DOEN?
682

DAG, MENEER DE BURGEMEESTER!.. WERKT JE VERKEERSLICHT NOG GOED?...
HEEL GOED, DANK U, MENEER DE BARON!

WAAROM RESPECTEERT DE BARON MIJN ROOD LICHT NIET? ALS HET HIER EEN KRUISPUNT WAS, HAD HIJ AL LANG EEN ONGELUK GEHAD! AL IS HIJ BARON!...

TWEE DAGEN LATER...

NOG MAAR EEN KLEIN EINDJE, KWABBERNOOT!...
MMM!
ROMMELGEM 2 Km

WIE valt blijft liggen, alleen wie recht blijft staan lacht d'overwinning aan.

De woorden zijn van Frederik de Grote. Die man hield er blijkbaar niet van dat men ging liggen.

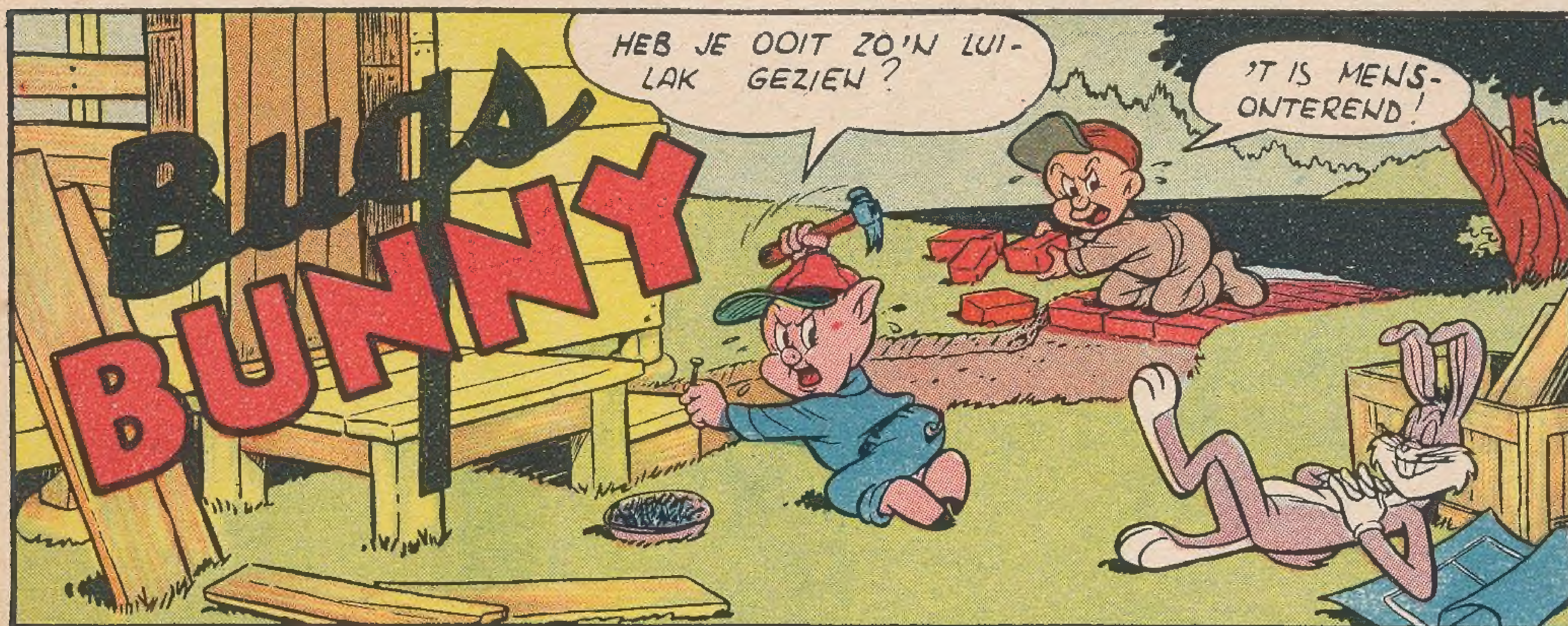
Nochtans is het dikwijls veel aangenamer te liggen dan te staan. Bijvoorbeeld als je slaapt. Rechtstaand slapen is lang niet zo aangenaam als liggend slapen...

Maar er zijn nog andere gevallen, waarin de horizontale houding beter is. Zo beweren in ieder geval de vliegtuigfabrikanten die...

Maar, drommels ! Waarom zou ik jullie dat hier vertellen. Je kunt het immers zelf lezen in het artikel over de luchtvaart van de toekomst.

Je zult het zelf wel vinden, niet ?

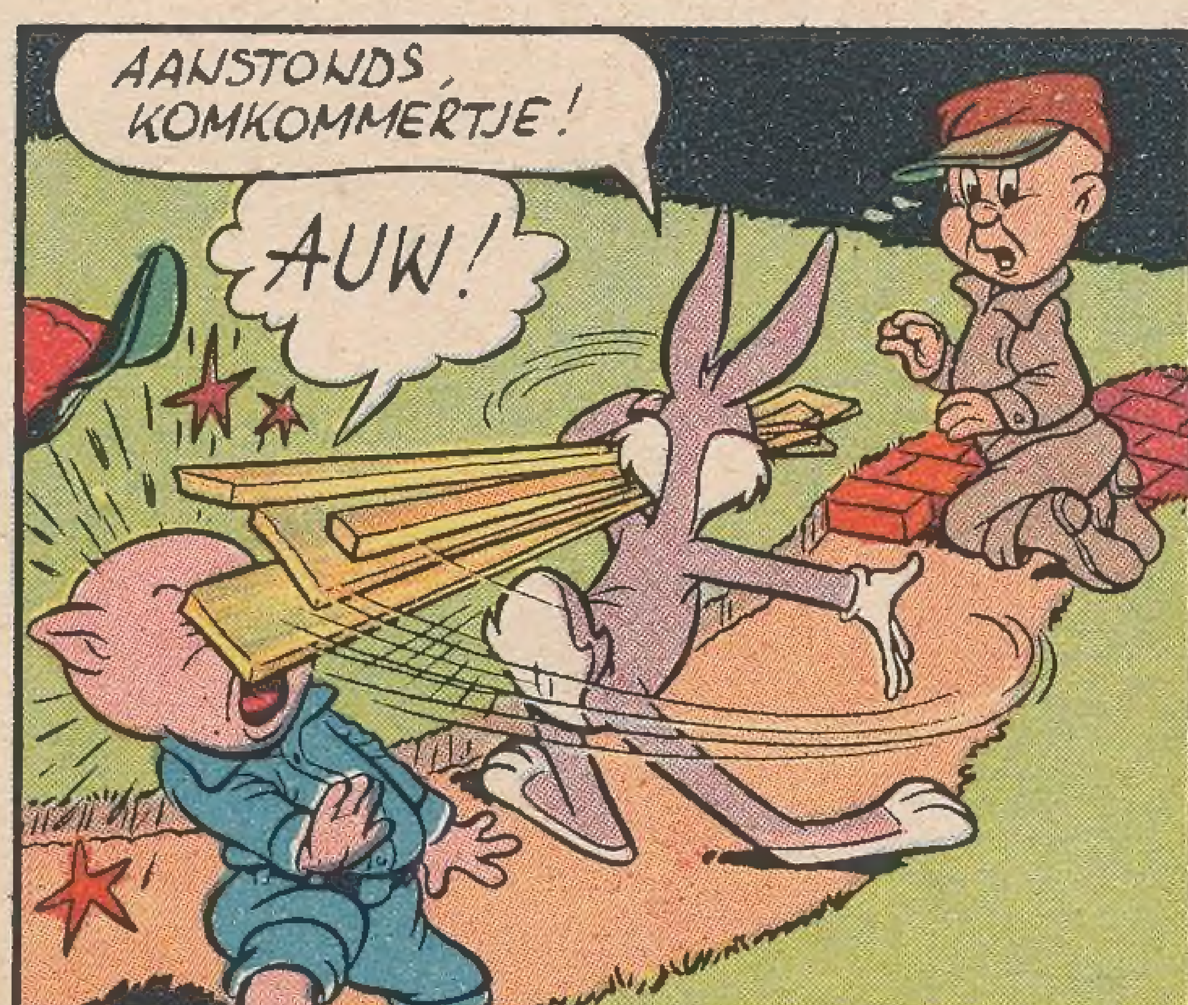

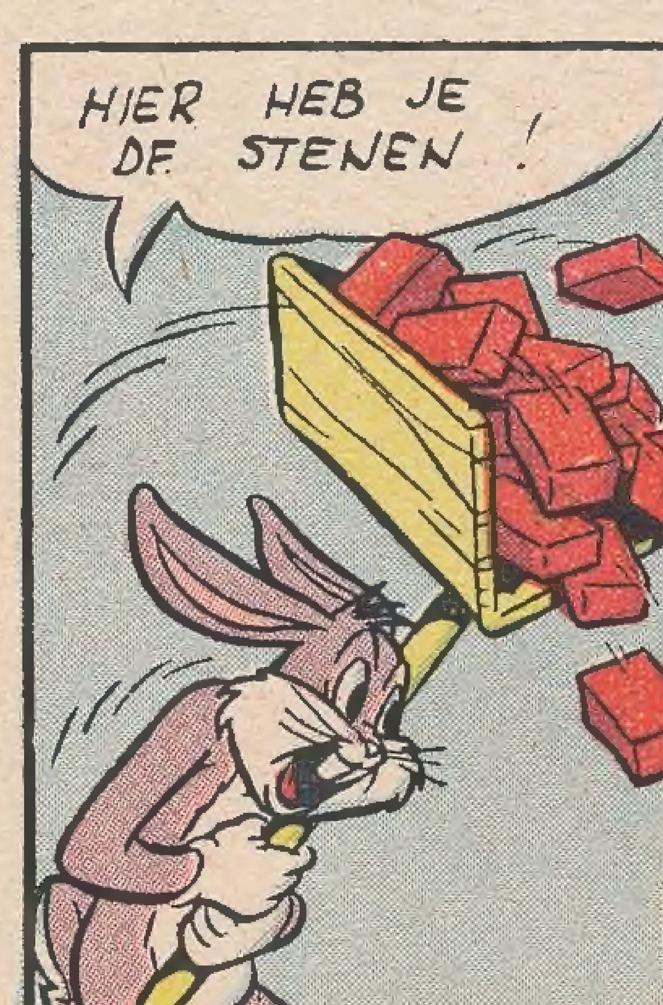

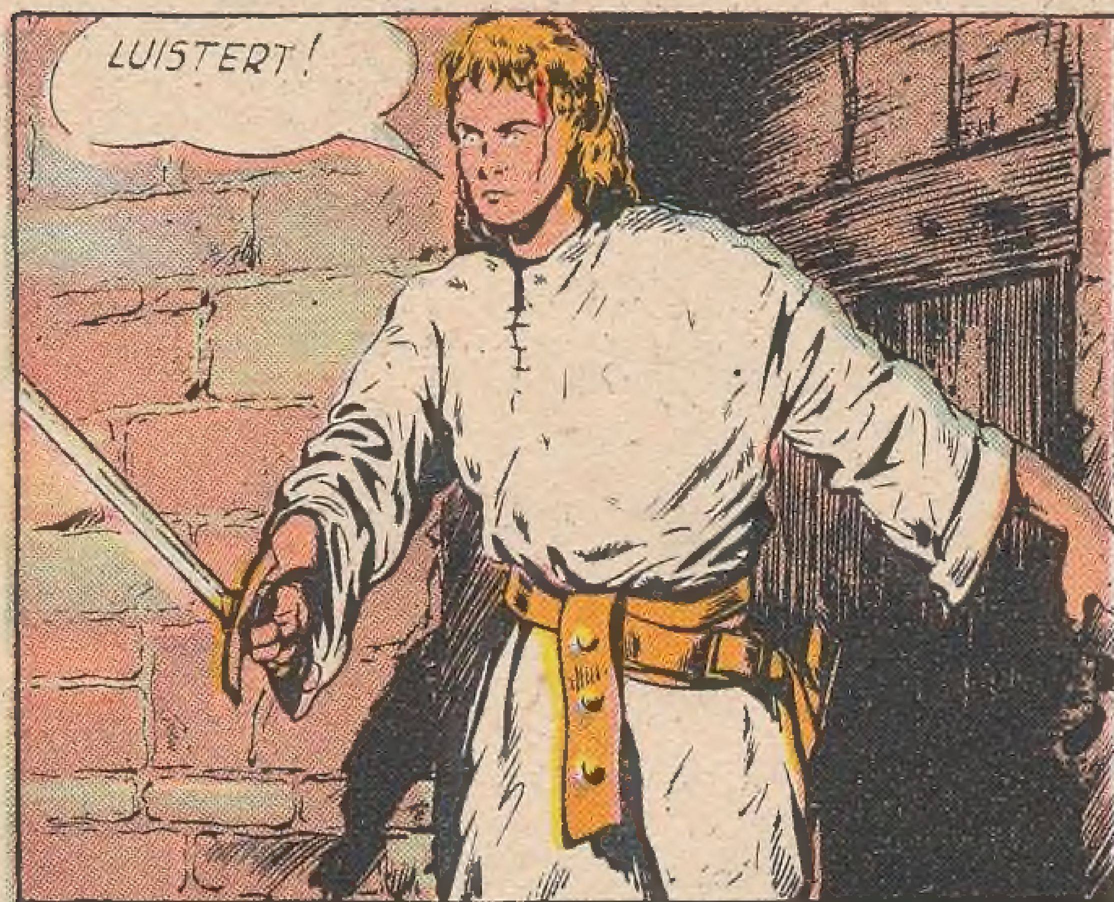

Ridder Parsival

(7)

KORTE SAMENVATTING. — Jack, z'n zusje Lucy-Ann en zijn papegaai Kiki, brengen hun laatste vacantiedagen door bij hun vriendjes Philip en Dinah Mannering, die bij hun oom en tante, Mr en Mrs Sullivan, wonen in een oud, tot puin vervallen kasteel bij de zee. De jongens zullen hun intrek nemen in de torenkamer en Jo-Jo, de negerknecht, steekt een handje toe om hun spullen naar boven te brengen. De kinderen maken zich vrolijk over de neger, die 's nachts « dingen » ziet ronddwalen op zee. In de rotsen aan de kust ontdekken ze een gang. De jongens wagen er zich in, terwijl de meisjes op hen wachten.

— Het is beter, dat we het aan Jo-Jo vertellen, dan kan hij komen helpen, zei Dinah. Hij zou een touw mee moeten brengen. De jongens kunnen vast niet meer terugklimmen zonder hulp.

— Nee, laat ons niets tegen Jo-Jo zeggen, zei Lucy-Ann, die een afkeer van de zwarte man had. Laat ons nog maar wat wachten. Misschien is de gang erg lang.

De gang was inderdaad veel langer dan de jongens gedacht hadden. Ze wondt en draaide steeds door de klippen omhoog. Het was er stikdonker. De kaars gaf niet bizonder veel licht. De jongens stootten zo nu en dan hun hoofd tegen de bovenwand, want ze konden niet meer recht in de gang staan.

Hoe hoger ze kwamen, hoe droger het werd. Al gauw was er helemaal geen zeewierreuk meer te bekennen, maar de lucht werd muf en schimmelachtig. Ze konden bijna geen adem meer halen.

— Wat is de lucht hier slecht, hé, klaagde Philip, toen ze verder liepen. Ik kan bijna niet adem halen. Ik dacht al 'n paar keer, dat onze kaars uitgegaan was, Sproet. Dat is 'n teken, dat de lucht niet vers is. We zullen vast gauw aan het einde van de gang komen.

De gang klom nu steil omhoog en was in de rotsen uitgehouwen. De jongens begrepen het niet meer.

— Het is geen echte gang, zei Philip teleurgesteld. Alleen maar een spleet in de rots, zoals jij al gezegd hebt. En toch zijn er treden, in de grond uitgehakt, zie je dat niet ?

Het licht van de kaars scheen op de treden.

— Ja, daar moest iemand eens treden uitgehakt hebben, maar waarom ?

Jack gaf een schreeuw. Hij had de kaars boven z'n hoofd gehouden.

— Kijk, is dat geen luik boven ons ? De gang voert naar dit luik. Laat ons eens proberen, of we het open kunnen krijgen.

Zeker, daar was een oud houten luik, dat de uitgang afsloot. Als ze het maar op konden tillen ! Waar zouden ze ergens zijn ?

HOOFDSTUK VIII

IN DE KELDERS

LAAT ons samen duwen, zei Philip opgewonden. Ik zal de kaars op die richel zetten.

Hij plantte de kaars stevig in 'n spleet van de richel. Daarna duwden hij en Jack uit alle macht tegen het trapluik boven hun hoofden. Een wolk stof dwarrelde naar beneden en Philip wreef in z'n ogen, die traanden. Jack had zijn ogen op tijd dicht gedaan.

— Auw ! riep Philip in z'n ogen wrijvend. Kom, we proberen het nog eens. Ik voelde het bewegen.

Zij probeer len nog eens. Deze keer gaf het trapluik plotseling mee. Het ging 'n paar centimeters omhoog en viel toen weer neer, waarna er een nieuwe stofwolk omlaag kwam.

— Zoek een stuk rots of een grote steen waar we op kunnen gaan staan, zei Jack rood van inspanning. Nog een flinke stoot en we hebben het open.

Ze vonden drie of vier glibberige stenen, stapelden ze op elkaar en klommen er op. Zij duwden tegen het trapluik en tot hun grote vreugde, gaf het mee en kantelde met een slag om, een groot gat boven de hoofden van de jongens latend.

— Geef me eens 'n stootje, Jack, zei Philip.

Hij kreeg zo'n duw, dat hij door het gat schoot en op een rotsachtige

vloer belandde. Het was er donker en hij kon niets zien.

— Steek de kaars omhoog, Sproet, dan zal ik je naar boven trekken, zei Philip.

De kaars werd omhoog gestoken, maar de vlam ging onmiddellijk uit.

— Wat moet dat nu weer betekenen? riep Philip uit.

— Ik denk, dat Kiki het gedaan heeft, want hij vloog ineens omhoog. Kiki had geen enkel woord gezegd, noch enig geluid gemaakt gedurende heel de tocht door de geheime doorgang. Hij was bang geweest en had zich heel de tijd krampachtig aan Jack vastgeklampt.

Philip trok Jack omhoog en grabbelde toen in z'n zakken om lucifers te vinden om de kaars weer aan te steken.

— Waar denk je dat we zitten? vroeg hij. Ik kan het me gewoonweg niet voorstellen.

— Het lijkt wel of we aan het andere eind van de wereld zijn, zei Jack. Ha, nu gaat het beter. Nu kunnen we tenminste zien, waar we zijn.

Hij hief de kaars hoog boven hun hoofden en de twee jongens keken om zich heen.

— Ik weet waar we zijn, zei Philip plotseling. In een van de kelders van Craggy-Tops. Kijk, daar zijn de kisten met levensmiddelen en zo.

— Ik zie het. Je tante heeft een fijne voorraadskelder, dat moet ik zeggen. Wat een avontuur! Denk je, dat je oom en tante weten, dat de geheime uitgang bestaat?

— Ik denk het niet, zei Philip. Tante Polly zou het zeker tegen ons gezegd hebben. Ik ken dit gedeelte van de kelder niet goed. Laat me eens zien, waar is de kelderdeur?

De jongens zwierven door de kelder en probeerden de weg te vinden. Ze kwamen bij een grote houten deur aan, maar tot hun verbazing was die op slot.

— Lieve hemel! zei Philip. Zouden we langs heel die lange gang terug moeten kruipen? Daar heb ik niet al te veel zin in. Het is in ieder geval niet de deur, die vanuit de keuken naar de kelders leidt. Daar zijn traptreden onder. Dit moet een deur zijn, die de kelders onderling verbindt. Ik kan me niet herinneren, dat ik deze deur al eens eerder gezien heb.

— Luister, komt daar niemand aan? zei Jack ineens.

Zijn scherpe oren hadden een geluid opgevangen.

— Ja, het is Jo-Jo, zei Philip, die het hem zo wel bekende kuchje hoorde. Laat ons er vandoor gaan. Ik wil niet, dat Jo-Jo iets van de geheime gang ontdekt. Wij verstoppen ons. Doe het kelderluik vlug dicht, Jack, en dan verschuilen wij ons achter die boog van het gewelf. Als Jo-Jo de deur open doet, glippen wij er gauw doorheen. Blaas de kaars uit.

Ze deden stilletjes het kelderluik dicht en kropen toen in het stikdon-

Zonder enig geluid te maken, stapte hij over de zeewiervloer naar de arme Dinah.

ker achter de boog vlak bij de deur. Ze hoorden Jo-Jo een sleutel in het gat steken. De deur vloog open en de zwarte man verscheen. Hij zag er griezelig uit in het flikkerende licht van zijn lantaarn. Hij liet de deur open en ging achter in de kelder, waar de voorraden lagen.

De jongens hadden rubberzolen onder hun schoenen en ze hadden gemakkelijk naar buiten kunnen glippen zonder dat Jo-Jo iets gemerkt had, maar Kiki kreeg het plotseling in zijn hoofd om Jo-Jo's kuchje na te bootsen. Van alle kanten weerklonken de echo's en Jo-Jo liet van schrik z'n lantaarn uit z'n handen vallen. Het glas versplinterde en het licht ging uit. Jo-Jo gaf een kreet van angst en vluchtte door de open deur. Hij gaf zich niet eens de tijd om ze op slot te doen. Hij botste tegen de twee jongens op en schreeuwde weer van ontzetting, toen hij hun warme lichamen voelde.

Kiki stelde met verrukking vast, dat zijn nabootsing goed gelukt moest zijn. Hij gaf nog een doordringende gil, die Jo-Jo in doodsangst door de kelder joeg tot boven aan de treden van de keldertrap. Hij tuimelde in de keuken, waar tante Polly hem verbaasd opnam.

— Wat is er aan de hand ? Wat is er gebeurd ?

— Dingen beneden zijn, stamelde Jo-Jo, zo bleek als z'n zwarte gezicht maar zijn kon.

— Dingen ? Wat bedoel je ? vroeg tante Polly streng.

— Dingen, die schreeuwen en gillen en naar mij grijpen, zei Jo-Jo.

Hij viel hijgend in een stoel. Zijn ogen rolden vervaarlijk, zodat er niets meer dan het wit te zien was.

— Onzin ! zei tante Polly, hevig met een sauspan rumoerend. Ik begrijp trouwens niet, wat je beneden moet gaan doen. We hebben toch niets uit de kelder nodig vanmorgen. Er zijn genoeg aardappelen boven. Wees een beetje flinker, Jo-Jo. Je zult de kinderen bang maken, als ze je zo zien.

De twee jongens waren in onbedaarlijk lachen uitgebarsten, toen ze Jo-Jo zo bang de kelder uit hadden zien rennen. Ze stompten elkaar en lachten tot ze er buikpijn van kregen.

— O, die Jo-Jo, die altijd probeert om ons bang te maken met zijn verhalen over « dingen », die 's nachts rondsluipen, zei Jack. Nu heeft hij zichzelf met z'n griezelige vertelsels beetgenomen. Hij is bang voor z'n eigen verzinsels.

— Hij heeft de sleutel in het slot gelaten, zei Philip, die z'n kaars weer aangestoken had. Laten wij hem eruit nemen. Als wij gebruik willen maken van deze uitgang, kunnen we er altijd door.

Hij stak de grote sleutel grinnikend in zijn zak. De zwarte man zou waarschijnlijk denken, dat zijn « dingen » de sleutel weggehaald hadden.

De jongens gingen in het gedeelte van de kelder, dat ze kenden. Philip keek aandachtig naar de deur, waar ze doorgekomen waren.

— Ik heb nooit geweten, dat er nog een andere kelder achter de eerste was, zei hij, om zich heen kijkend. Hoe is het mogelijk, dat ik die deur nooit eerder gezien heb.

— Deze kisten moeten er voor gestaan hebben, zei Jack.

Er lagen verschillende kisten op de grond verspreid. Nu Philip dat zag, herinnerde hij zich, dat hij altijd een grote stapel gezien had, als hij in de kelder geweest was. Ze hadden altijd netjes voor de deur opgestapeld gestaan. Dat had Jo-Jo natuurlijk met opzet gedaan om de kinderen te beletten in de tweede kelder te komen, waar de voorraden stonden. Wat dom en kinderachtig. Jo-Jo kon hen nu toch niet meer tegenhouden.

— We kunnen door de geheime gang gaan of we zouden gewoon door de deur kunnen gaan, nu we de sleutel hebben, dacht Philip.

Hij vond het vermakelijk, dat ze Jo-Jo nu voor de gek konden houden, als ze zin hadden.

— Ik veronderstel, dat deze treden naar de keuken leiden, is het niet ? vroeg Jack, er naar wijzend. Zouden wij naar boven kunnen gaan, denk je ? Het is toch beter, dat niemand ons ziet. Stel je voor, dat ze ons vragen stellen.

— Ik zal naar boven sluipen en de deur op 'n kier openen om te kijken of er iemand is, zei Philip.

Hij deed het. Maar Jo-Jo was weggegaan en z'n tante was ook niet meer in de keuken. Het grote vertrek was leeg en stil. De jongens konden naar buiten glippen en langs het pad over de klip weglopen, zonder dat iemand hen gezien had.

— De meisjes zullen zich afvragen, wat er met ons gebeurd is, zei Jack, die plotseling aan Dinah en Lucy-Ann dacht.

De meisjes zouden natuurlijk nog geduldig bij de ingang van de gang zitten wachten.

— Zullen we hen eens laten schrikken ? Ze denken vast, dat wij door de geheime gang terugkomen, ze hebben er geen flauw vermoeden van, dat we hier langs in aantocht zijn.

Ze vervolgden hun weg over het rotsachtige pad naar de kust. Ze gingen naar de holen, waar ze die morgen in gespeeld hadden en vonden het gat met de geheime ingang. De twee meisjes zaten voor het gat, zich angstig afvragend, wat zij moesten doen.

— We moeten nu gaan om hulp te halen, zei Lucy-Ann. Ik ben er zeker van, dat er iets met de jongens gebeurd is. Het kan niet anders.

Philip ontdekte ineens de zeester weer, de oorzaak van heel de geschiedenis. Hij raapte het dier voorzichtig op. Zonder enig geluid te maken, stapte hij over de zeewiervloer naar de arme Dinah. Hij legde de zeester op haar blote arm, waar ze afglibberde.

Dinah gaf een schreeuw, die nog doordringender klonk dan de luidste van Kiki.

— O, o, Philip is er weer. Jij akelige jongen ! Pas op, ik zal je wel krijgen. Ik trek al je haar van je hoofd ! Draak !

In haar woede sloeg Dinah naar Philip, die naar het strand liep. Lucy-Ann sloeg haar armen om Jacks nek. Ze was erg bang voor hem geweest.

— Jack, o, Jack ! Wat is er met jullie gebeurd ? Ik heb zo lang gewacht. Hoe zijn jullie nu langs deze kant gekomen ? Waar komt de geheime gang uit ?

Het gegil en geschreeuw van Dinah en Philip maakten het Jack onmogelijk, een behoorlijk antwoord te geven, vooral omdat Kiki zich in het gevecht mengde, krijsend en gillend als een expresstrein in een tunnel.

(Wordt vervolgd.)

Clubnieuws

Eindelijk was dan de mooie dag aangebroken. Die Maandagmorgen om zes uur stonden we gepakt en gelaarsd op het kerkplein. Pas de vorige avond was de beslissing gevallen. Wij zouden naar de Kluisberg gaan. Eerst hadden we de kust uitgekozen om onze eerste sporen te verdienen in de nobele kampeerkunst, maar op het allerlaatste ogenblik stelde een vriend van mijn vader voor, ons per vrachtwagen naar Ronse te brengen. Hij moest toch in die buurt zijn. Daar we lang geaarzeld hadden tussen de kust en de Kluisberg, namen we het voorstel met vreugde aan.

Om half zeven was onze vrachtwagen nog altijd niet opgedaagd en we werden 'n klein beetje ongeduldig.

— Wacht, zei Walter, ik zal eens op de gong slaan.

En met zijn vuist begon hij onze braadpan te bewerken. Veel klank kreeg hij er niet uit, maar op hetzelfde ogenblik draaide de vrachtwagen de hoek om.

— Allemaal instappen ! schreeuwde Fred.

Daar hoefde hij ons waarachtig niet toe aan te sporen. De wagen stond nog niet helemaal stil, of wij hadden hem al stormenderhand ingenomen.

Daar reden we ons dorp uit, onder het zingen van een dreunend lied. Een paar sukkelaars van jongens, die moesten thuis blijven, stonden ons beteuterd na te kijken.

Wat hebben we een pret gehad op die wagen. Als elke grap ook maar een halve kilo had gewogen, zou de vrachtwagen zeker door zijn wielen zijn gezakt voor we Ronse ooit bereikt hadden.

Om negen uur hadden we allemaal vreselijke honger, want die morgen had geen van ons allen veel gegeten.

— Weet je wat, we zetten koffie ! stelde Jos voor.

En we hebben het gedaan ook. Nooit geprobeerd, koffie te zetten op een rijdende vrachtwagen ? Dat moet je eens proberen, als je tenminste niet bang bent, een bult te krijgen van het lachen.

Jos had een spiritusvuurtje meegebracht, nog een van voor de oorlog, zei hij trots. Nu ja, het wàs van voor de ooglog, hoor ! Wat heeft dat ding gesputterd, voordat we de brand er in kregen. Gelukkig moesten we in die tijd de lucifers nog niet sparen. Wij deden het water uit een drinkbus en de gemalen koffie in ons keteltje, dat nogal spoedig begon te neuriën. Dadelijk daarna kreeg het pret in onze gekke vertoning en het proestte het uit. Het proestte zelfs een gulp halfkokend water op Richard zijn hand. Richard zong « Ai ! Ai ! Maria ! » en Walter kwam aandragen met een stukje touw.

— Om het water in ons keteltje vast te leggen, zei hij met een dodernstig gezicht.

Veel koffie hebben we tenslotte niet geoogst, nauwelijks een half kopje voor iedereen. Maar wat smaakte het heerlijk. Zo'n lekkere koffie hadden we tevoren nooit gedronken.

Om kwart na tien zette onze vriendelijke chauffeur ons af aan de weg, die naar de Kluisberg leidde. Hij beloofde, dat hij ons de volgende week zou terughalen, als we het tenminste zo lang vol hielden, voegde hij er met een knipoogje aan toe.

De vrachtwagen reed weg en daar stonden we moederziel alleen met ons vijven. Plotseling gooide Walter zijn rugzak af en rende als een dolleman achter de vrachtwagen aan, alsof hij hem wilde inhalen. Twintig meter verder keerde hij op zijn stappen terug.

— Wat is er met jou aan de hand ? vroegen we hem.

— Wel, zei hij, zo zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken, wij hebben vergeten, hem te bedanken.

Dat brak onze bevreemding en we schoten allemaal in een lach. Want je mag er van denken wat je wil, maar als je zo de eerste keer op eigen houtje gaat kamperen, weet je toch niet, wat er allemaal kan gebeuren.

— Wat nu gedaan ? zuchtte Fred.

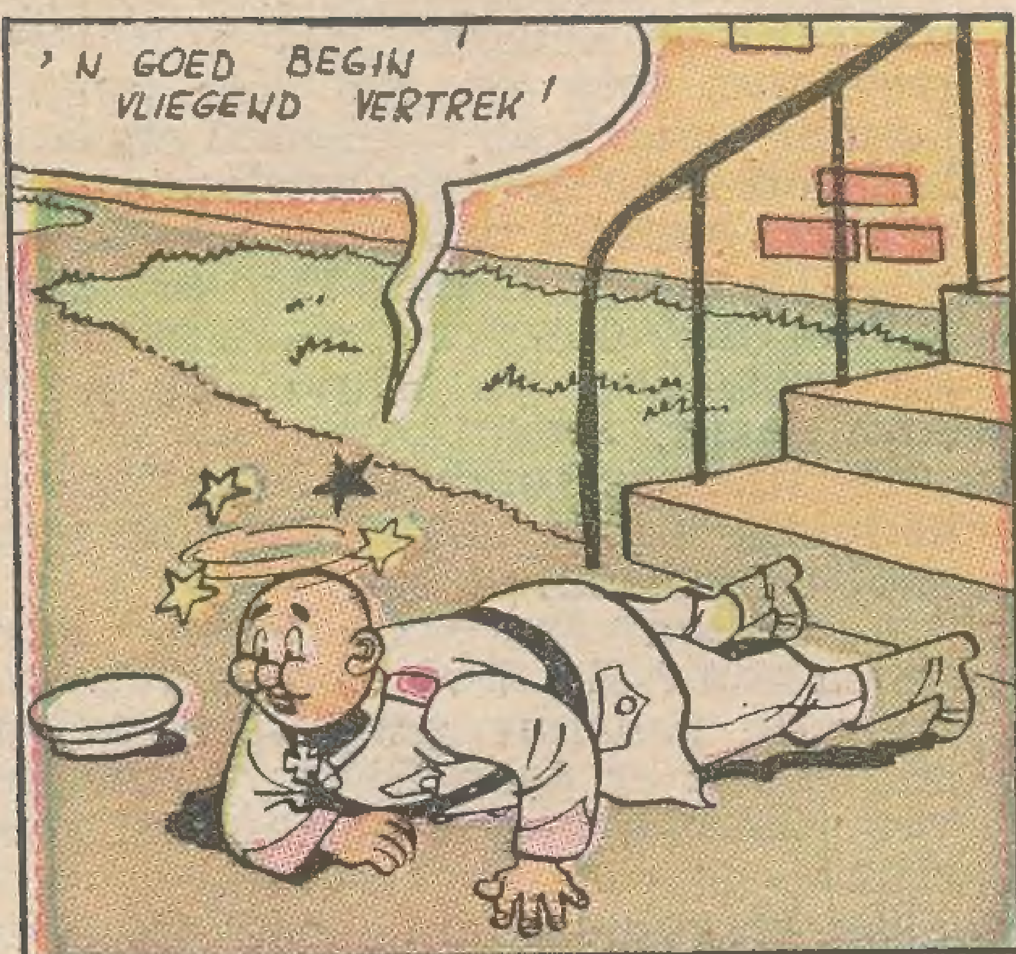
— Wel, zei Walter, als de Kluisberg niet naar ons toe komt, moeten wij naar de Kluisberg toe.

TOON.

de BAARD en de KALE

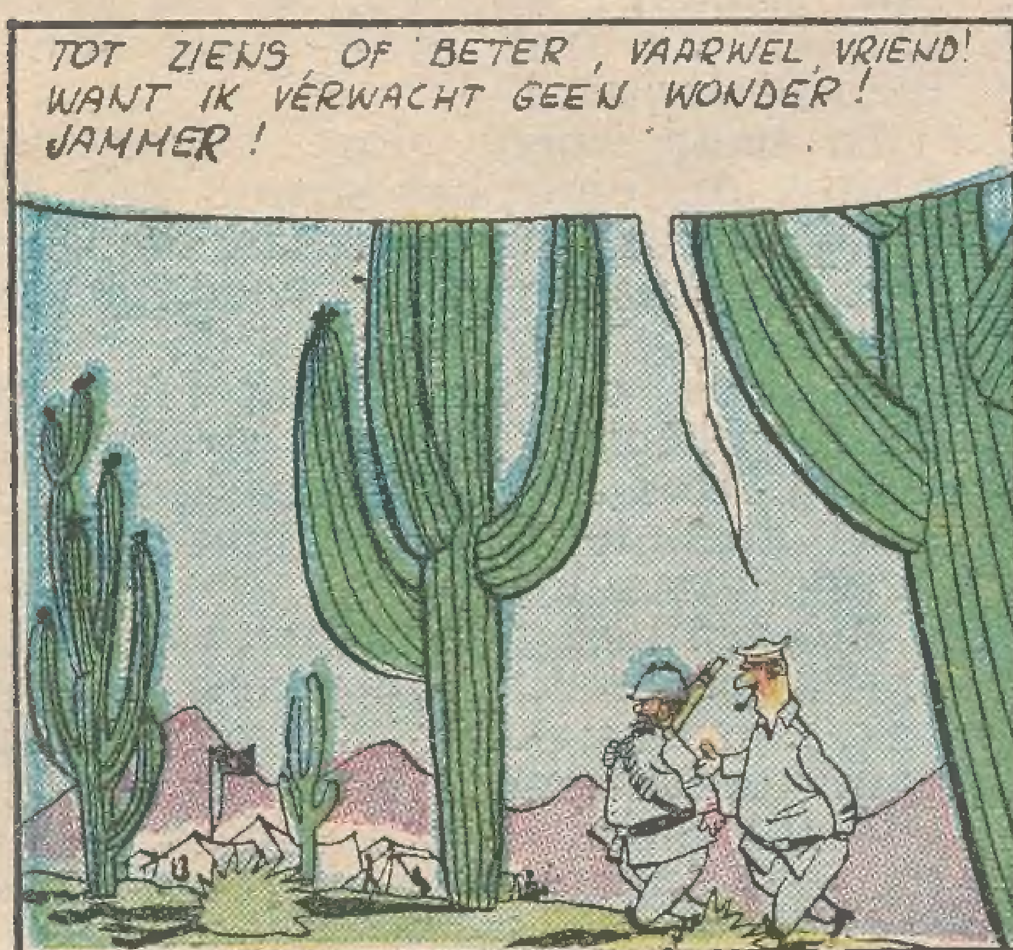

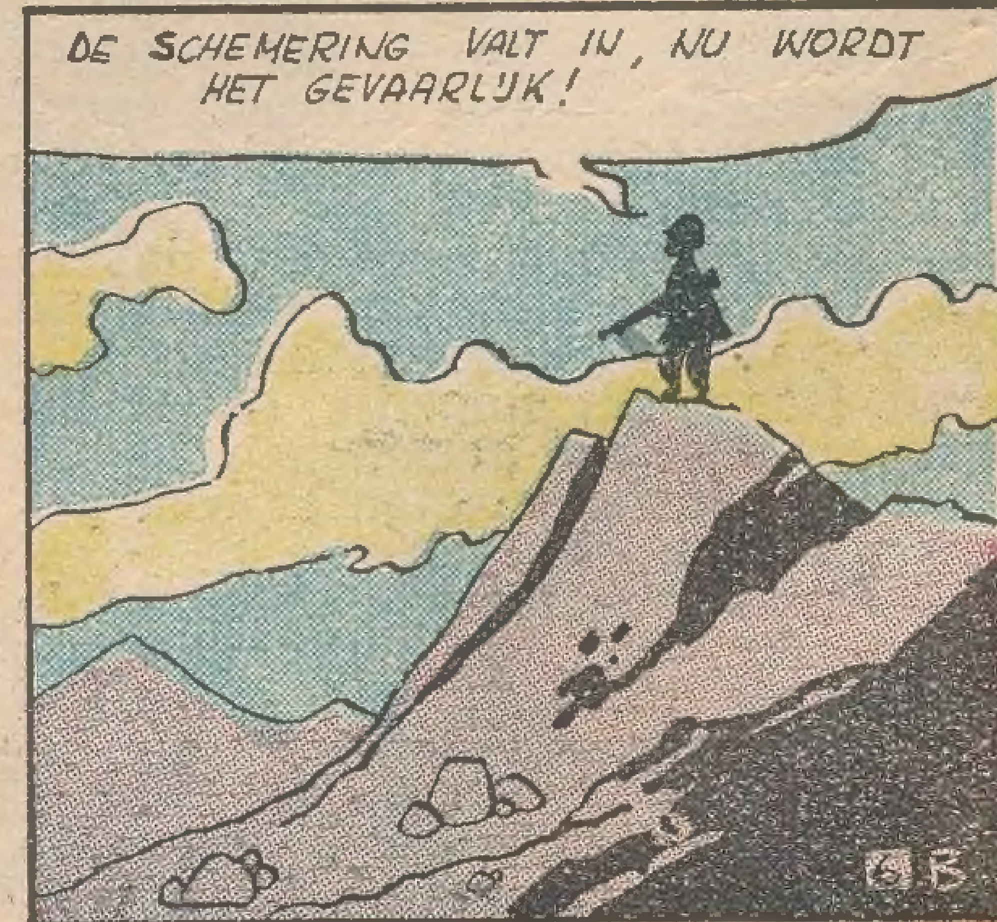

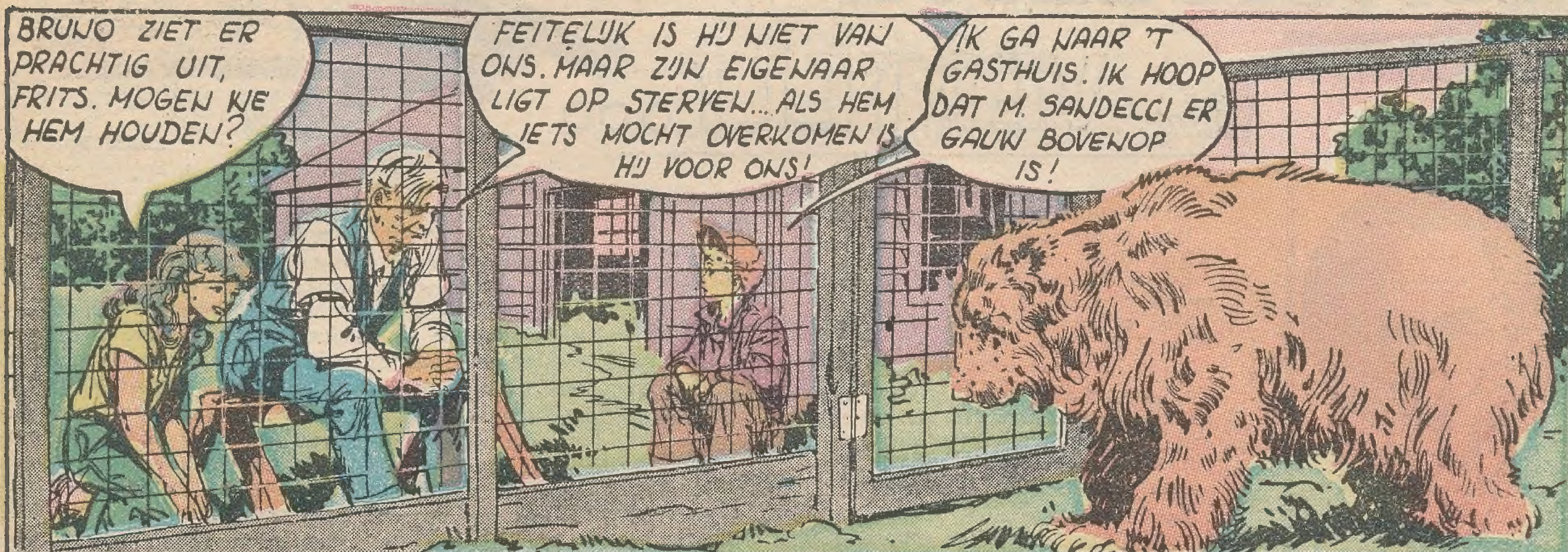

RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

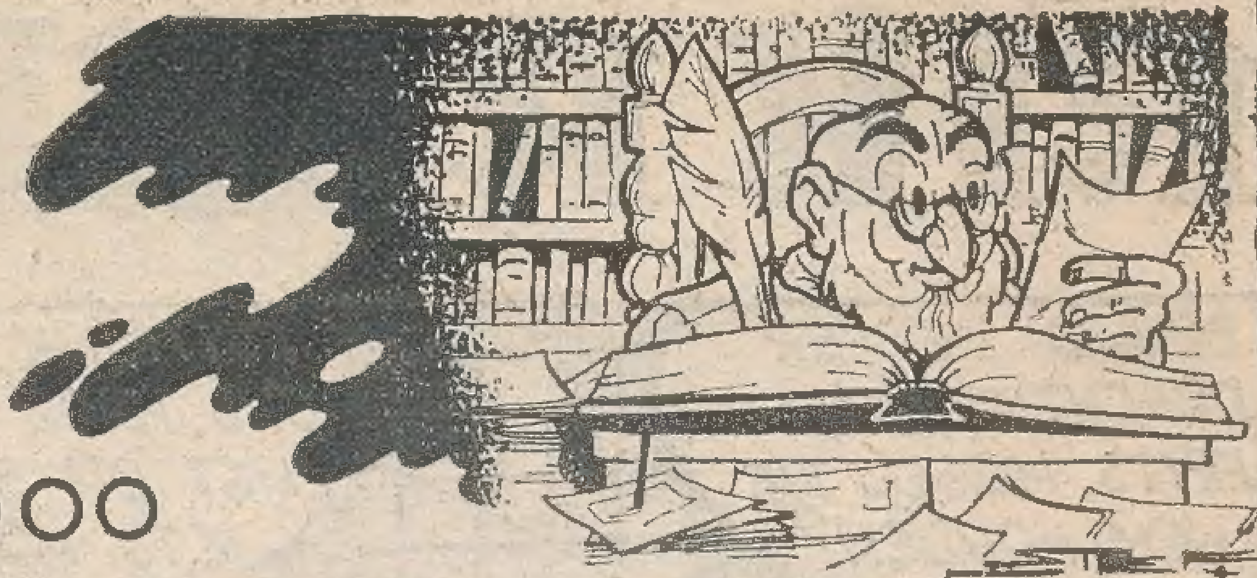

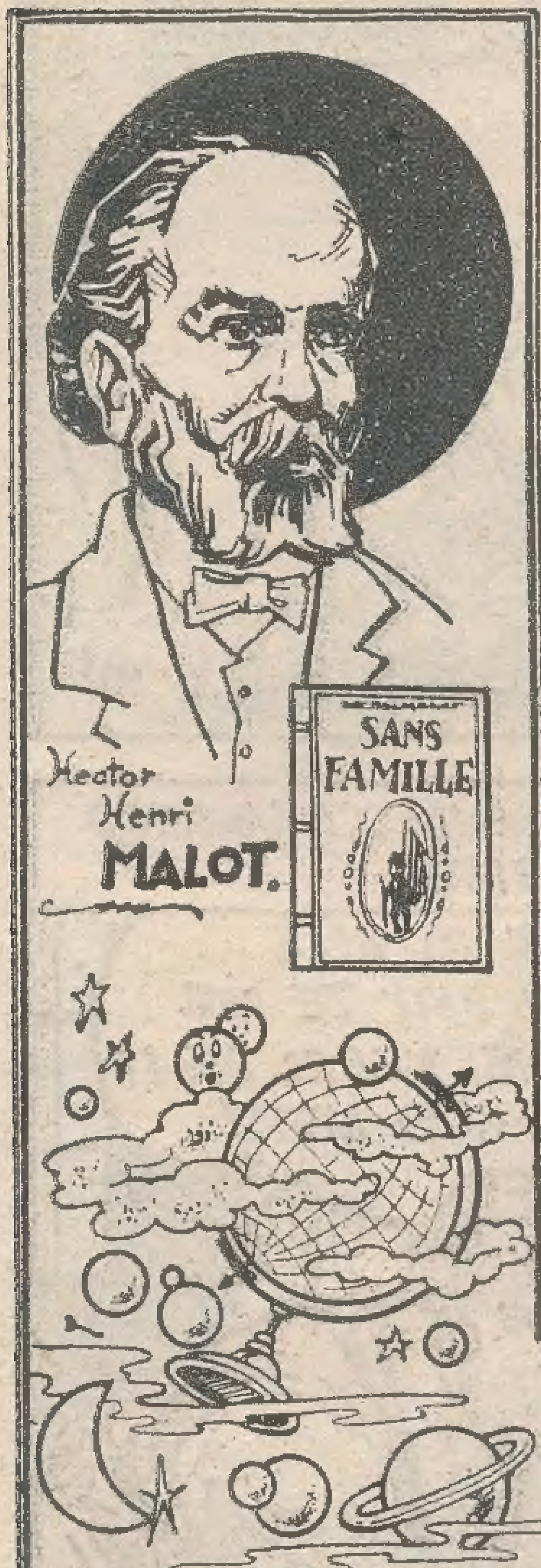

SNUFFELTJE VERTELT...

Weten jullie hoe de wereld ontstaan is ? ? ?
Wat is de melkweg ?
Kan God... « spreken » ? Heeft Hij handen ? ? ?
En is RI RANK uit O. L. Vr. Lombeek alleen op de wereld ? ? ?
Wat al vragen toch ! Maar Snuffeltje is er bij, hoor !

Nee, RI RANK uit O. L. Vr. Lombeek staat vast en zeker niet alleen op de wereld, maar hij houdt erg veel van het boek « Alleen op de wereld », dat jullie allemaal wel kennen.

Wie kent ook de schrijver ?...

Dat is een Fransman, Hector Henri Malot. In 1830 werd hij te La Bouille geboren. Hij werd notarisklerk, maar wijdde zich meer en meer aan de letteren. Hij verzorgde tevens de kunstcritiek van het blad « L'Opinion nationale » en schreef wel een zestigtal romans, waarvan enkelen in verschillende talen vertaald werden. Hij schreef zelfs een geschiedenis in romanvorm over zijn eigen leven : « Le roman de mes romans » ! Zijn wereldberoemdheid verwierf hij echter door zijn boek « Sans famille », in de Nederlandse vertaling « Alleen op de wereld ». Het verscheen in 1878 en kende vele generaties lang een overweldigend succes. Ook nu nog wordt het graag gelezen. Malot stierf in 1907 te Fontenay-sous-Bois.

Maar Ri Rank houdt ook van zijn eigen taal ! Hij zou er zich zelfs door avondcursussen in willen bekwamen. Welnu, Brussel biedt daar zeker gelegenheid voor.

OVER DE SCHEPPING DER WERELD...

Hoe de wereld ontstaan is, PETER PAN uit Berchem-Antwerpen, valt zo maar niet in één handomdraai uit te leggen. Eén ding staat vast : God schiep **uit niets** het heelal (hemel en aarde !) Laat ik beginnen met te zeggen, dat niemand precies kan vertellen hoe het gegaan is ! Wel bestaan er veronderstellingen, theorieën of hypothesen genoemd.

De veronderstelling, die heden ten dage het meest wordt aangenomen — want men heeft het niet steeds zo ingezien — luidt als volgt : Het heelal met zijn ontelbare hemellichamen, dat nu zo wonderbaar geordend is, zou oorspronkelijk één nevelmassa geweest zijn, een « wolk » van allerhande stofdeeltjes, zoals nu nog de melkweg ! Deze deeltjes, geladen met « energie », met een zekere geheimzinnige kracht, kwamen in beweging en werden tot elkander aangetrokken of van elkaar weggestoten. Zo « koekten » ze bijeen tot sfeervormige lichamen, die op hun beurt wentelden en bewogen. Sommige van deze lichamen werden ontzaglijk groot, andere minder groot. De kleinere begonnen om de grote te wentelen... Er ontstonden zonnestelsels zoals het onze ! Zoals ik het juist in beknopte vorm zei, zou het dus ook zo met de aarde gegaan zijn.

Nog niet zo lang geleden, hoogstens een eeuw of wat, hield men er een enigszins andere hypothese op na. Laplace, de beroemde Franse sterrekundige (1749-1827) beweerde, dat het heelal oorspronkelijk één grote nevelvlek was, die door langzame afkoeling samentrok. Hieruit zouden zich nevelringen — zoals er nu nog één rond de planeet Saturnus ligt — hebben gevormd, die rond een middelpunt begonnen te cirkelen (een « zon » !), ook weer afkoelden en samentrokken tot planeten !

Wat ons eigen zonnestelsel betreft, Laplace meende, dat de aarde vroeger, samen met andere planeten deel moet hebben uitgemaakt van de zon, hiervan wegdraaide maar door de aantrekkingskracht er omheen, bleef draaien.

Hoe het ook zij, het fijne zullen wij er wel nooit van te weten komen. Sommige rakkers zullen hier denken aan het scheppingsverhaal van de Bijbel en zeggen : in de Bijbel staat het toch zus en zo ! De Bijbel is toch een boek, door God zelf ingegeven.

Dat is volkomen waar. Maar wat beoogden de gewijde schrijvers ? Ze schreven eerst en vooral voor de mensen uit hun tijd. Ze gebruikten daarom woorden en termen, die voor hun tijdgenoten verstaanbaar waren. Bovendien zijn de heilige boeken niet bedoeld als wetenschappelijke werken ! Geen geschiedenis, geen aardrijkskunde, geen aardkunde en geen sterrekunde ! En als er b. v. staat, dat Josue « de zon deed stil staan », dan beschreef de gewijde schrijver hier een wonder op een wijze, die voor iedereen bevattelijk was... Dat bewijst dus niets tegen de Bijbel, als het door God ingegeven boek, dat ons leert hoe we moeten leven en wat God, onze Schepper, van ons wil. Want dáár gaat het in de Bijbel over. Zo ook het scheppingsverhaal ! Dit verhaal wil ons enkel leren, dat God alles geschapen heeft en dat wij Hem dus moeten onderdanig zijn en beminnen. Maar om het de Oosterlingen, die van veel omhaal en sprookjesachtige voorstelling houden, aangenamer te maken, heeft de gewijde schrijver het tot een sierlijk verhaal opgesmukt. Hij gebruikt ook uitdrukkingen als « God sprak »... Nu, God « spreekt » niet, want Hij heeft geen lichaam en dus geen mond ! Hij kon dus ook geen aarde in de « handen » nemen om er de eerste mens uit te kneden... Hij was ook niet moe, de « zevende dag », want een oneindig volmaakt Wezen kent geen vermoeienis en Hij moest dus niet « rusten »... Wij stellen ons God te dikwijls voor gelijk Hij afgebeeld wordt op de illustraties uit de schoolbijbel : een goede oude Man met een grote baard, gehuld in een wijde mantel ! God is enkel Geest, onthoudt dat goed !

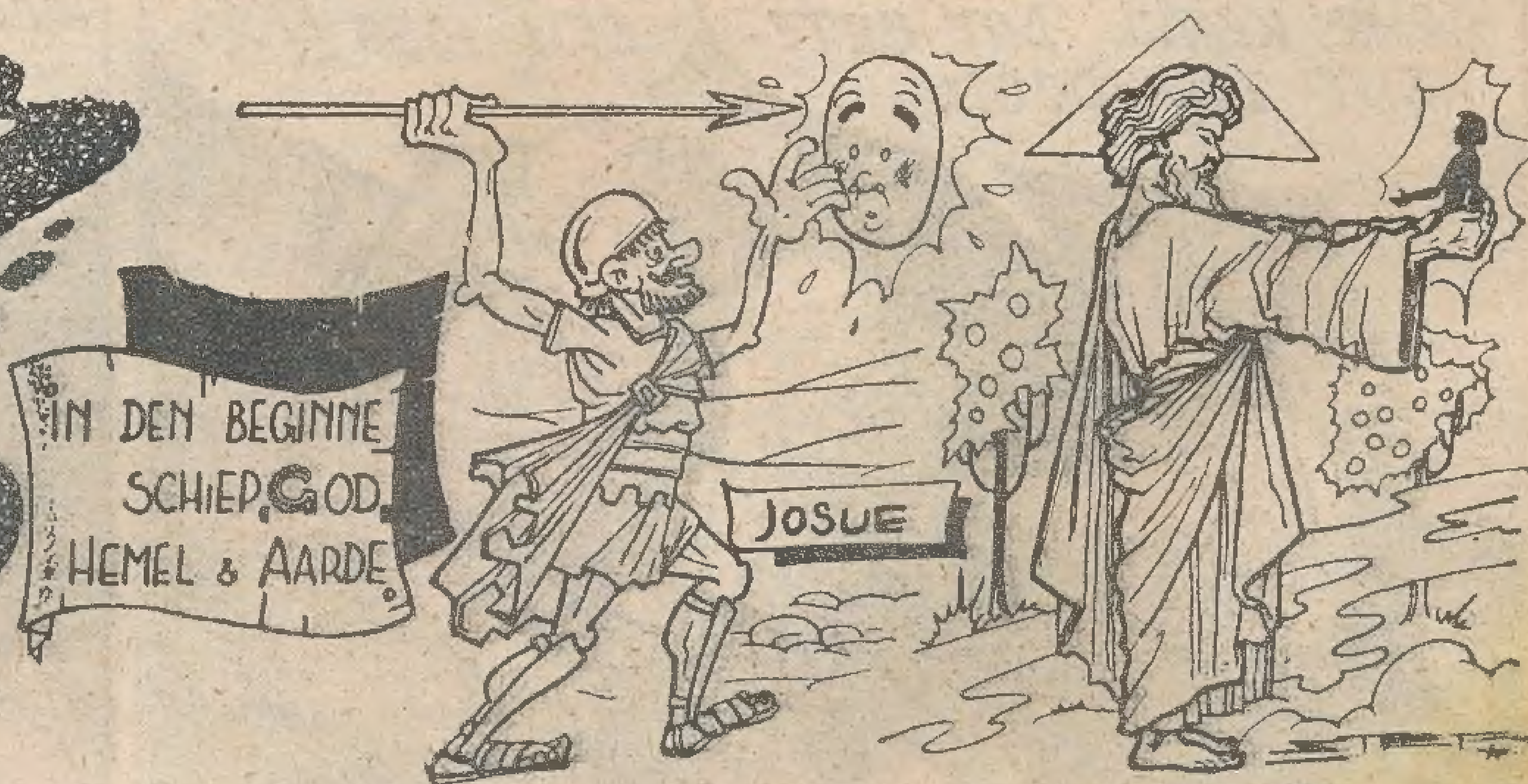
Maar in het Oude Testament treedt hij op als iemand met een menselijke gestalte, omdat eenvoudige lezers uit die tijd dit beter begrepen. En met deze overweging sluit ik en breng ik mijn papiertjes vlug naar Sjarel de Zetter !

Tot volgende week !

MET ROBBEDOES VOORUIT EN VOORAAN ! !

Je trouwe, SNUFFELTJE.

Wat een nummer aanduiden kan

DUITSLAND.

In 1933 voerde het « Reichs Luftfahrt Ministerium » een nummer-systeem in, waarbij het uitgesloten was, dat twee fabrieken hetzelfde nummer gebruikten. Dubbel gebruikte nummers zoals we dit o.m. in Engeland tegenkomen, waar men naast een Miles M-57 ook een Airspeed AS 57 kan hebben, waren hier uitgesloten. Het nummer 57 kon hier slechts aan één der fabrieken toegekend worden. De nummers, die dus door een officiële dienst werden toegekend, waren gewoonlijk gegroepeerd. Zo ontving bv. Dornier van 11 tot 24, Heinkel van 37 tot 43, enz. Voor deze nummers plaatste men twee letters die de fabrikant aangaven. Bv.: He: Heinkel, Do: Dornier, enz. Later voerde men voor typen, ontwikkeld uit een succesvol basistype een systeem in, dat eerder het omgekeerde bleek te zijn van het door de Fransen gebruikte. Dergelijke reeksen vinden we o.m. bij de Me 110. Een toestel, hieruit ontwikkeld, werd de 210, een ander de 410, enz. Bij de Ju 52 (3/m vervalt hier) vinden we de 252, de 352, enz. Een derde voorbeeld is de Ju 88, 188, 288, 388. Zoals we zien plaatst men hier, in tegenstelling met de Fransen, het nummer dat de ontwikkeling aangeeft niet nà, maar wel voor het oorspronkelijke typenummer. Verder is er dit verschil met de Franse methode, dat het hier gaat om toestellen ONTWIKKELD uit een basis-type, en niet zuiver om « versies ». De gewone versies, waarbij het slechts om kleine en kleinere verandering ging, gaven de Duitsers als volgt aan. Als we bv. de Focke Wulf 190 als voorbeeld nemen, zien we dat het oorspronkelijke type aangeduid werd als Fw 190. Dit toestel had een BMW 139 motor. De tweede versie, met een BMW 801 motor werd dan Fw 190 A. Een vijfde versie bv. met een DB 605 werd dan Fw 190D. Zoals we dus zien worden de versies aangegeven door letters. Mark 2 is A, Mark 3 is B, enz. De kleinere veranderingen, die zelfs niet wettigden een toestel een nieuwe versie te noemen, werden aangegeven door een cijfer achter de letters. Zo is de Fw 190A-1 de oorspronkelijke Mark 2. Met verandering in bewapening en grotere vleugeloppervlakte werd het Fw 190A-2, en met de BMW 801C-motor vervangen door een 801D werd het dan 190A-3. Zo ging men dan voort.

Bij het naderen van het einde der vijandelijkheden zien we in Duitsland ook wel eens het gebruik van naamletters van de ontwerper in de nummering van de vliegtuigen. Bv.: Focke Wulf Ta 154. Deze Ta duidt er op, dat dit toestel een ontwerp is van ingenieur Kurt Tank. Deze aanduidingen blijven echter tamelijk zeldzaam.

Een letter die we somtijds in Duitse type-aanduidingen terugvinden is de « V ». Deze betekent dan over het algemeen « Versuch » d.i. proeftoestel. Uitzondering hierop maakte de zgn. « V »-wapens, waarbij de V dan stond voor « Vergeltungswaffe » d.i. vergeldingswapen. Dit kwam echter meer neer op een propaganda-naam dan op een technische aanduiding!

Tot slot moeten we er nog op wijzen, dat, in tegenstelling met wat we in het begin van dit overzicht over Duitse typenummering zeiden, het soms wel eens kan gebeuren, dat twee toestellen van een verschillende fabriek één en hetzelfde nummer dragen. Dit is dan toe te schrijven aan het feit, dat één van beiden een ontwerp is van vóór 1933, jaar, waarin het hier besproken systeem werd ingevoerd. Ontwerpen die toen reeds bestonden en een nummer hàdden, konden dit behouden. Zij werden over het algemeen toch niet meer gebouwd.

NEDERLAND

Nederlandse constructeurs gebruiken over het algemeen de gewone methode van fabrieksletters met een doorlopende reeks volgnummers. Fokker bleef echter het systeem gebruiken dat de Duitsers tijdens de oorlog 1914-18 in gebruik hadden, en volgens welk reeds ettelijke van zijn ontwerpen uit die periode genummerd waren. De letter duidt het gebruik van het type in kwestie aan, terwijl het er op volgende nummer (gewoonlijk) in elke letter-reeks doorlopend is. De gebruikte letters waren:

C: verkenningsvliegtuig met twee plaatsen.
D: éénpersoonsjager.
F: transportvliegtuig.
S: oefen- en schoolvliegtuig.
T: bommenwerper.

Wanneer er na het cijfer nog een W volgde, wees dit er op, dat het hier ging om een watervliegtuig. Vb.: Fokker T-8W.

ITALIE

Buiten het feit, dat enkele fabrieken beginletters van de namen der ontwerpers vóór de type-nummers plaatsen, is er in Italië geen speciaal systeem in gebruik. Voorbeelden zijn: Fiat G 2 (Gabrielli is de ontwerper) Macchi MC172 (Castoldi is de ontwerper).

ZWEDEN.

De Zweedse luchtmacht gebruikt een systeem voor het nummeren van de toestellen, die zij in gebruik heeft, dat enigszins aan het Amerikaanse systeem doet denken. Er bestaat echter wat meer soepelheid in het toekennen der nummers. Zo bv. wanneer een bepaald vliegtuigtype voor meer dan één doel gebruikt wordt, behoudt het zijn nummer, en verandert alleen de letter. Een voorbeeld vinden we in de Caproni Ca 313, dat, gebruikt als bommenwerper, bekend staat als de B-16, en gebruikt als verkenner, als S-16. Het is wel interessant op te merken, dat de toestellen, ontworpen door de SAAB, een Zweedse vliegtuigenfabriek, over het algemeen hetzelfde fabrieks- en legernummer hebben.

De gebruikte letters zijn:

A: aanvalsvliegtuig.
B: bommenwerper.
J: jachtvliegtuig.
P: proefvliegtuig.
S: verkenner.
Sk: schooltoestel.
T: torpédobommenwerper.
Tp: Vervoertoestel.

Voorbeelden:

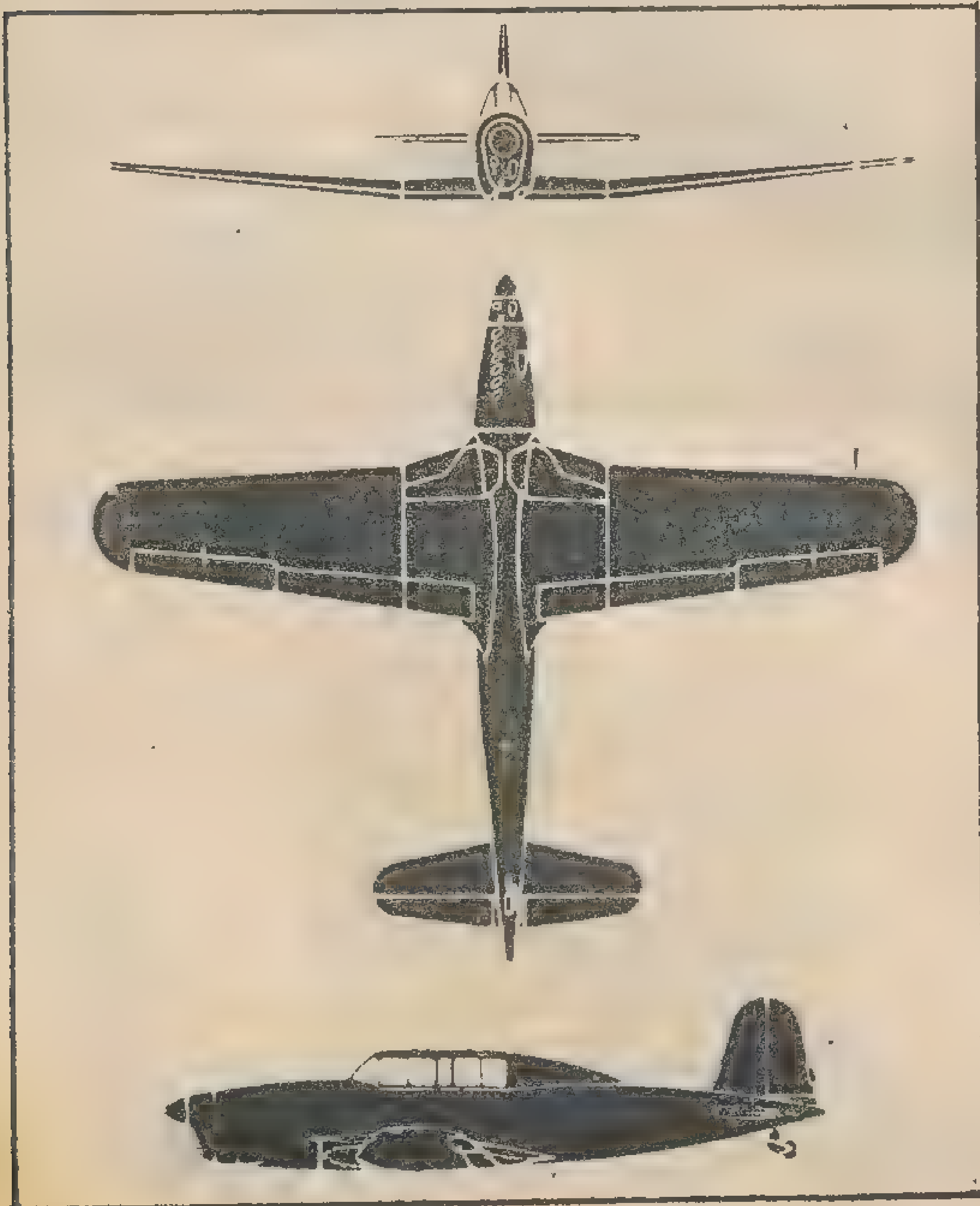
A-21 is de SAAB 21.
B-18A is de SAAB 18A.
J-30 DH is de Mosquito NF Mk 19.
P-4 is de Fieselier Storch.
S-11 is de Heinkel 115.
Sk-15 is de Klemm K 35.
T-11 is de Heinkel 115.
Tp-5 is de Junkers Ju 52/3m.

Over de nummering van Japanse toestellen schreven we reeds vroeger uitvoerig, zodat we hierop niet meer terugkomen. Hetzelfde voor de Amerikaanse vloot- en luchtmachttoestellen. Enkele Amerikaanse fabrieken gebruiken echter nog een eigen systeem, en hierover zullen we volgende keer wat vertellen. Ook het Russisch systeem zullen we de volgende keer uitvoerig behandelen.

BOB.

ONS MAATSCHETSENHOEKJE:

Fiat G. 46 (Italië)

GEHEIME BOODSCHAP

G—XN29 X6+46 4N9XN 23CH6 4S64R+96H3J H424 M9X2 N3463N 74Z42 F7480X R6+—XN64N 796 H3J H4M70S N346 K9N —PN4M4N3N Z3JNP29X TS423JK4 C208 H4 63S 6R —O ¦ 4NS NO6X42 X6 64PR—84R4N Z3JN 97R4S 64 9CH64RH924N.

IJSLAND IS GEEN

AFGAANDE op het woord « IJsland », denk je natuurlijk aan « Land van IJs ». Maar... hoe wonderlijk dat ook klinkt : op IJsland vind je juist helemaal geen ijs ! En het is heus geen verlaten en troosteloos eiland, waar drie kwart van het jaar de bodem met sneeuw en ijs bedekt zou zijn.

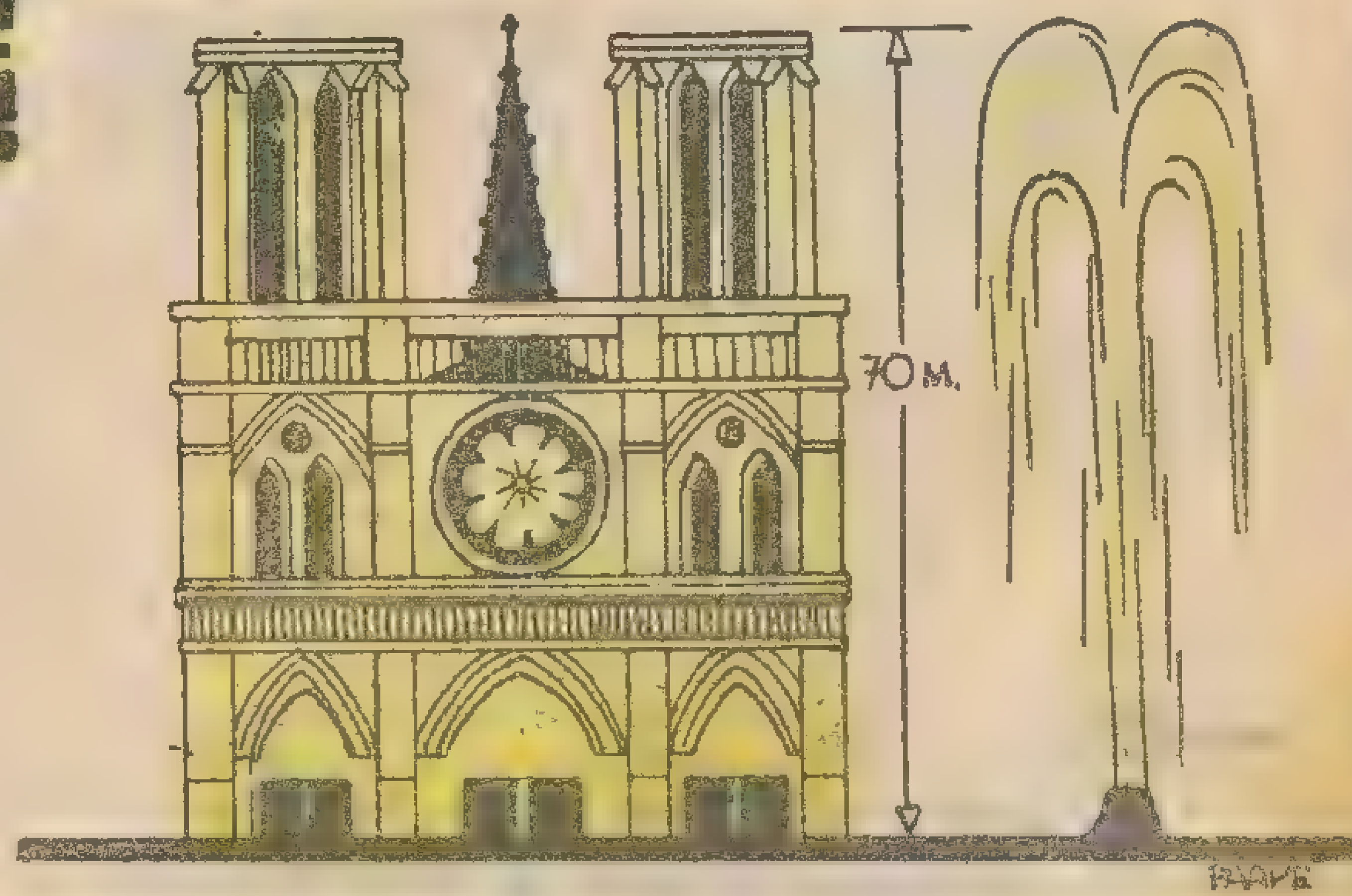
**(4) — Hi
bewoner
je al, da
het ouds
minste n
1944 was
slechts 1
ners ! Nu
naar toe
oud**

(2) IJsland heeft integendeel een zeer zacht en mild klimaat. De laagste temperatuur, die men ooit te Reykjavik, de hoofdstad, heeft opgetekend, bedraagt slechts — 7°. Het is met IJsland dus als met Vuurland in Zuid-Amerika : de namen lijken al heel ongelukkig gekozen. Onze IJslandvaarders — dat zijn de vissers, die er jaar op jaar ter kabeljauwvangst trekken — bevestigen dan ook, dat het daar 's winters minder koud is dan te Oostende of te Antwerpen, te Vlaardingen of te Rotterdam. Hoe komt dat ? Wel, al ligt IJsland ook nog zo dicht bij de Noordpool en onder de poolcirkel, de warme golfstroom strijkt er langs de kust en werkt daar als een reusachtige centrale verwarming !

(6) Oc
dorst
overv
spuite
die d
gehou
bronn
De vis
dan m
Ze lie

(3) De IJslanders hebben zich over moeder Natuur niet te beklagen ! Ze doet voor hen méér dan voor welke bevolking ter wereld ook. Zo krijgen ze « gratis voor niets » warm stromend water. De bronnen daarvan liggen op ongeveer 150 Km. van Reykjavik. Dat zijn de « Geysers », waarvan je zeker al eens gehoord hebt : opstuivende fonteinen van kokend water en stoom, soms tot zeventig meter hoog, dus hoger als menige kerktoren ! Al eeuwenlang spuit het warme water daar uit de bodem op.

IJSLAND IS GEEN IJZIG LAND

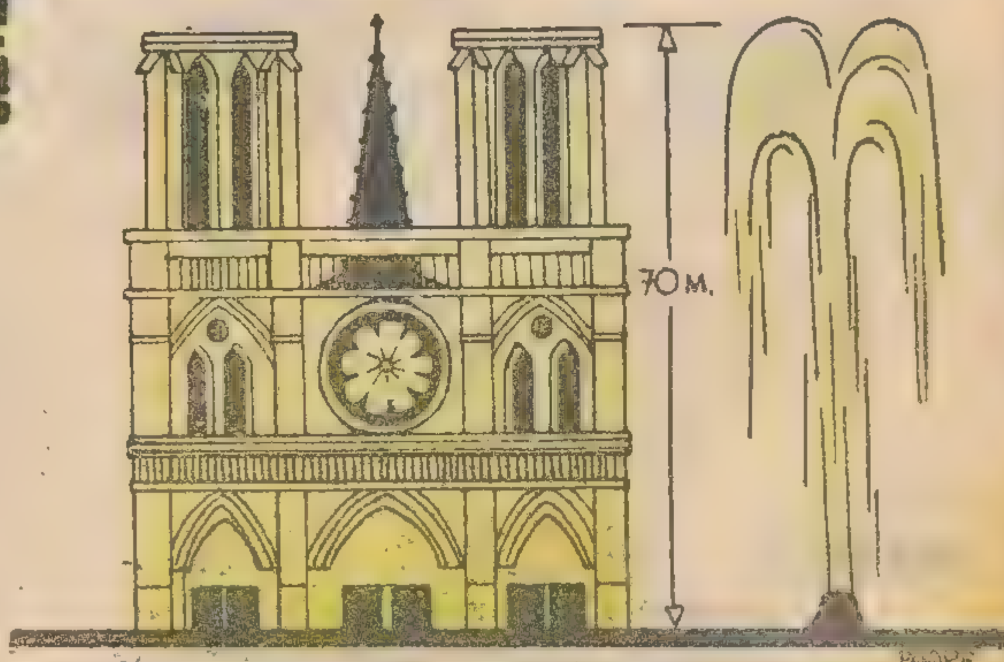
AFGAANDE op het woord « IJsland », denk je natuurlijk aan « Land van IJs ». Maar... hoe wonderlijk dat ook klinkt : op IJsland vind je juist helemaal geen ijs ! En het is heus geen verlaten en troosteloos eiland, waar drie kwart van het jaar de bodem met sneeuw en ijs bedekt zou zijn.

(2, IJsland heeft integendeel een zeer zacht en mild klimaat. De laagste temperatuur, die men ooit te Reykjavik de hoofdstad, heeft opgetekend, bedraagt slechts 7°. Het is met IJsland dus als met Vuurland in Zuid-Amerika : de namen lijken al heel ongelukkig gekozen. Onze IJslandvaarders — dat zijn de vissers, die er jaar op jaar ter kabeljauwvangst trekken — bevestigen dan ook, dat het daar 's winters minder koud is dan te Oostende of te Antwerpen, te Vlaardingen of te Rotterdam. Hoe komt dat? Wel, al ligt IJsland ook nog zo dicht bij de Noordpool en onder de poolcirkel, de warme golfstroom strijkt er langs de kust en werkt daar als een reusachtige centrale verwarming !

(3) De IJslanders hebben zich over moeder Natuur niet te beklagen ! Ze doet voor hen méér dan voor welke bevolking ter wereld ook. Zo krijgen ze « gratis voor niets », warm stromend water. De bronnen daarvan liggen op ongeveer 150 Km. van Reykjavik. Dat zijn de « Geysers », waarvan je zeker al eens gehoord hebt : opstuivende fonteinen van kokend water en stoom, soms tot zeventig meter hoog, dus hoger als menige kerktoren ! Al eeuwenlang spuit het warme water daar uit de bodem op.

(4) — **Hier zie je de oudste bewoner van IJsland. Wist je al, dat daar de mensen het oudst worden en er de minste mensen sterven ? In 1944 was het sterftecijfer slechts 10 per 1.000 inwoners ! Nu weet je, waar je naar toe moet, als je stokoud wil worden !**

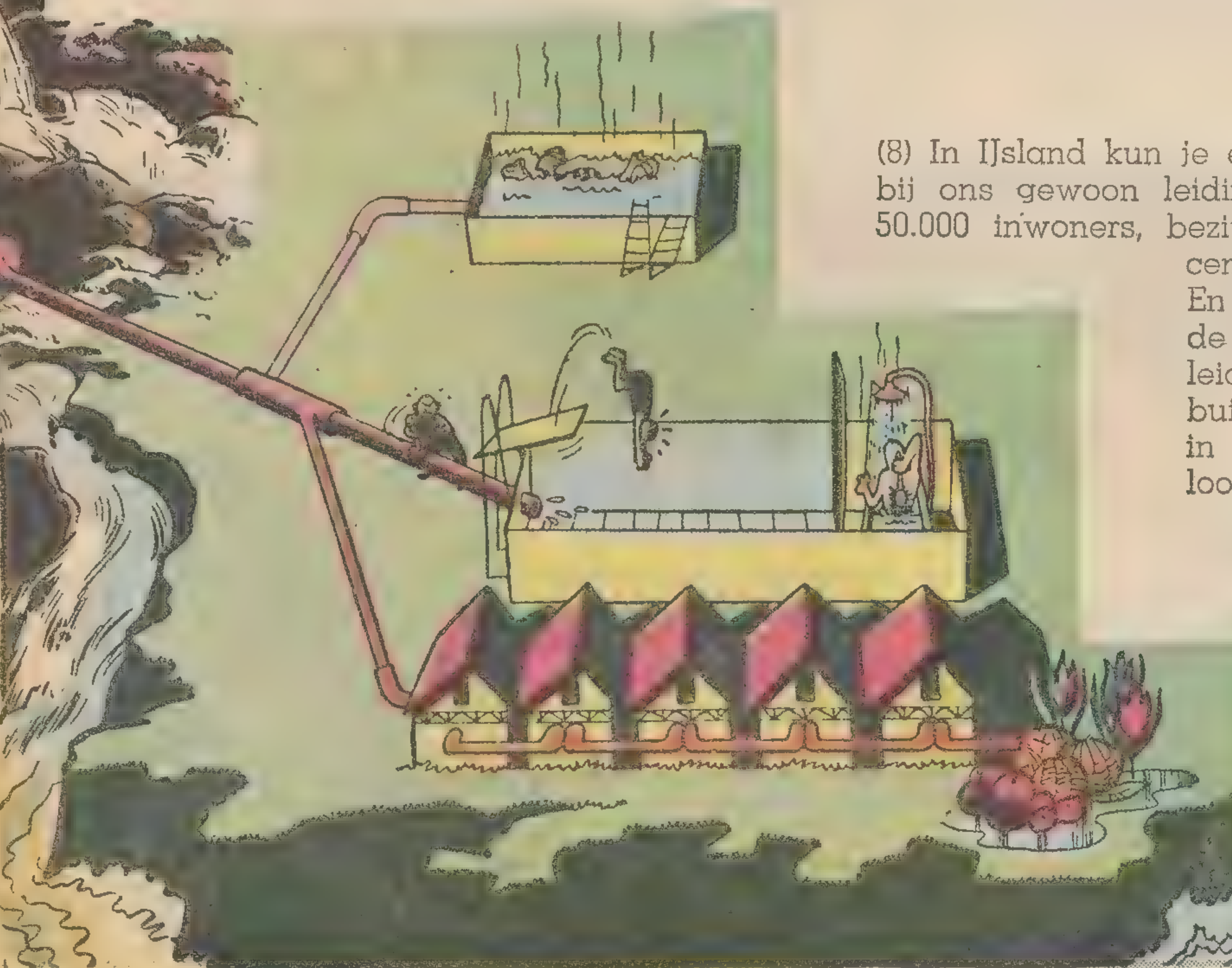

(5) In IJsland kun je ook de meest verse vis ter wereld gekookt krijgen. Er zijn ijskoude bergstromen, waarin plots een kokend-hete bron omhoogspuit. De vissers vangen in de koude stroom forellen aan de hengel, die ze daarna, zonder het beest van de haak te halen, zomaar in dat kokend water kunnen dompelen. Ze kunnen hem dan gekookt aan de hengel eten ! Ze doen dat natuurlijk niet, maar het kan toch.

(6) Ook zal een IJslandse visser op zee nooit van dorst hoeven om te komen. Er is namelijk in zee overvloedig drinkwater te vinden. Langs de kusten spuiten weer bronnen van kokend water omhoog, die door onderaardse vulkanen op temperatuur gehouden worden. Dat zijn dus warme zoetwaterbronnen, die uit de bodem van de zee oprijzen. De vissers roeien even tot bij zo'n bron en hoeven dan maar te scheppen met hun emmer of « puts ». Ze hebben dan tegelijk al koffiewater !

(7) In het hartje van de zomer wordt de zee soms plots helemaal roodgekleurd. Millioenen krabben stijgen dan uit de diepte op om onmiddellijk door hele haringbanken verslonden te worden ! Die banken zijn zo dik en dicht, dat de bovenste laag gewoon uit het water wordt opgeperst, zodat deze vissen lijken te vliegen... Nu zal het je niet meer verwonderen, dat de IJslanders tot 400.000.000 Kgr. vis per jaar vangen !

(8) In IJsland kun je even goed warm water krijgen als bij ons gewoon leidingwater. Reykjavik, een stad met 50.000 inwoners, bezit maar eventjes 79 badhuizen en centrale verwarming in alle huizen ! En als dit warme water, afkomstig van de geysers, door de buizen der huisleiding gecirculeerd heeft, zorgt een buizennet ervoor, dat het ook nog eens in en om de talrijke serres en tuinen loopt en daar de grond verwarmt. Resultaat hiervan is, dat er heel het jaar door tomaten, meloenen en tulpen kunnen gekweekt worden. En dat onder de poolcirkel !

IS GEEN IJZIG LAND

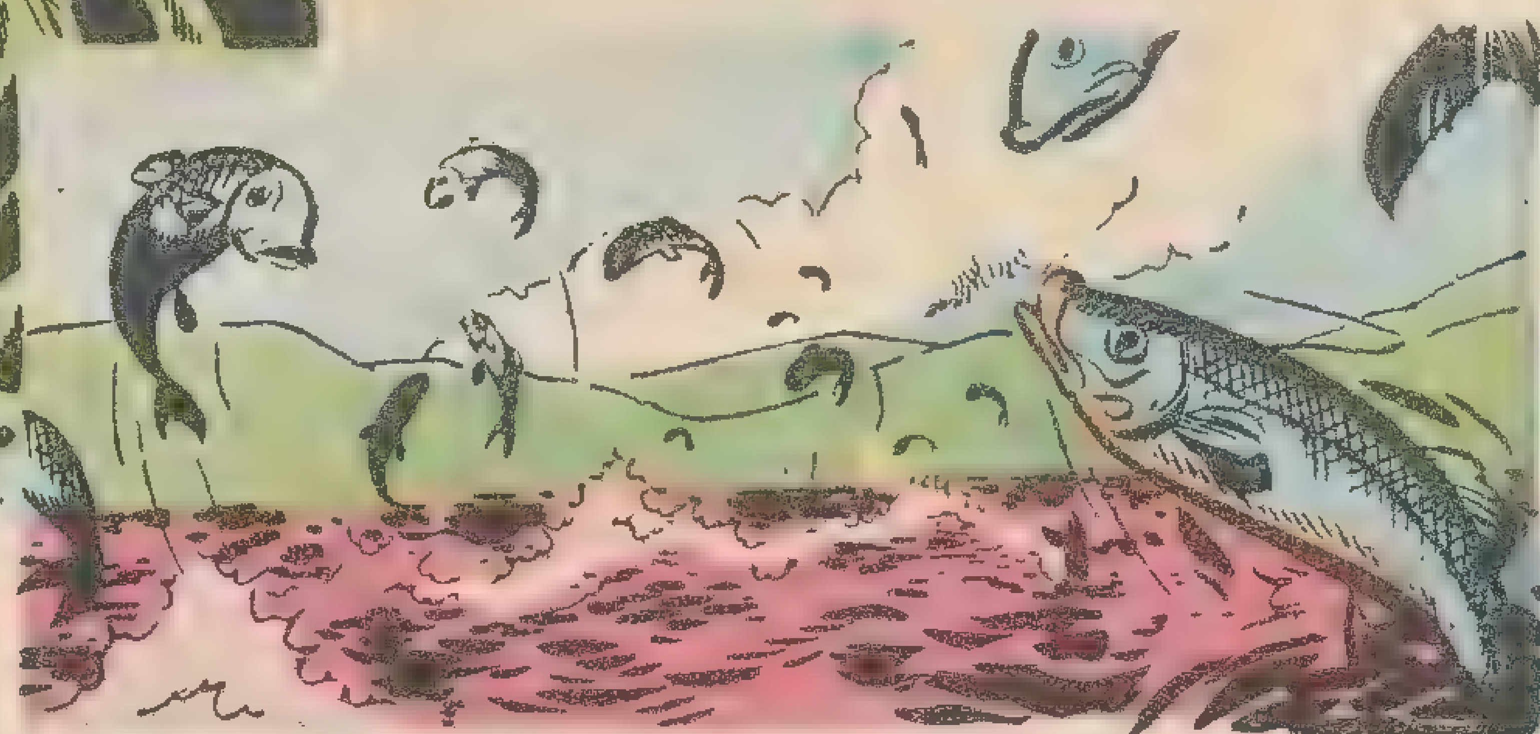
voord « IJs-
uurlijk aan
wonderlijk
nd je juist
h us geen
, waar drie
net sneeuw

(4) — **Hier zie je de oudste bewoner van IJsland. Wist je al, dat daar de mensen het oudst worden en er de minste mensen sterven? In 1944 was het sterftecijfer slechts 10 per 1.000 inwoners! Nu weet je, waar je naar toe moet, als je stokoud wil worden!**

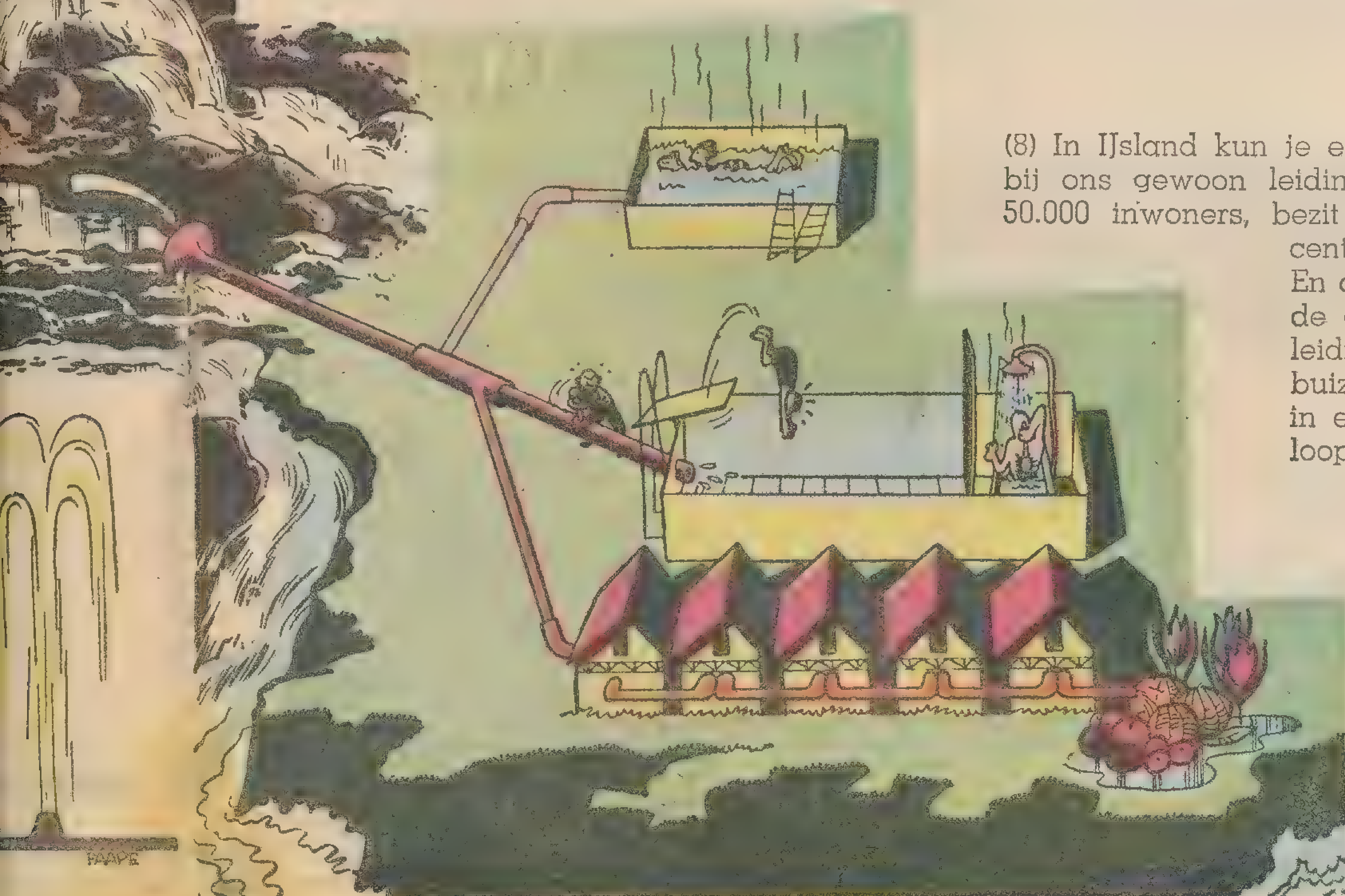
(5) In IJsland kun je ook de meest verse vis ter wereld gekookt krijgen. Er zijn ijskoude bergstromen, waarin plots een kokend-hete bron omhoogspuit. De vissers vangen in de koude stroom forellen aan de hengel, die ze daarna, zonder het beest van de haak te halen, zomaar in dat kokend water kunnen dompelen. Ze kunnen hem dan gekookt aan de hengel eten! Ze doen dat natuurlijk niet, maar het kan toch.

(6) Ook zal een IJslandse visser op zee nooit van dorst hoeven om te komen. Er is namelijk in zee overvloedig drinkwater te vinden. Langs de kusten spuiten weer bronnen van kokend water omhoog, die door onderaardse vulkanen op temperatuur gehouden worden. Dat zijn dus warme zoetwaterbronnen, die uit de bodem van de zee oprijzen. De vissers roeien even tot bij zo'n bron en hoeven dan maar te scheppen met hun emmer of « puts ». Ze hebben dan tegelijk al koffiewater!

(7) In het hartje van de zomer wordt de zee soms plots helemaal roodgekleurd. Millioenen krabben stijgen dan uit de diepte op om onmiddellijk door hele haringbanken verslonden te worden! Die banken zijn zo dik en dicht, dat de bovenste laag gewoon uit het water wordt opgeperst, zodat deze vissen lijken te vliegen... Nu zal het je niet meer verwonderen, dat de IJslanders tot 400.000.000 Kgr. vis per jaar vangen!

(8) In IJsland kun je even goed warm water krijgen als bij ons gewoon leidingwater. Reykjavik, een stad met 50.000 inwoners, bezit maar eventjes 79 badhuizen en centrale verwarming in alle huizen! En als dit warme water, afkomstig van de geysers, door de buizen der huisleiding gecirculeerd heeft, zorgt een buizennet ervoor, dat het ook nog eens in en om de talrijke serres en tuinen loopt en daar de grond verwarmt. Resultaat hiervan is, dat er heel het jaar door tomaten, meloenen en tulpen kunnen gekweekt worden. En dat onder de poolcirkel!

PILOTEN EN PASSAGIERS VERWISSELEN VAN PLAATS

ER gebeuren altijd nog te veel vliegtuigongelukken! Natuurlijk zijn ongelukken met de trein en bij het wegverkeer talrijker, maar ja... Als een trein uit de sporen loopt of tegen een andere opbotst. Wanneer een auto in de sloot terechtkomt, tegen een andere wagen of tegen een boom, kunnen er doden zijn, maar zelden zullen ALLE inzittenden op die manier omkomen.

Te land en ter zee zijn er inderdaad meestal geredden of ontsnapten. In de lucht is dat eerder zeldzaam. Een vliegtuig, dat verongelukt, is zo goed als altijd ook voor de inzittenden noodlottig.

Nu zijn er mensen, die zeggen, dat dit moet veranderen. Vooral in de kringen der burgerlijke luchtvaart houdt men zich met deze kwestie bezig. Er wordt naar een oplossing gezocht en men is reeds aan het proberen.

WAT ER GEPROBEERD WORDT

Om te beginnen moeten zowel de bestuurder als de passagier van plaats veranderen.

In welke zin en waarom?

Tot nu toe zitten in alle vliegtuigen de passagiers met het gezicht naar voren en vliegen ze dus vooruit.

Dit heeft tot gevolgd, dat ze bij een geweldige schok naar voren geslingerd worden, zodat die schok alleen al dodelijk is. Het feit, dat ze op hun plaats zitten vastgebonden, verandert daar weinig of niets aan.

Ook is het bekend, dat de meeste passagiers in een verongelukt toestel juist door die schok of gedood of zo verdoofd zijn, dat ze zelfs geen moeite meer doen nog uit de wrakstukken te kruipen.

De gelukkigen, die toevallig een plaatsje in de staart van het toestel hadden, voelen de schok minder dan de anderen. **Als** er mensen ongedeerd uit het toestel komen, zijn het altijd van plaatsen achteraan.

Goed zitten is dus heel wat waard! Niet om een ongeluk te voorkomen, maar om, als er iets gebeurt, nog de kans te krijgen de dans te ontspringen.

Daarom is men kort en goed van plan, binnenkort de zetels in een vliegtuig andersom te plaatsen.

Als de zetels van de passagiers omgekeerd worden, vliegen de reizigers dus « achteruit ». Dat geeft een enorm voordeel. Een passagier, die achteruit vliegt, steunt met heel zijn rug tegen het diepe kussen van zijn stoel. Als er nu een schok komt, vangt hij die met heel zijn rug op en bestaat er veel minder kans, dat hij uit zijn zetel geslingerd wordt of met zijn hoofd op de rugleuning van zijn voorbuurman terechtkomt. In die positie wordt de schok veel beter opgevangen en gebroken. De passagier heeft hier beslist méér kans, zich los te gespen en uit het wrak te komen.

Natuurlijk zijn er mensen, die niet graag achteruit reizen. Ze kunnen daar niet tegen, zeggen ze. En ze zien dan zo weinig!

Wat dat laatste betreft, dat is bij een vliegtuig al heel onbelangrijk. Ook als je met je gezicht naar voren zit, zie je niets!

En moet men geen offertje brengen, als je daarmee je leven kunt redden? In de meeste gevallen is onmiddellijk handelen als het ongeluk gebeurt, nog de enige kans op redding. Zit een passagier met zijn gezicht naar voren, dan is handelen al uitgesloten vanwege de verdovende schok, als het al niet erger is! Met zijn rug tegen de stoel zal men eerder weer « bij » zijn en eventueel kunnen ontsnappen, als eerst dan pas het toestel in brand vliegt.

VLIEGTUIGBESTUURDERS

Het probleem, hoe hier een verandering van houding de mens ten goede kan komen, stelt zich in verband met toestellen, uitgerust met reactiemotoren en die dus een hoge snelheid halen.

Bij altijd dezelfde snelheid — al is die nog zo hoog — en bij vliegen in rechte lijn heeft de vlieger enkel slechts de kracht van zijn eigen gewicht te torsen. Zo kan hij best 1.000 Km. per uur halen, zonder daar last van te ondervinden.

In de bocht is dat echter anders en ook wanneer de snelheid snel wisselt. Denk maar eens aan het opjagen van de snelheid bij de start! Dat is voor de bestuurder geen prettige gewaarwording en hij kan daar lelijk ziek van zijn. Als hij zijn toestel optrekt of op het eind van een duikvlucht, schiet bij dergelijke snelheden het bloed naar zijn benen en wordt het hoofd niet voldoende gevoed. **De bestuurder is dan practisch eventjes blind.**

Gaat hij echter bij de duikvlucht op zijn hoofd naar beneden, zo krijgt hij een bloedaandrang naar de hersens en **ziet hij niets dan rode vlekken.**

Wat hebben de technici in de vliegtuigenbouw nu daarop gevonden? Een piloot van een reactievliegtuig moet toch fit blijven!... Nooit mag hij de controle over zijn toestel kwijtraken, want dat zou funeste gevolgen hebben.

Daarom krijgt ook hij... een andere houding. Hij zal voortaan niet meer achter zijn stuurknuppel zitten, maar erachter **liggen.**

Eerst hebben ze hem nog op zijn rug willen leggen. Maar dan moest hij met spiegels gaan werken en dat vond men toch te riskant.

Bij het plat op zijn buik liggen in de neus van het toestel, kan de bestuurder nog vooruit kijken.

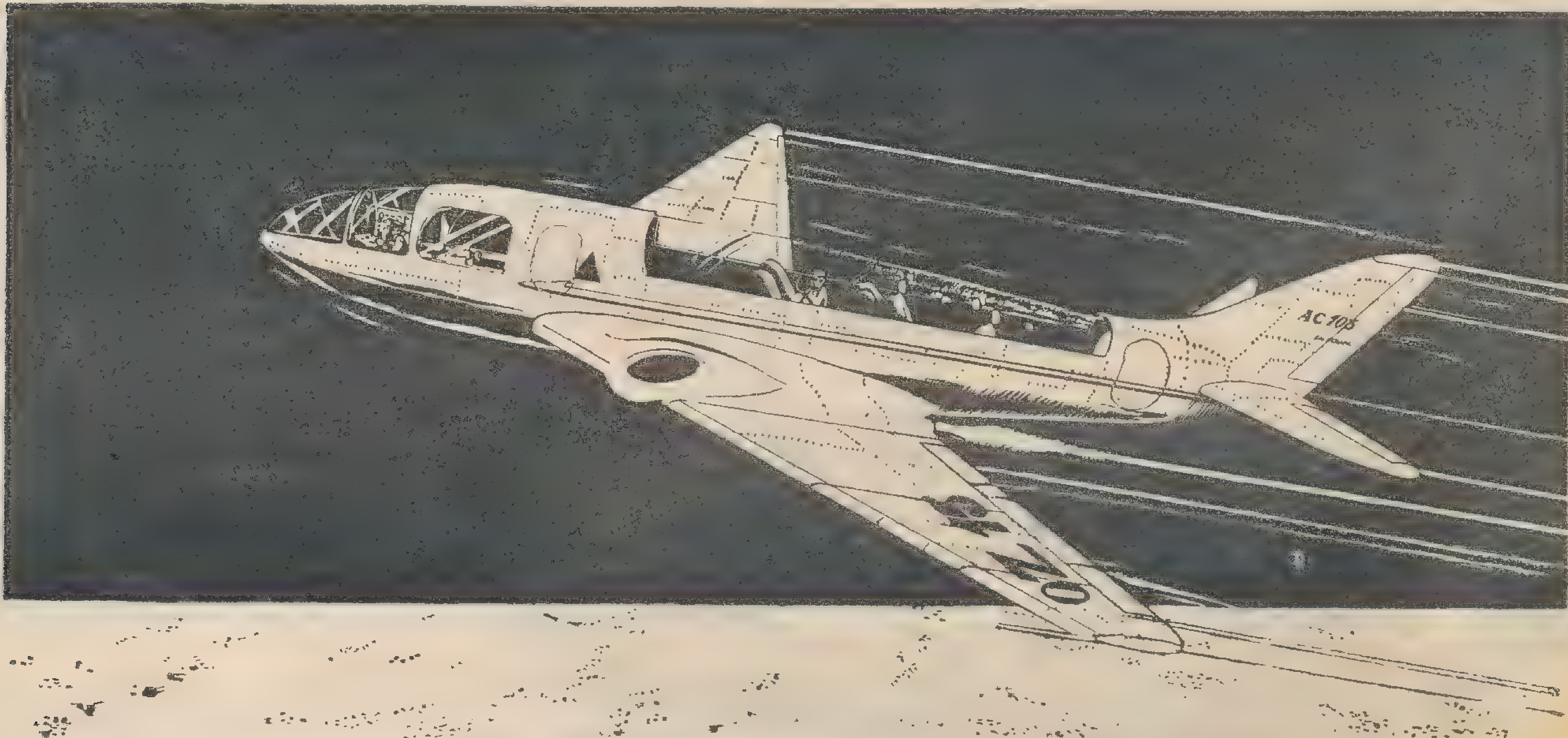
Vliegtuigbestuurders in dergelijke positie zijn reeds in opleiding, zowel te Muroc Field in de Verenigde Staten als te Farnborough in Engeland.

Een piloot die een druk te verwerken krijgt zes maal groter dan zijn lichaamsgewicht, zal **in zithouding** na drie seconden buiten westen zijn. En laat hij de druk opvoeren tot tien keer zijn gewicht, dan kunnen ze hem naar het ziekenhuis rijden, zoals dat generaal Doolittle overkwam!

In liggende houding kan een vliegtuigbestuurder drie seconden lang tot elf keer de druk van zijn lichaamsgewicht verdragen zonder zich onwel te voelen.

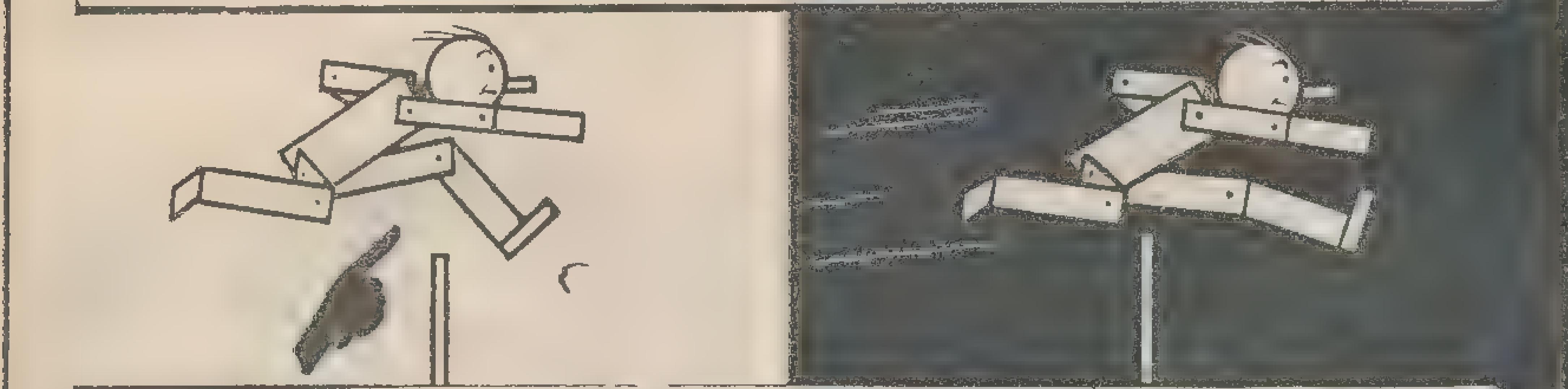
Dat is dan ook de reden, waarom alle straaljagers straks wel liggende piloten zullen hebben.

P. P.

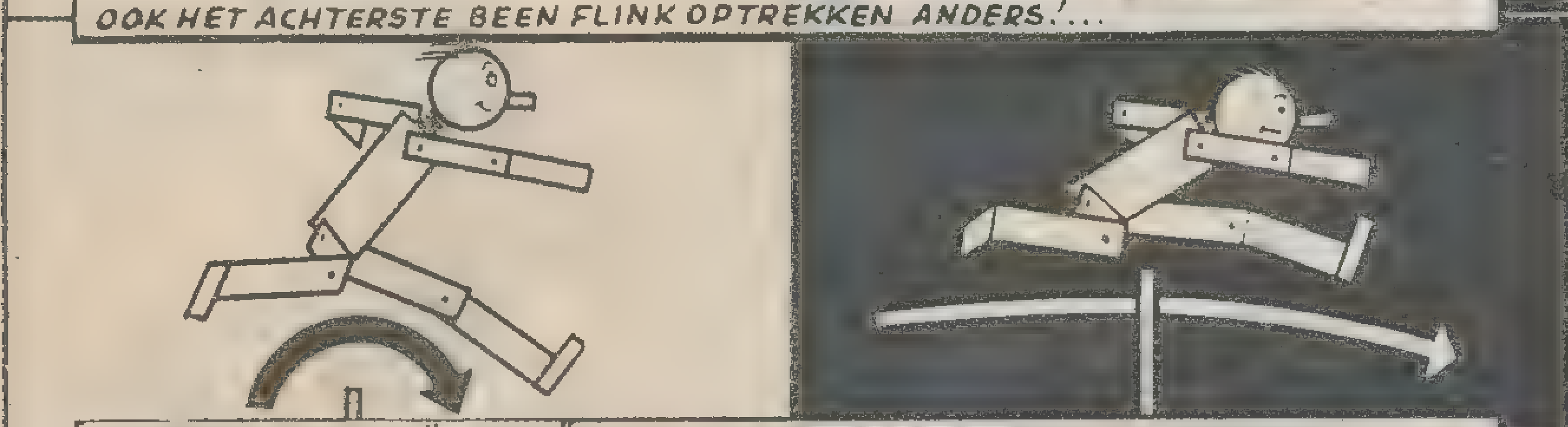

HUP ROBBEDOES

FOUT GOED

Alle begin is moeilijk

Nu we zo'n prachtig werk gezien hebben van onze kampioen-hardloper, wil mijn horden-candidaat Robert onmiddellijk aan de slag.

Hagen zijn echter niet voor de poes en een eerste kennismaking ermee kan wel eens tegenvallen. Spring maar eens met je enkel tegen zo'n haag op. Daar kun je lang plezier van hebben !

Daarom heb ik enkele van die horden omwikkeld, zodat een ongelukkige sprong niet al te hard aankomt. En om de reglementaire hoogte bekommeren we ons thans ook niet. Ik regel de hoogte naar het kruis in de broek van Rob !

Zo, nu kan ik hem met gerustheid loslaten op het voorwerp van zijn verlangens. Laat hij de hindernissen maar eens nemen.

De eerste poging verloopt niet erg schitterend. Ik laat Rob uitlopen en wijs hem vervolgens op de talrijke fouten, die hij gemaakt heeft.

Daarbij weet de arme jongen geen weg met zijn armen, maar op dit punt moeten we met verbeteren voorzichtig zijn ! Inderdaad bestaan er verschillende loopstijlen. Wel zullen alle hagenlopers de tegenovergestelde arm met het voorste been vooruitwerpen. Maar volgens grootte en lenigheid doen ze anders met de andere arm. Sommigen gooien die ook naar voren. Anderen houden hem gebogen met de hand ter hoogte van de heup. Weer anderen gooien hem achteruit.

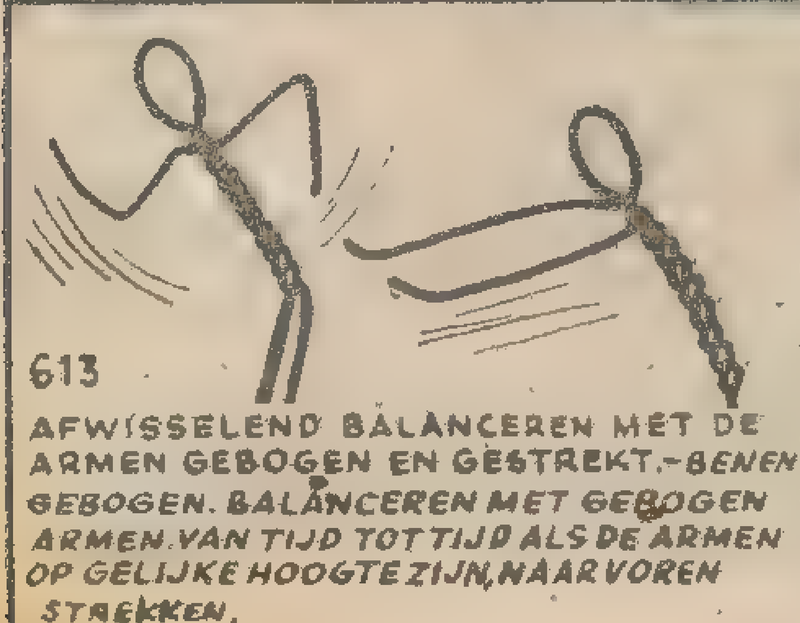
We zullen dus later de stijl kiezen, die voor onze Robert de geschikste is. Nu laat ik hem zijn evenwicht maar verzekeren naar zijn natuurlijke aanleg.

Ho, daar gaat het mis ! Robert doet zijn uiterste best om ook de laatste haag nog te nemen, die ik heb opgesteld, en zo zijn eerste proef te beëindigen.

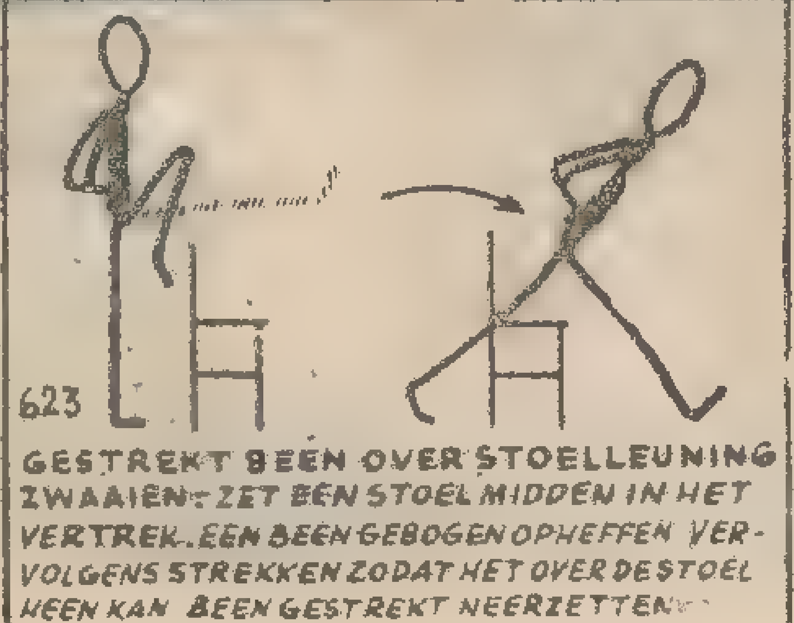
Een harde slag galmt door het stadion. De haag ligt er en Robert ook ! En ik geloof, dat het lelijk is aangekomen! De jongen heeft nog geen ondervinding. Ik ren naar hem toe om hem overeind te helpen. Hij is echter met een pijnlijk, maar alweer lachend gezicht overeind gekrabbeld.

— Dat moet je er voor over hebben, grijnst hij en wrijft over zijn scheen. Zeker ! Maar .. ik geloof dat we anders moeten gaan oefenen

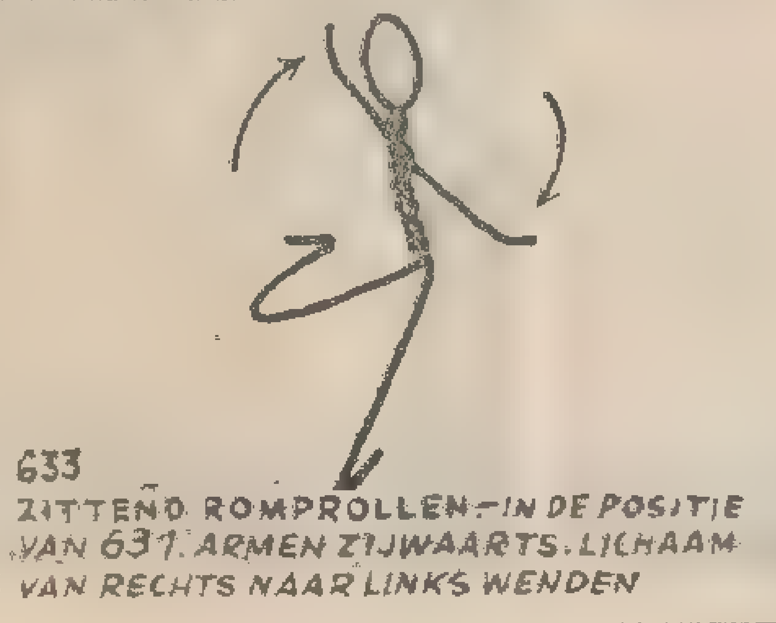
FRANK.

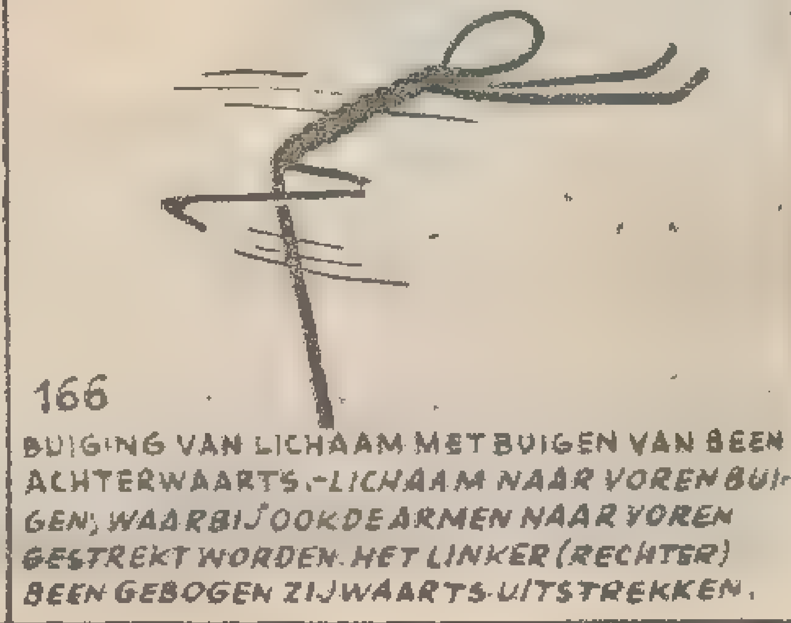
613
AFWISSELEND BALANCEREN MET DE ARMEN GEBOGEN EN GESTREKT.-BENEN GEBOGEN. BALANCEREN MET GEBOGEN ARMEN. VAN TIJD TOT TIJD ALS DE ARMEN OP GELIJKE HOOGTE ZIJN, NAAR VOREN STREKKEN.

623
GESTREKT BEEN OVER STOELLEUNING ZWAAIEN.- ZET EEN STOEL MIDDEN IN HET VERTREK. EEN BEEN GEBOGEN OPHEFFEN VERVOLGENS STREKKEN ZODAT HET OVER DE STOEL HEEN KAN. BEEN GESTREKT NEERZETTEN.

633
ZITTEND ROMPROLLEN.- IN DE POSITIE VAN 631. ARMEN ZIJWAARTS. LICHAAM VAN RECHTS NAAR LINKS WENDEN

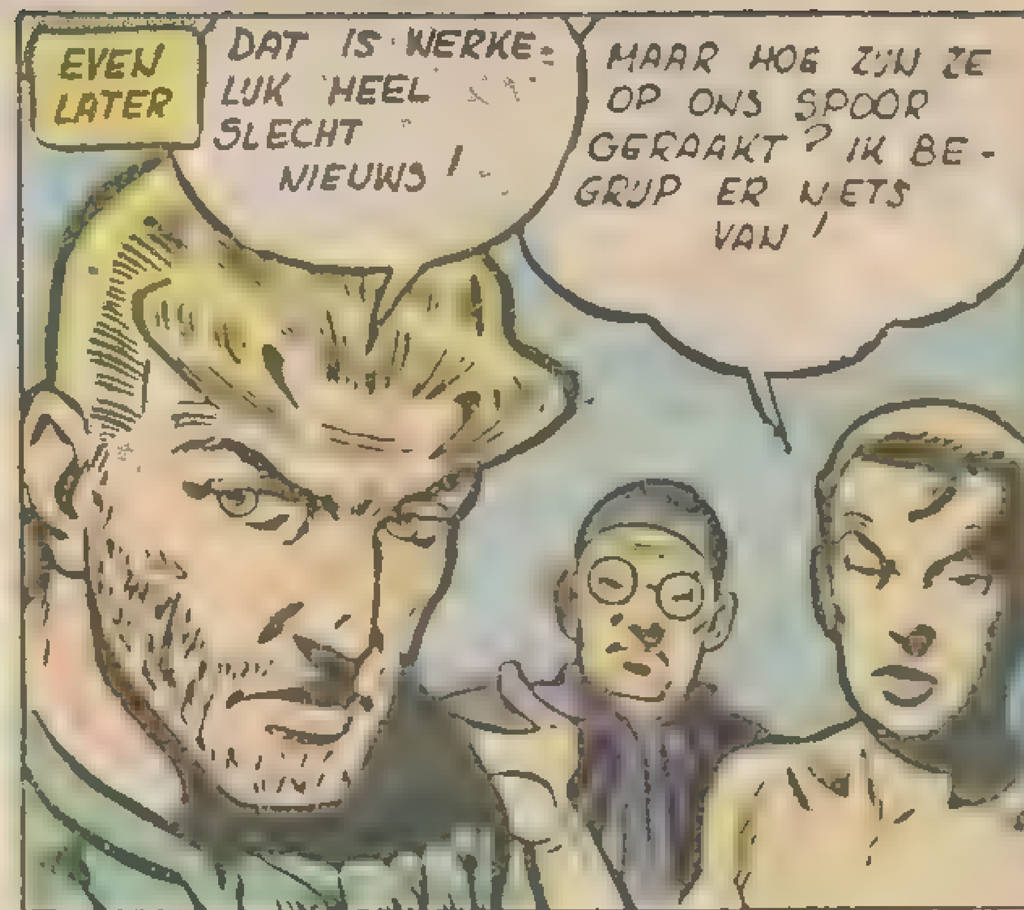

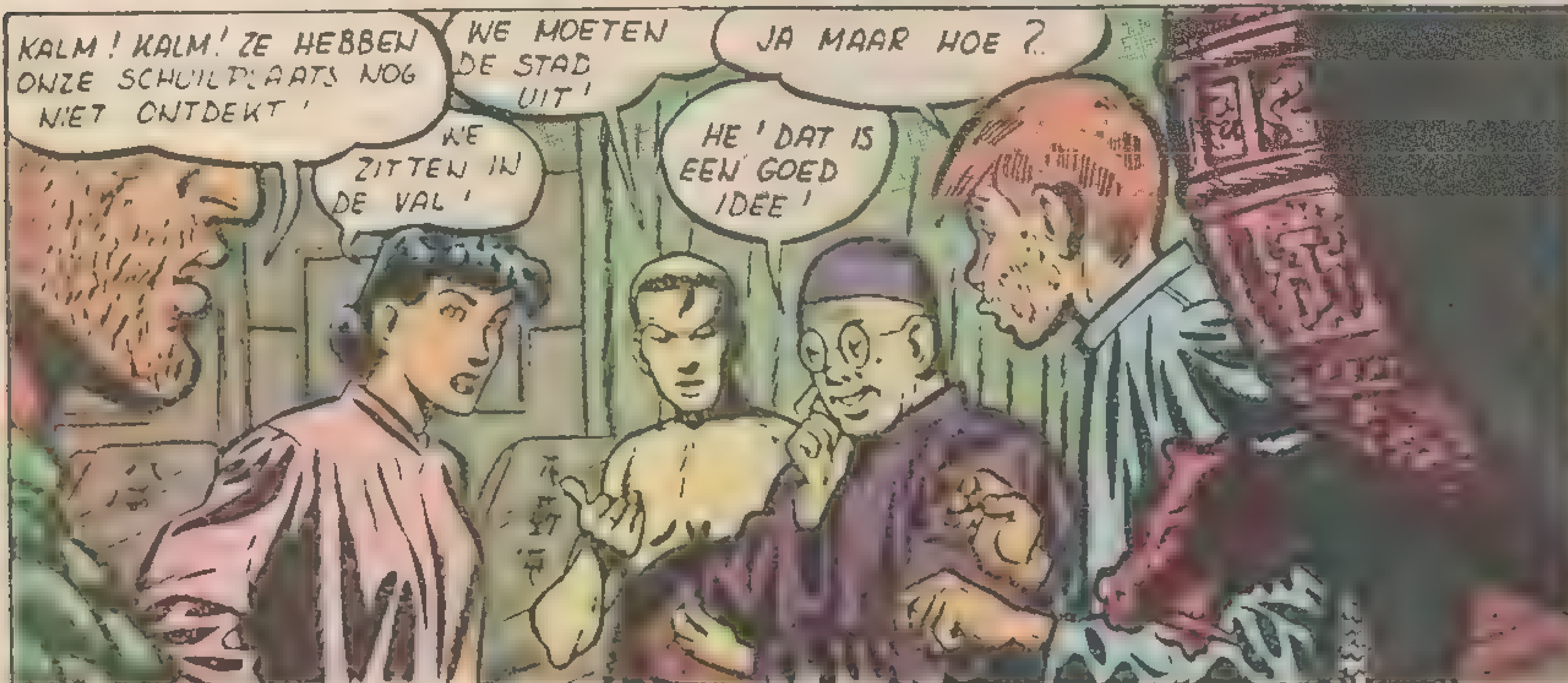
166
BUIGING VAN LICHAAM MET BUIGEN VAN BEEN ACHTERWAARTS.- LICHAAM NAAR VOREN BUIGEN, WAARBIJ OOK DE ARMEN NAAR VOREN GESTREKT WORDEN. HET LINKER (RECHTER) BEEN GEBOGEN ZIJWAARTS UITSTREKKEN.

De Zwarte Draak

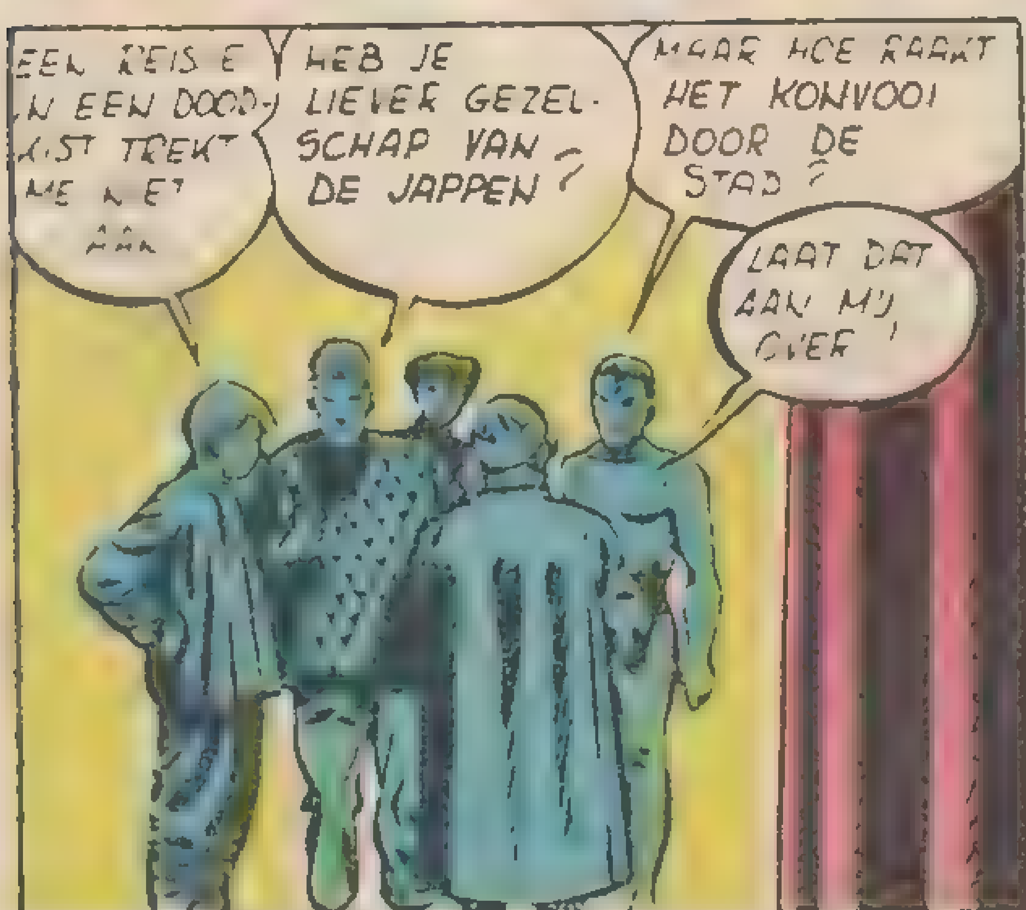

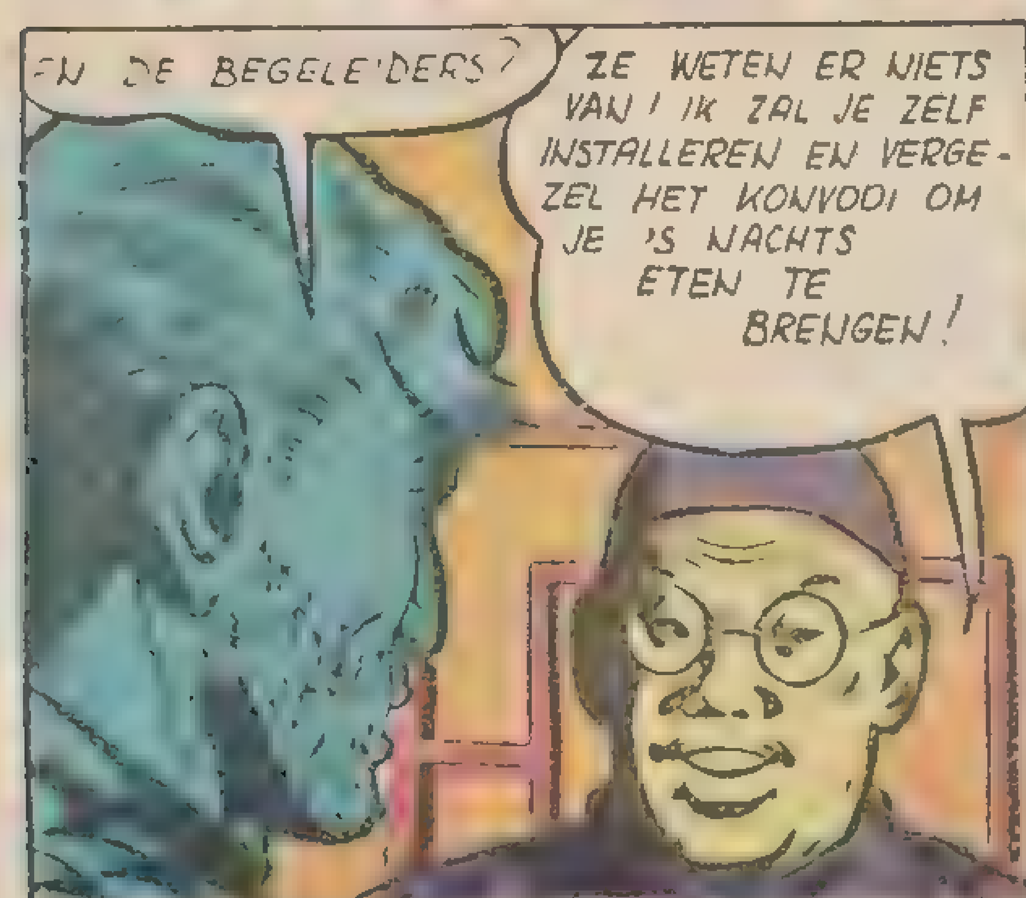

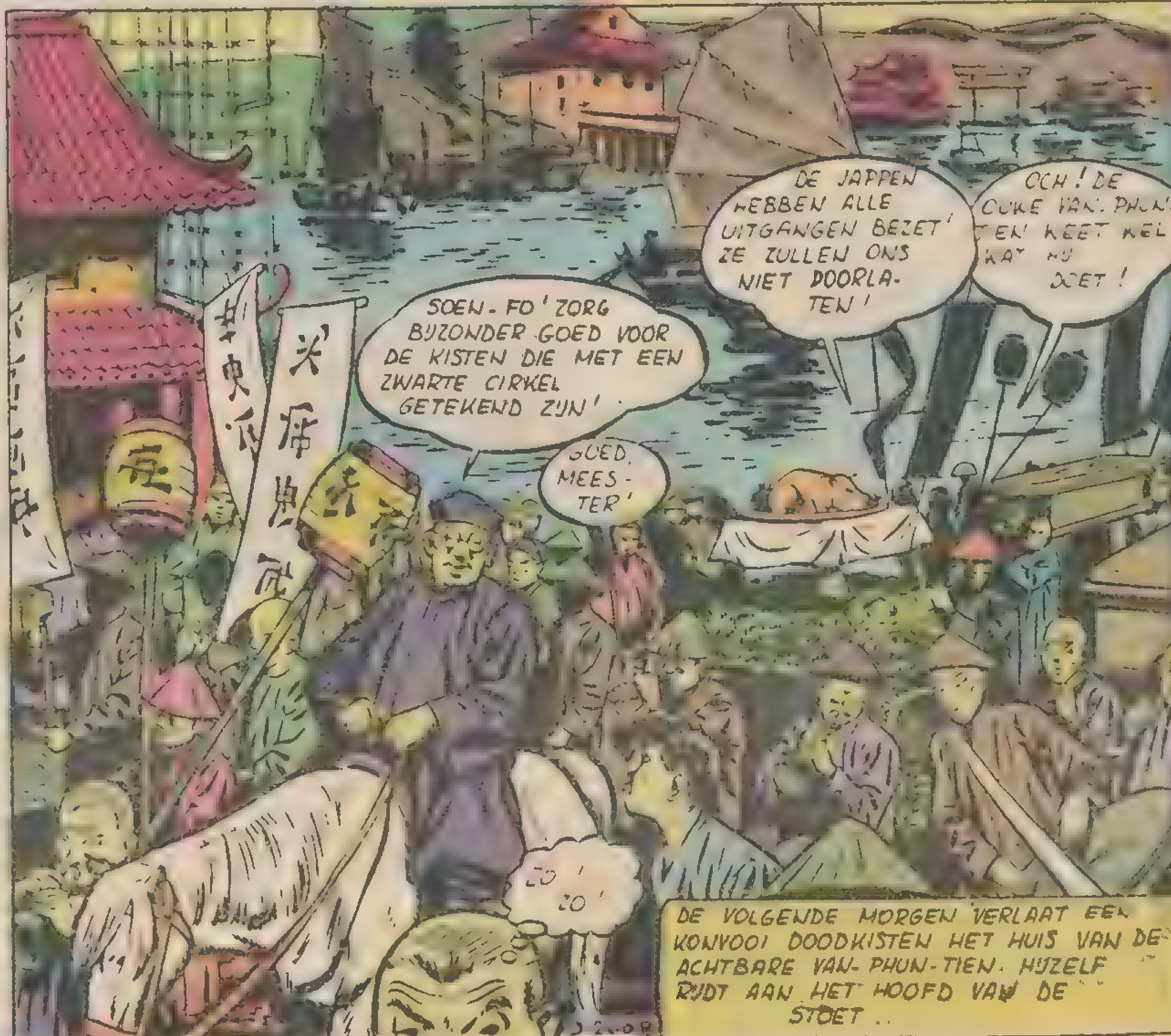

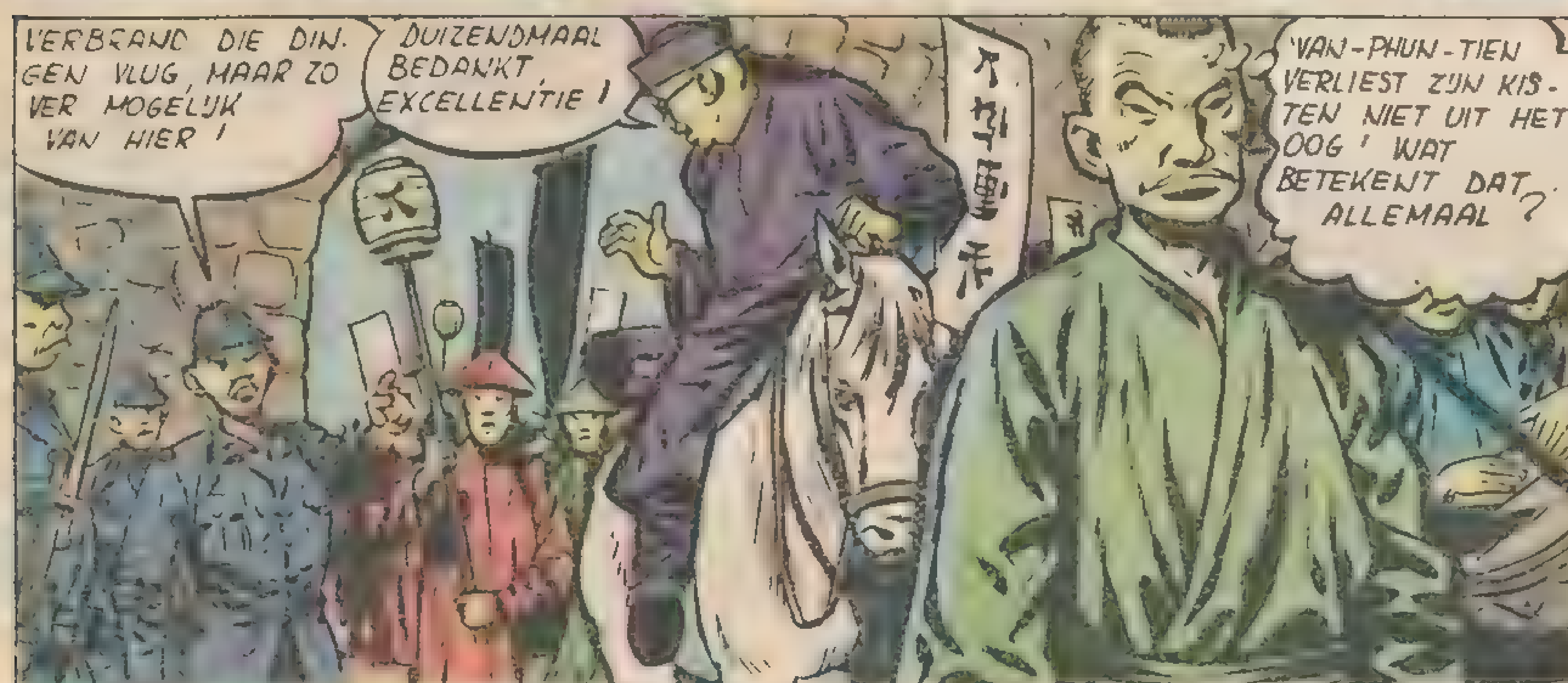

HA ! DE STADS-POORT ! NU KOMT HET !

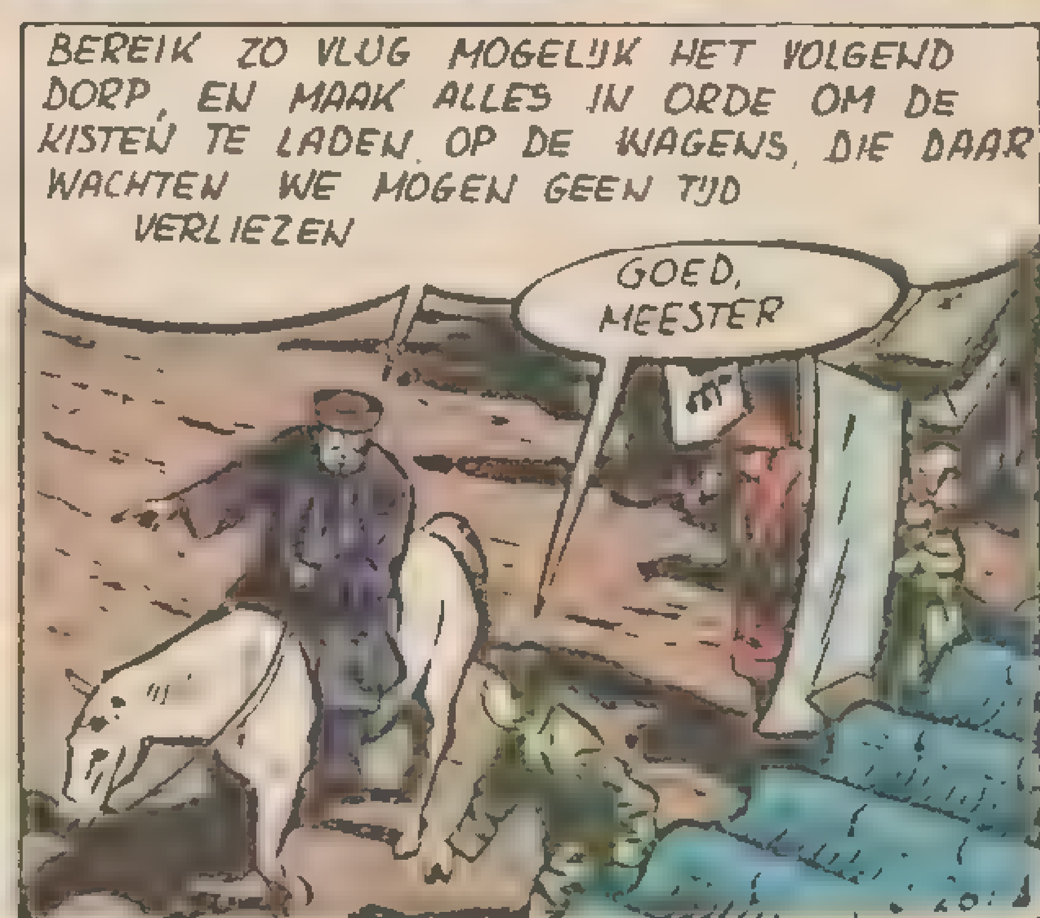

MAAKT PLAATS !
HALT ! NIEMAND MAG DOOR !

VERONTSCHULDIG MIJ, EXCELLENTIE ! DEZE DOODKISTEN MOETEN BESLIST WEG! HET ZIJN EDELE CHINEZEN DIE AAN DE PEST GESTORVEN ZIJN ! ZE MOETEN ZO SPOEDIG MOGELIJK DE STAD UIT !
WAT ?
DE PEST !

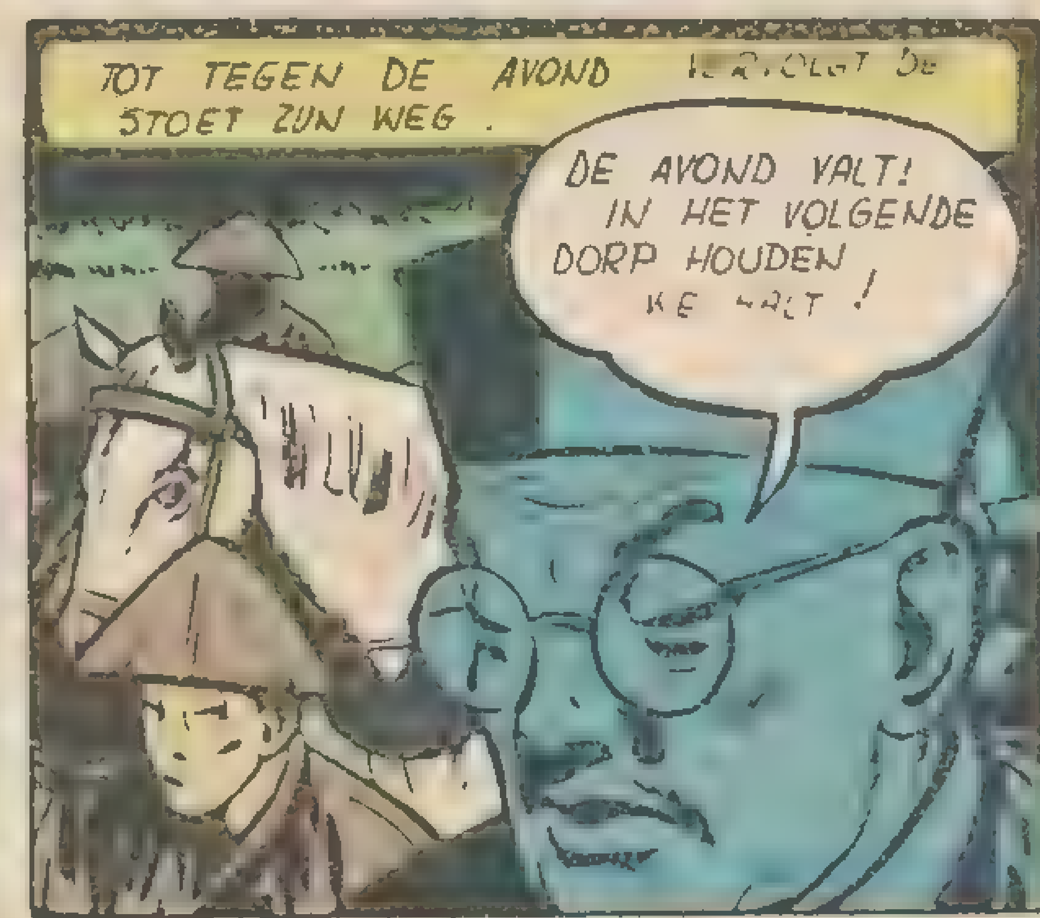

HM ! MIJN ORDERS BEVELEN ME DIE KISTEN OPEN TE MAKEN MAAR DAT LIJKT ME GEWAAGD !
DIE KISTEN OPENEN ! MAAR DAN ZULLEN WE ALLEMAAL BESMET WORDEN ! DAT WORDT EEN RAMP !

DAT ZOU EEN EPIDEMIE VEROORZAKEN ! NIEMAND ZOU HET OVERLEVEN !...
IN... IN ORDE ! JE... JE KAN DOOR !

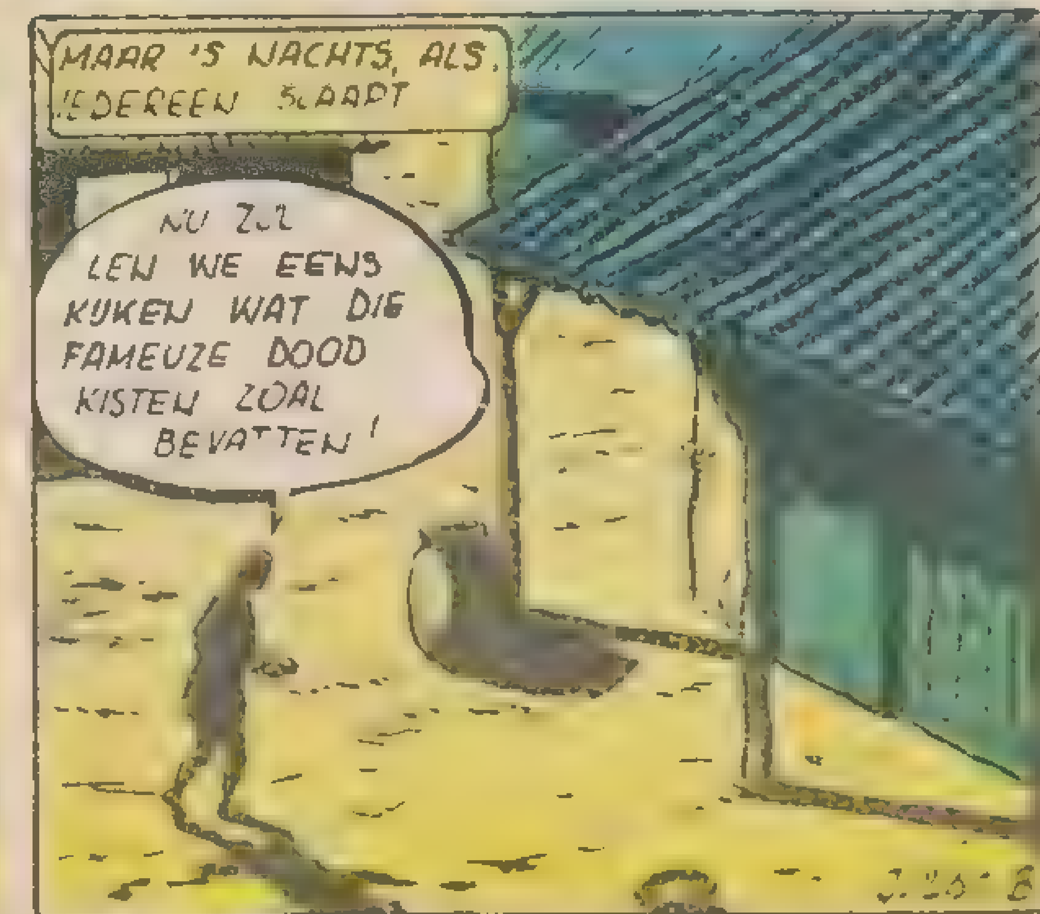

VERBRAND DIE DINGEN VLUG, MAAR ZO VER MOGELIJK VAN HIER !
DUIZENDMAAL BEDANKT, EXCELLENTIE !
VAN-PHUN-TIEN VERLIEST ZIJN KISTEN NIET UIT HET OOG ! WAT BETEKENT DAT ALLEMAAL ?

BEREIK ZO VLUG MOGELIJK HET VOLGEND DORP, EN MAAK ALLES IN ORDE OM DE KISTEN TE LADEN OP DE WAGENS, DIE DAAR WACHTEN. WE MOGEN GEEN TIJD VERLIEZEN
GOED, MEESTER

DE BEVELEN VAN VAN-PHUN-TIEN WORDEN ZORGVULDIG UITGEVOERD EN IN EEN MINIMUM VAN TIJD WORDEN DE KISTEN OP DE WAGENS GELADEN DE REIS WORDT VOORTGEZET
DE KOELIES DRAGEN NIET GENOEG ZORG VOOR DE KISTEN DIE IK JE HEB AANGEDUID LET DAAR EENS OP !
IK MOET BESLIST TE WETEN KOMEN WAT ER IN ZIT !

TOT TEGEN DE AVOND VERVOLGT DE STOET ZIJN WEG.
DE AVOND VALT! IN HET VOLGENDE DORP HOUDEN WE HALT !

EEN UUR LATER
WE MOGEN HIER BLIJVEN MEESTER DE EIGENAAR VERHUURT ONS DE SCHUUR OM DE KISTEN ONDER TE BRENGEN
DE DEUR KAN AFGESLOTEN WORDEN !

MAAR 'S NACHTS, ALS IEDEREEN SLAAPT
NU ZULLEN WE EENS KIJKEN WAT DIE FAMEUZE DOODKISTEN ZO AL BEVATTEN !

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je : Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen). De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1.20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij een krantenverkoper kunnen aanschaffen, vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 26 October tot einde December :

VOOR NEDERLAND : Fl. 2.50.

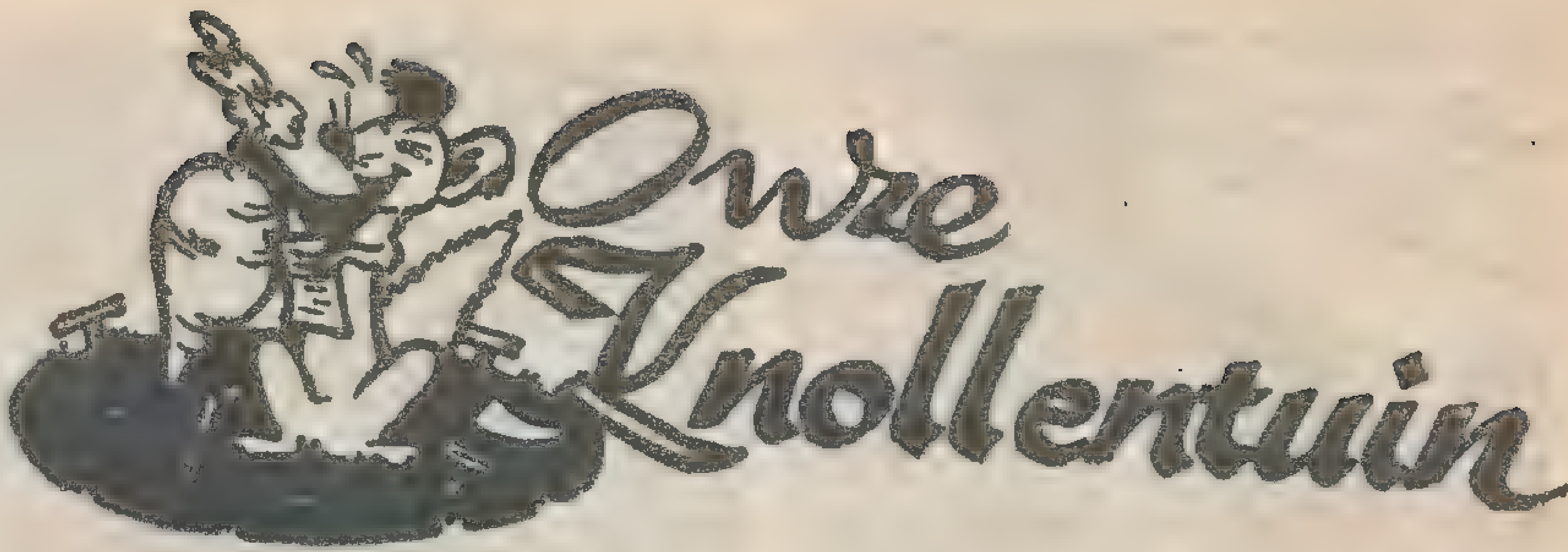
VOOR BELGIE : Fr. 40.

Deze bedragen kunnen betaald worden : Voor Nederland : Per postwissel aan « Robbedoes », Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom ; voor België : Door storting op Postrekening 3621.59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21, Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentie-dienst.

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

KNOLLENTUINREGLEMENT

Art. 1 : Alle jongens en meisjes mogen hun knolletjes aan Snuffeltje sturen.
Art. 2 : Alle grapjes, raadsels, tekeningen, gedichten, beschrijvingen of verhalen, worden als knolletjes beschouwd.
Art. 3 : Wie ze helemaal zelf verzint mag boven op zijn briefje vermelden : « Eigen werk » Wie op zijn eigen manier navertelt, wat hij ergens gelezen of gehoord heeft, moet op zijn briefje schrijven : « Naverteld ».
Art. 4 : Wie eenvoudig een knolletje van iemand anders wegpikt, zal met schande overladen worden.
Art. 5 : Een goede raad : Kweek geen te dikke knollen.
Art. 6 : Tekenknolletjes moeten in Oost-Indische (Chinese) inkt uitgevoerd worden op goed tekenpapier zonder lijntjes.
Art 7 : Schrijf je knolletjes altijd op een afzonderlijk blaadje !

Onze minzaam-gedienstige P. K. krabt de zoveelste maal op het asfalt van zijn bovenkamer. Niet, dat hij daar andere « pietjes » te logeren heeft, maar puur uit gewoonte, als hij met een probleem te houden zit. En hij richt het woord tot mij :

— Zeg jij het hen nog eens duidelijk, Snuffel ! Hier lees ik weer : « Gelieve mijn knolletje volgende week of ten hoogste binnen veertien dagen in de knollentuin te laten verschijnen... ». Dat kàn toch niet !

Inderdaad, dat kan niet. Laat onze ongeduldige rakkers (en rakkeresjes, die daarbij nog nieuwsgierig zijn !) nu eens en voorgoed onthouden, dat er meestal EEN MAAND verloopt, eer je je pennevruchten in de knollentuin ziet prijken, hetzij in levenden lijve, hetzij als eervolle vermelding. En dan moeten ze dat nog waard zijn ook ! Het kàn nu eenmaal niet vlugger. Als jullie op tijd je « Robbedoes » in handen wilt krijgen. Gesnopen, gij, ongeduldigaards ?... Dan gaan we knollen planten !

LOEKIE uit **Oostende** geeft haar rakkeresjes-club het goede voorbeeld. Hoe meer (goede !) knollen door de club aangeboden worden, des te meer rakkeresjesknollen er ook in de tuin komen ! Denise en gezellinnen mogen niet versagen : iets groots groeit slechts langzaam !

Eervolle vermelding voor de tekenknol.

OP DE MARKT

Toen ik nog heel kleintjes was, nam vader mij eens mee naar de markt. Natuurlijk was dit een grote gebeurtenis in mijn jong leventje. Denk eens aan : zoals een grote madam gaan winkelen op de markt ! En dan... er zou misschien wel wat speel- of snoepgoed in de boodschappenmand geraken !

Toen we op het marktplein waren, voelde ik me niet goed thuis tussen al die grote mensen. Angstig drong ik me tegen vader aan, om hem toch maar niet te verliezen ! Er was ook nog niets te zien, dat me belang inboezemde, want vader ging eerst naar de kant waar hamers, beitels, spijkers en dergelijk gerief verkocht werd : Ook voor de kramen van boven- en ondergoed, tapijten en dergelijke dingen interesseerde ik me niet.

Opeens werd mijn aandacht getrokken, door een kraam waarin een vriendelijke, dikke vrouw snoepgoed te koop bood. Heel diplomatiek leidde ik vader er vlak voor en vleide :

— Kijk eens, papa, wat een hoop lekkers ! Daar koopt u toch zeker iets van ?... Toen vader zei : « We zullen nog wel méér kramen met snoepgoed zien ! » trok ik een pruillipje.

Een eindje verder stond een soort clown. Ik dacht al niet meer aan de lekkere bollen, maar trok vader mee. Die luisterde echter met verveeld gezicht naar de flauwe grappen, die de man vertelde.

— Kom, ik zal je iets laten zien, dat veel mooier is ! zei vader.

Wat het was wilde hij niet zeggen. Intussen waren we een eind verder gesukkeld.

Ik keek hem aan.

Ik met pijnlijke voeten, want « teentje trap » was aan de orde van de dag. Plots hoorde ik honden blaffen, katten miauwen, hennen kakelen... we waren op de eigenlijke « Vogelmarkt ». Opgetogen huppelde ik weer aan vaders hand, bekeek de dieren en luisterde naar het gepraat rondom mij. Bij een grote mand met stoeiende jonge hondjes vroeg vader iets aan de verkoper. Nu wist ik waarom vader straks zo geheimzinnig had gedaan ! Hij zou een hondje voor me kopen ! Glimlachend om mijn uitgelatenheid zei papa :

— Welk wil je nu het liefst hebben ?

— O, dàt daar, met zijn zwarte kop en zwarte plekken, pa ! Is dat niet lief ?...

Op weg naar huis liefkoosde en knuffelde ik het diertje, dat van schrik haast uit mijn handen sprong !

Ik stelde het gerust :

— Puckie, je mag niet bang zijn ! Je zult eens zien, wat een heerlijke tijd er nu voor jou en mij gaat komen !

LOEKIE uit Oostende.

MATROOS VAN DER KLEIN uit **Botermelk** heeft tenslotte een bescheidener maat voor zijn knolletje gevonden en weet heel sappig over de oude tijd te vertellen. Let nog eens goed op de afwerking, Gustaaf ! Niet alleen vlot, maar ook goed ! Snuffel heeft nog moeten snoeien.

TOEN, EEN HALVE EEUW GELEDEN, DE EERSTE AUTO BIJ ONS OP 'T DORP KWAM.

— He ! Hoor eens Jef ! Weet je 't al ? Mijnheer Katers heeft 'nen automobiel gekocht ! Die moet je eens zien rijden ! Ik weet zeker, dat je op de loop gaat. Het ding brult zo erg, dat je er compleet doof van wordt. De een of de andere keer vliegt Katers ermee tegen 'nen boom ! Dat ding vliegt nog al vooruit, manneke ! 't Is echt schoon om te zien !

— Wel, Frans, ik wou dat ik de kans eens kreeg !

Als het Woensdag is !... Eigen tekening van STROPKE 30.533 uit Gent.

— Je zult niet lang hoeven te wachten, man ! Zondag rijdt Katers naar d'acht-uremis.

— Da's goed, dat ik dàt weet ! zegt Frans, salu hé ! Tot volgende Zondag !

De volgende Zondag.

Er heerst een drukte van belang in 't dorp. Iedereen wil naar de acht-ure-mis.

Plots : Vrrongg ! Tuut-tuut !...

— Daar is hij ! Daar is hij ! ! brulde iedereen.

Het zwarte gevaarte kwam aanstormen. Aan de kerk stoof de menigte angstig uiteen. Mijnheer Katers stapte uit en groette vriendelijk de mensen.

Onder de Mis waren Jef en Frans wat verstrooid en fezelend zei Jef :

— 't Is waar, 't is waar ! Ik wist niet, dat er zo'n duivelstuigen bestonden !

Ook de oude mensen schudden bedenkelijk het hoofd, en dachten :

«Katers gaat zeker met de duivel om ! »

Wat zouden die mensen ogen opzetten als ze nu eens konden terugkomen ! De wereld staat niet stil. Wie weet, wat 't in 2000 zal zijn !

MATROOS VAN DER KLEIN
uit Botermelk.

TIJL 30.760 uit **Wontergem** wil met deze knol Pallieterken naar de kroon steken. Nu, zo'n knollenstrijd mag Snuffel wel, al moet hij voor deze eerste ronde verklaren, dat Pallieterken toch winnaar op punten is !

P. K.'s WEDERVAREN ALS VOETBALLER

Toen er nog een honderdtal sprietjes op Piets nu bijna kale knikker wiegden, haalde hij het in zijn bol een beroemd shotter te worden, zoals een Braine bij voorbeeld. Immers, redeneerde Piet, ik heb zo ongeveer dezelfde gestalte en hetzelfde nummer van schoenen ! Over het verschil in haartjes repte onze Kwab geen woord.

Bij Beerschot ging P. K. in de leer. Met zijn nieuwe shoes fier over de schouder stapte hij met popelend hart naar de training. Natuurlijk begon dat met allerhande lichaamsoefeningen, zeer tegen de goesting van onze toekomstige ster. Toen dat achter de rug was en Piet met zwoegende borst en piepende adem als laatste in de rij ging staan, begon de eigenlijke les met de bal.

Daar kwam de oefenmeester met drie ballen aangestapt om de kadetjes van de eerste paar voetbalschoenen eens fatsoenlijk met de voet een bal te leren « stoppen ».

— Jongens, begon hij, luistert allemaal eens goed, hoe jullie dat moeten aanpakken. Je kijkt naar de bal, je volgt zijn loop en op 't eigenste ogenblik, dat hij met het gras in aanraking komt, plaatst je je voet er op en hij ligt er roerloos onder. Begrijpen jullie, wat ik bedoel ?... Jij, Kwab !

Met volle aandacht keek onze held toe. « De bal volgen, wachten tot hij op de grond komt en dan mijn « poot » er op », hamerde het in Piet zijn arm hoofd. Hoe het eigenlijk kwam, wist hij zelf niet, maar met zijn een meter hoog geheven voet, stampte hij toe, zeker van zijn stuk, vlak op zijn in de weg staande linkervoet, terwijl de bal achter zijn fors athletenlijf wegrolde, en hij kreunend van de pijn zich in het gras liet neerploffen !

Kwabbertje was nog altijd zijn zere voet aan 't beklagen, toen ze gingen leren koppen.

— Je voet heb je nu niet nodig, kleine ! zei de oefenmeester. Luistert nog eens allemaal goed jongens. Om een bal perfect te koppen, gooi je het hoofd in de nek, volgt de bal met de ogen en op het ogenblik, dat hij je bol gaat raken, geef je hem een korte tik met je voorhoofd, natuurlijk in de gewenste richting ! Kwabbertje, opgelet ! Daar gaat hij...

In zijn wanhopige poging om het ditmaal goed te doen, kreeg Piet het zo op de zenuwen, dat hij het dreigende gevaar met gesloten ogen afwachtte.

— Oei, mijn neus ! gilde plots onze held en met beide handen tegen zijn gehavend reukorgaan, sloeg hij als een boom omver.

« Dat nooit meer », was P. K.'s besluit, toen hij weer bij zijn positieven kwam. 'k Heb er genoeg van ! 'k Bekijk van m'n leven geen bal meer !

Dat alles is de rechtstreekse oorzaak, dat onze P. K. nooit als ster aan de Belgische voetbalhemel schitterde en hij nooit in Rode Duivelstrui op de groene grasmat paradeerde !

TIJL 30.760 uit Wontergem.

Ook **DE WESP** uit **Heist op den Berg** koos P. K. tot mikpunt. Insgelijks deden dit **Blonde Tijger 30.121** uit **Staden** en **Bill-West** uit **Boort-Meerbeek**, ieder met liefst twee opstelknolletjes. Verder nog **Kleine Bever 25.811** uit **Goeferdinge** met opstel- en tekenknol. Allemaal een eervolle vermelding met uitroeping van Cyriel, de laatstgenoemde, als de beste ! Natuurlijk kunnen bij zoveel keuze alleen de beste knollen de grond in. Wat hierbij dan ook gebeurt ! Wesp, schrijf maar « jij », hoor ! Met de postzegel was het keurig in orde !

P. K. WAARSCHUWT DE POLITIE

Piet Kwabbernoot ging op bezoek bij zijn suikertante.

Toen hij door een straat kwam, hoorde hij achter een grote deur een doffe slag, gevolgd door gereutel. Bleek van schrik stond hij te luisteren. Plots slaakte hij een kreet. Van onder de deur gulpte een brede bloedstroom !...

Na vijf minuten tegen een muur geleund te hebben, omdat z'n knieën knikten, stormde hij naar het politiebureau, waar hij met horten en stoten vertelde, wat hij gehoord en gezien had.

De hele politiemacht werd opgetrommeld en met twintig auto's snelde zij naar de « plaats der misdaad ». Het huis werd omsingeld en de commissaris opende zelf de deur. Toen zagen ze, hoe daar volgens alle recht en regel... een koe geslacht was.

De commissaris en de agenten moesten er hartelijk om lachen, terwijl de verbaasde slagersknechts maar meelachten.

Maar toen werd de commissaris ernstig. Woedend brulde hij :

— En die kerel heeft ons allemaal hierheen gestuurd ? Wacht, ik zal hem...!

Hij zou niets, want Piet was reeds onder de spottende blikken van de agenten afgedropen.

DE WESP uit Heist op den Berg.

Een speciale eervolle vermelding voor het werk van **Ri-Rank** uit **O. L. Vrouw-Lombeek**. Renaat schreef zijn indrukken neer na lezing van een boek, dat hem ontroerde. Wel verviel hij in zijn gewone fout (veel te lang) en daarom niet te planten als knol), maar hij wint zienderogen in het juist neerschrijven van zijn gedachten en gevoelens. En dat is winst ! Volhouden, hoor ! Een eervolle vermelding ook nog — en dat al voor de tweede keer — voor **Jan Breydel** uit **Oostende**, die het weer beter doet en voor de grapknol van **Pietje Puid** uit **Lebbeke**.

In het dichterknollenperk blijkt **WATERRAT** uit **Battel** in zijn wiek geschoten door niemand minder dan P. K., die hem verdacht, een pikwegknol te willen plaatsen ! Nee, Waterrat doet zoiets niet, en wat hier volgt is een echt waterratbloedig gedicht met zijn gewone kwaliteiten : een goed begin en de gewone fout : een aaneengeflanst slot !

VOOR P. K. MOGE HIJ HET BEGRIJPEN !

Heb je al die nachtegaal gehoord ?
Z'n stemme zong hier lijs' en lang
door 't fluisteren van de bomen...
Heb je z'n bede al verhoord ?
Hij vroeg 't zo smekend in z'n zang.
En werd jou geluk geboren ?...
Of heb je z'n zachte stem versmoord ?
Smaakte dan wroeging je niet wrang ?
— Moge jou veel verstand behoren !

WATERRAT uit Battel.

Aan hetzelfde euvel gaat ook **AIPTA** uit **Molenbeersel** mank. Van zijn vier ingezonden versknolletjes plant Snuffel het beste, maar kan aan de bekoring niet weerstaan om twee inzetten van de andere knolletjes als « toegift » voor te leggen. Zo begint « October » :

Ziedaar, fier komt aangereden
het Najaar in kastanjebruin !
De zonnebloemen, vaal versleten,
sterven in onze bloementuin...

En « Aan de vliet » :

Terwijl de zonne zilvrig blinkt,
het hart der mensen openstaat,
het helde lied der vogels klinkt,
de kelk der bloemen opengaat...

Proberen jullie allebei nu eens een helemaal gaaf gedicht te schrijven en niet alleen wat « dichtgruis » te verzamelen ! Succes, hoor !

VIXI

Ik zal alleen sterven ,zonder geluid, op 't eind van een avond,
Beschenen door de late zon, die weet hoeveel ik van haar hou !
D'onschuldige vogels zullen zingen, waterdruppels lavend
Neervallen op mijn rottend lichaam, dat zal vergaan... zo gauw !
Ik zal alleen sterven, bleek, maar binnen brandend van liefde.
Mijn ogen zullen zich richten naar de Hemel en dan vragen
Om vergiffenis, voor alles, waardoor ik Hem griefde !
Ook dat Hij mij met een glimlach dit offer leert dragen...
Troostende kussen zullen zacht drukken op m'n aangezicht,
Op 't grote ogenblik, dat hoop voor goed me gaat verlaten !
Dan zal ik rechtstaan, blijmoedig, en... schouwen het Licht
Der hemelen ! Wat... kan me de povere wereld nu nog baten ?

AIPTA uit Molenbeersel.

De goede tekenknollenoogst was deze keer eerder matig ! Behalve de enkele, die voor planten in aanmerking komen, krijgt **Zwarte Panter** uit **Zwevegem** een eervolle vermelding voor zijn « Robbedoes in de Fanfare ».

Een man, een man, een pijp, een pijp : Sjarel ! Dit moet voor deze week het einde zijn. Tot volgende keer, knollenplanters. Doen jullie stevig je best op alle gebied. Luidruchtige groeten van Piet, wolkenbezwangerde van Sjarel en minzame van jullie opperknollenplanter.

SNUFFEL.

Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1 : Peulvrucht. — 2 : Wilde dieren in Afrika. — 3 : Die zich schuldig maken aan diefstal met inbraak. — 4 : Vereniging van dames. — 5 : Nachttafels. — 6 : Klinknageltje. — 7 : Waterplant. — 8 : Loofboom.

VERTIKAAL

1 : Chinese afstandsmaat. — 2 : Zwemvogel. — 3 : Tweesnarig strijkinstrument (Maleis). — 4 : Ongedierte. — 5 : Rangtelwoord. — 6 : Inlandse vogelsoort. — 7 : Ontkenning. — 8 : Kleine zand- of koraalbanken of kleine verborgen klippen. — 9 : Het verslijten. — 10 : Afk. van deciliter. — 11 : E of mi mol.

OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1 : Erwt. — 2 : Sneeuw — 3 : Sleepnet. — 4 : Herkennen. — 5 : Singalees. — 6 : Persil, Lnt. — 7 : Moe, Teef. — 8 : Fiets.

Vertikaal. — 1 : Mi. — 2 : Oe. — 3 : Pet. — 4 : Se. — 5 : Shirt. — 6 : Slensen. — 7 : Energie. — 8 : Reekalf. — 9 : Wepel. — 10 : Tunnel. — 11 : Wenen. — 12 : Test.

HEREN, ALS IK U EEN RAAD MAG GEVEN: TALMT NIET LANGER! DE KONING VAN FRANKRIJK WIL BINNENKORT EEN LEGER VAN ZEVENTIG DUIZEND MAN ONDER DE WAPENS BRENGEN!

ZIET GE, MEESTER DE CONINCK, WE HEBBEN AL TE LANG GETALMD!

TOCH NIET, BREYDEL. PAS NU HEBBEN WE EEN LEGERMACHT BIJEEN, DIE AAN EEN FRANSE AANVAL KAN WEERSTAAN!

HEREN, GELIEVE ME TE VOLGEN NAAR MACHTELD, MIJN DOCHTER.

MACHTELD, DIE NU HELEMAAL GENEZEN IS, VLIEGT HAAR VADER OM DE HALS..

HELAAS, KINDJE... IK MAG NIET BLIJVEN. DIT ZOU VOOR ADOLF VAN NIEUWLAND DE DOOD BETEKENEN!

EINDELIJK HEB IK U TERUG, VADERTJE. GA NU NOOIT MEER WEG VAN MIJ!

EN GIJ, OOM WILLEM VAN GULIK, WAAROM HEBT GIJ OVER UW PRIESTERGEWAAD HET HARNAS AANGEGESPT?

OMDAT EEN PRIESTER DIE HET VADERLAND VERDEDIGT TEGEN GODDELOZE AANVALLERS OOK HET ALTAAR DES HEREN VERDEDIGT!

BROEDER, DE TROUW VAN DEZE TWEE BRUGSE DEKENS MOET BELOOND WORDEN OP HET SLAGVELD. ZULT GE BREYDEL EN DE CONINCK PLECHTIG TOT DE ADELSTAND VERHEFFEN IN TEGENWOORDIGHEID VAN HEEL HET LEGER... MAAR HOUD DIT VOORLOPIG GEHEIM, TOT HET OGENBLIK GEKOMEN IS.

DAN RICHT DE LEEUW ZICH TOT ZIJN WAPENBROEDERS.

GRAAG HAD IK PERSOONLIJK HET VLAAMSE LEGER AANGEVOERD, MAAR HET HEEFT NIET MOGEN ZIJN. IK GEEF DAN OOK HET BEVEL OVER AAN U, DAPPERE DEKENS VAN BRUGGE. GIJ BEIDEN ZULT DE VLAMINGEN LEIDEN NAAR DE STRIJD EN DE ZEGE! MAAR NU MOET IK GAAN. MORGEN MOET IK OPNIEUW IN DE KERKER ZIJN.

DANK U HEER!

DANK U!

de BLAUWE SPERWER

door Sirius

ERIK EN LARSEN ZIJN DE GASTEN VAN INGENIEUR BETCHLEY.

Een hand in de nacht

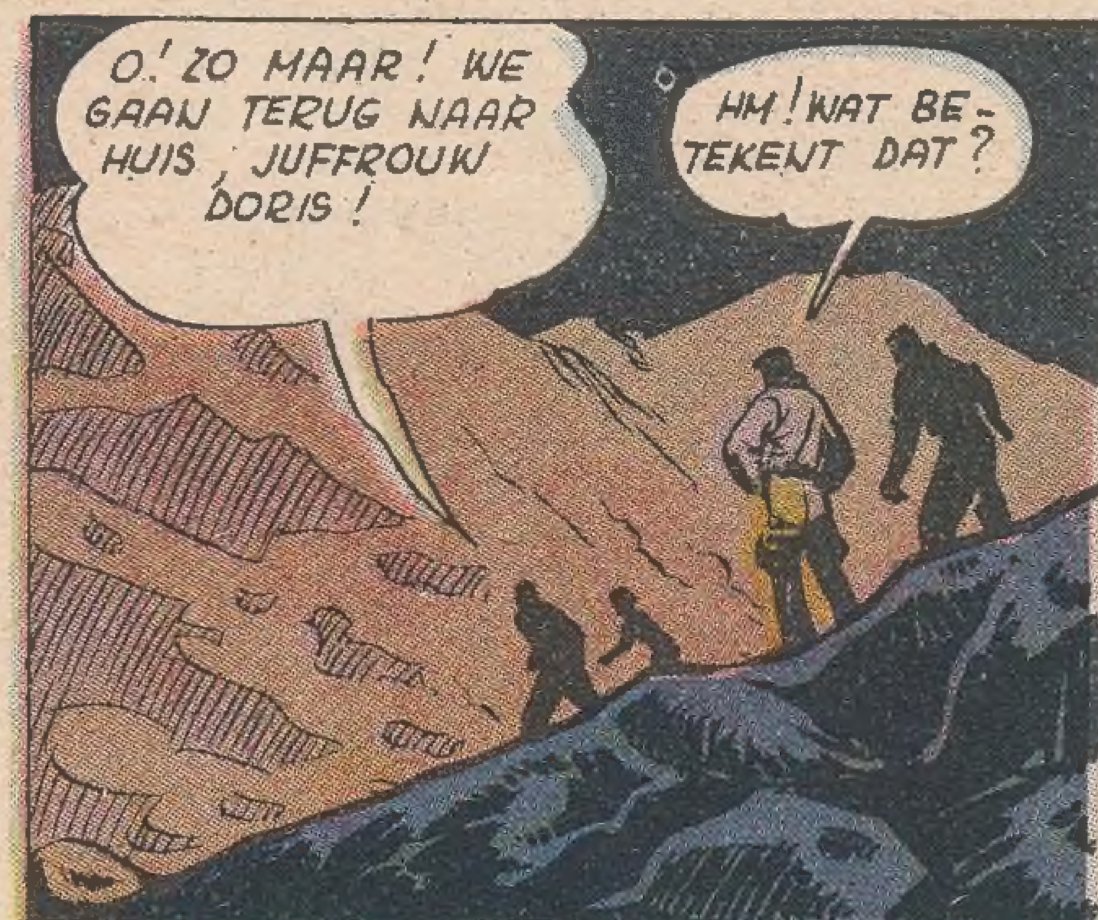

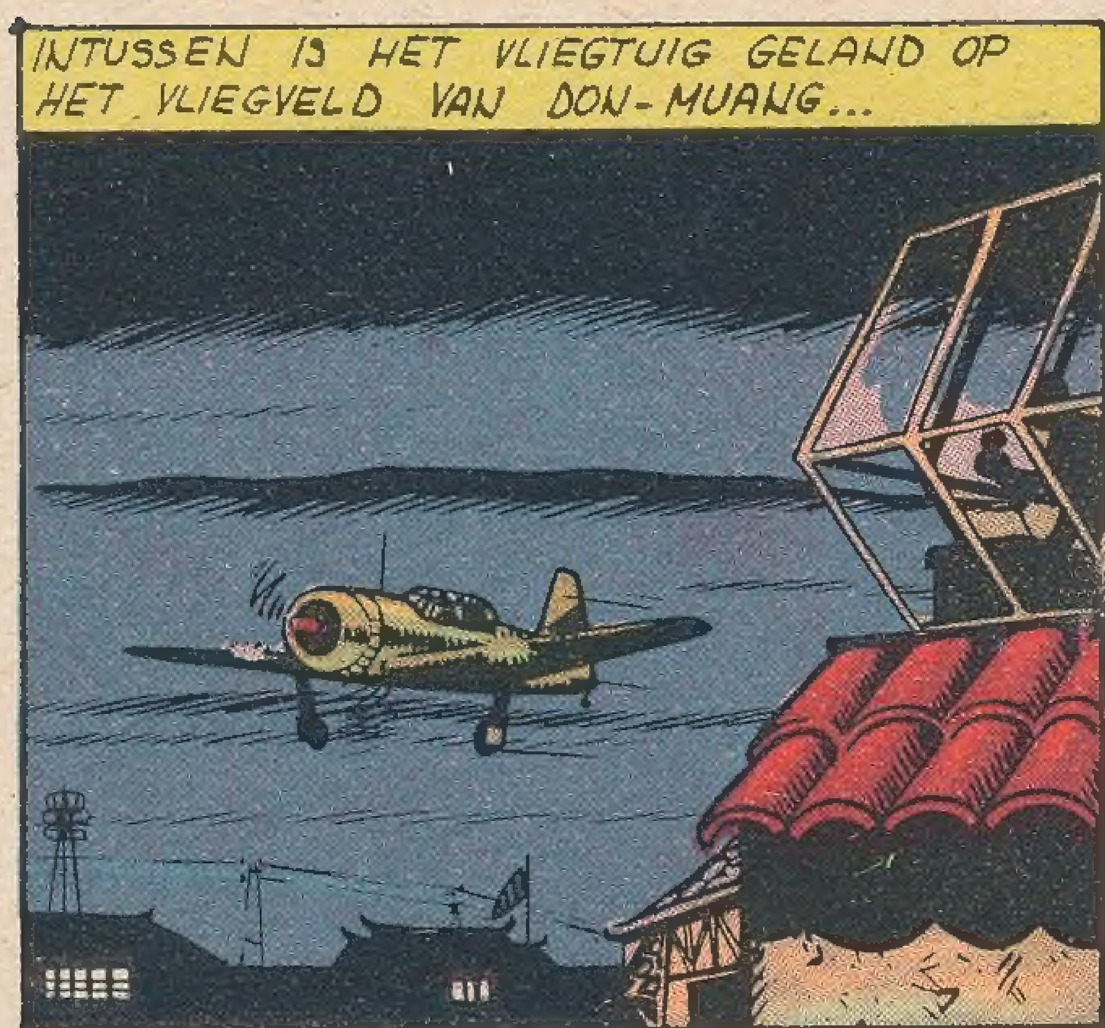

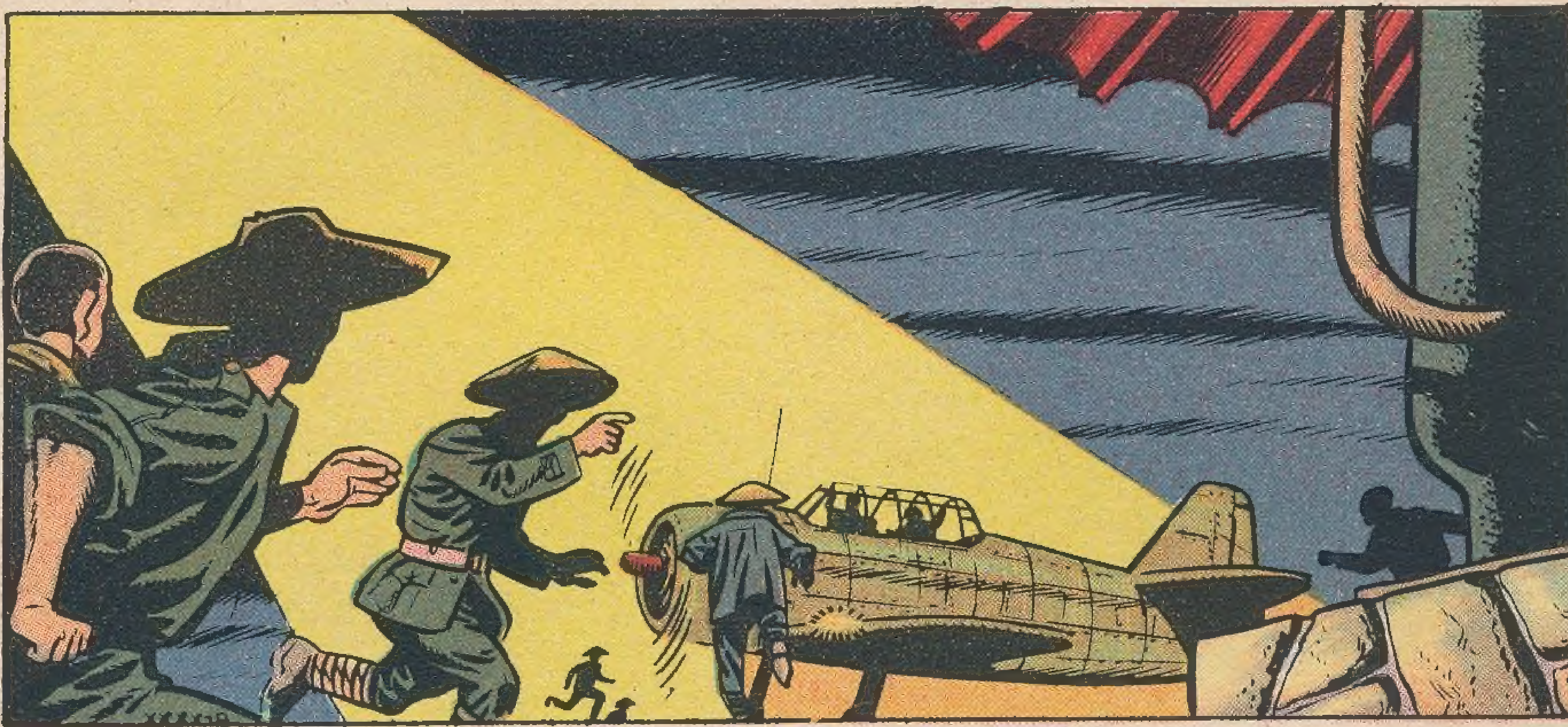

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING
HET VLIEGTUIG IS VOORBIJGE-VLOGEN. ONZE VRIENDEN MA-KEN ZICH ONGERUST.

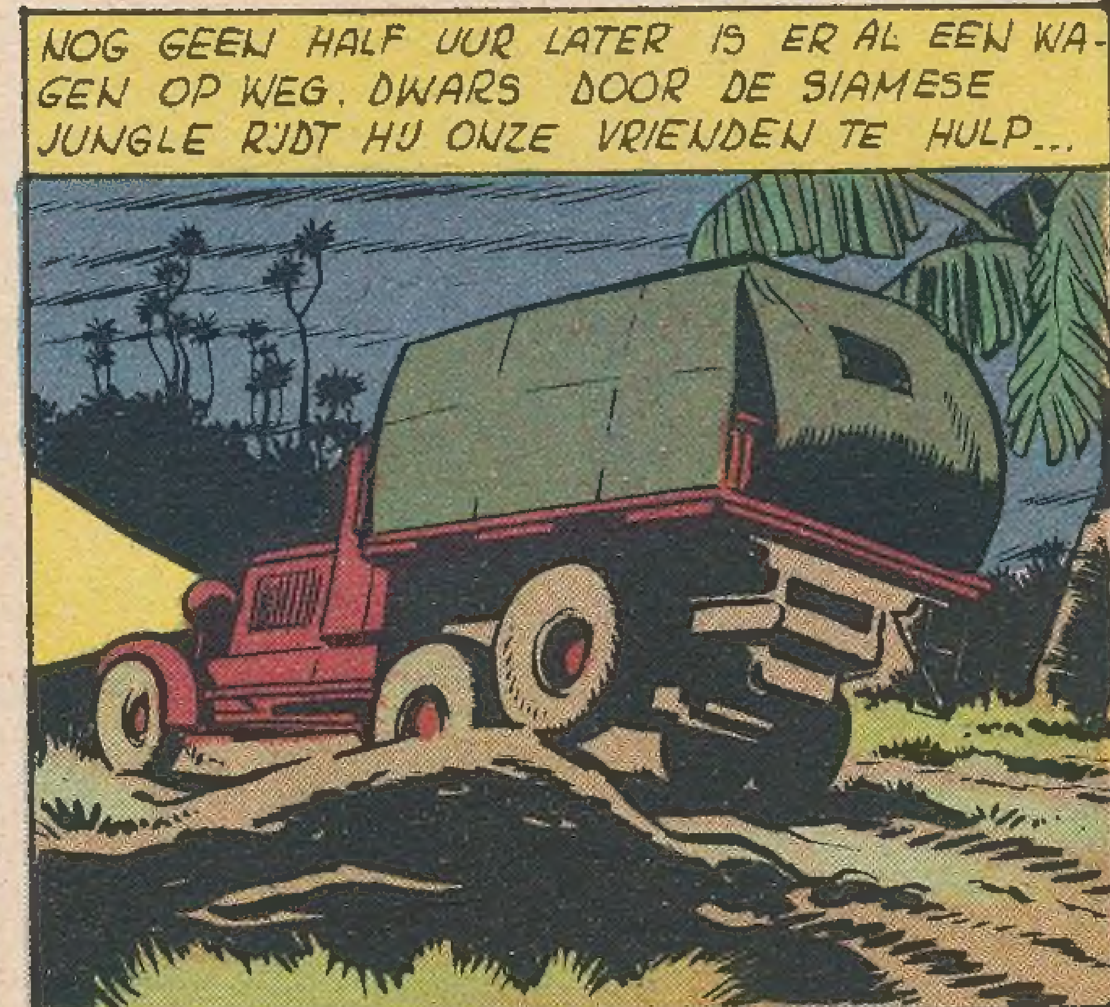

DENK JE... HAT... HATSJIE !... DAT ZE ONS GEZIEN HEBBEN?...
ZONDER TWIJFEL !... HET VLOOG JUIST OVER ONS HEEN !...
ZEKER ! MAAR MISSCHIEN BEGREPEN ZE NIET, DAT WE HULP NODIG HEBBEN !... ZON-DER HULP HOUDEN WE HET NIET LANG VOL !

DAT VUURTJE ZAL ONS TENMINSTE WARM HOUDEN TOT HET DAG WORDT !...
IK... HAT... HATSJIE... IK GE-LOOF DAT IK NOG VERKOU-DEN WORD OOK !...

INTUSSEN IS HET VLIEGTUIG GELAND OP HET VLIEGVELD VAN DON-MUANG...

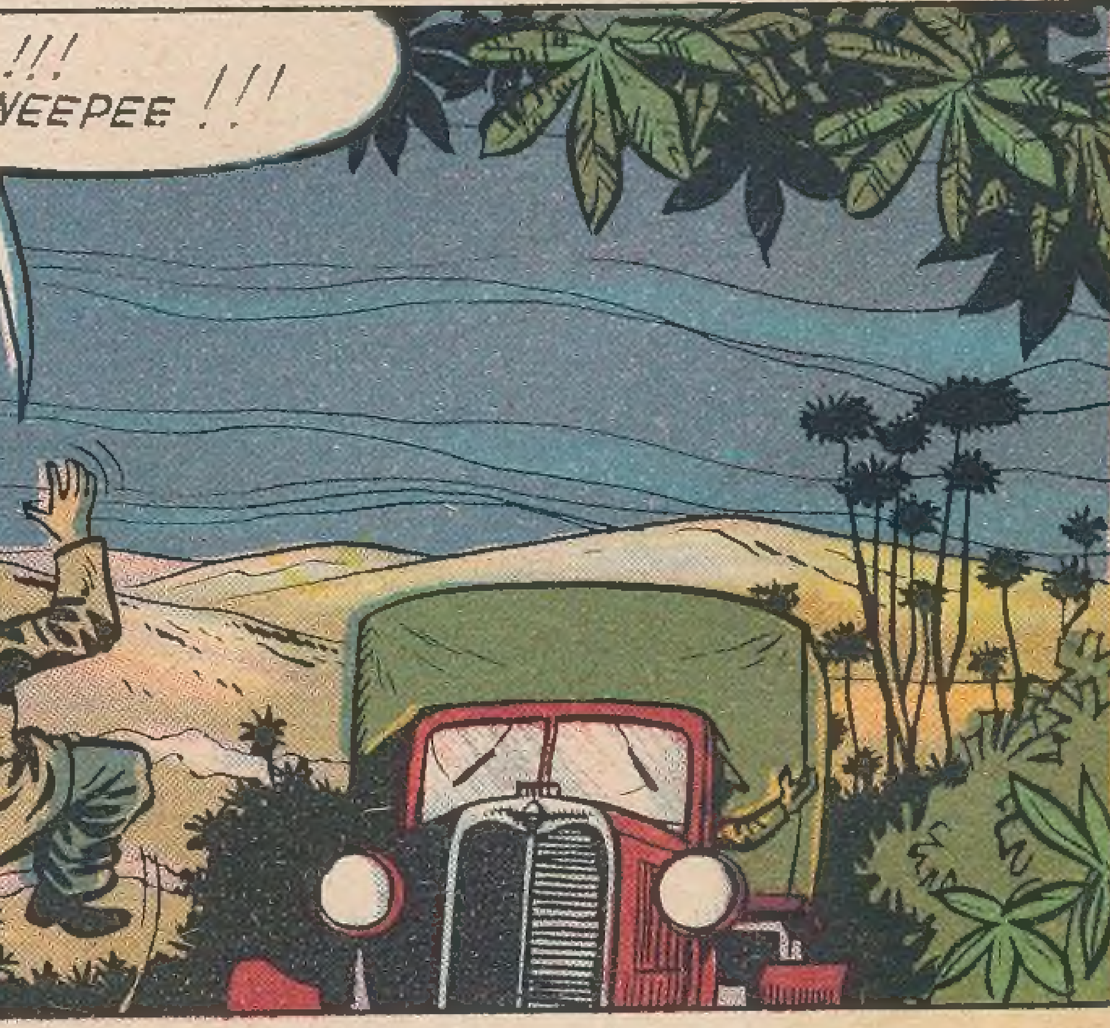

VLUG ! ER ZIJN MENSEN IN NOOD...
EINDELIJK ! WE DACHTEN AL JE NOOIT TERUG TE ZIEN !

NOG GEEN HALF UUR LATER IS ER AL EEN WA-GEN OP WEG. DWARS DOOR DE SIAMESE JUNGLE RIJDT HIJ ONZE VRIENDEN TE HULP...

UREN LATER...
HET WORDT DAG !... WE MOETEN VERDER, WE KUN-NEN NIET OP HULP WACHTEN.
HOOR, JAN !... DAT IS HET GERONK VAN EEN MOTOR !...

HOERA ! PROFESSOR, DAAR IS ONZE TAXI !...
HET WERD TIJD !... MET AL DIE KOUDE EN DIE VOCHTIG-HEID ZOU IK TENSLOTTE EEN VERKOUDHEID OPGEDAAN HEBBEN !...

GERED !!! YEEPEE !!!

RED RYDER

BY FRED HARMAN

DAT LIJKT ME NIET IN ORDE RED... HET IS DE PONY VAN KLEINE BEVER... WAAR ZOU HIJ ZIJN

IK VOLG ZIJN SPOOR HERTOGIN!

HIJ WAS OP WEG NAAR HET RESERVAAT!

ALS ER IETS MET KLEINE BEVER GEBEURD IS, ZAL IK HET ME MIJN HELE LEVEN LANG VERWIJTEN!

VER VAN RED'S RANCH DWAALT KLEINE BEVER VERMOEID EN HONGERIG ROND...

IK NU SPIJT HEBBEN, IK KWAAD GEWORDEN, ZIJN EN WEGGELOPEN VAN RED... ZONDER WATER IEDEREEN IN DE WOESTIJN STERVEN!

GIVE TO CONQUER CANCER AMERICAN CANCER SOCIETY

STORM KOMEN... IK BANG!...

IK NIETS ZIEN!

IK ONDER ROTS SCHUILEN TOT STORM OPHOUDEN!

NU IK OOK WAT KUNNEN UITRUSTEN!

INTUSSEN VOLGT RED HET SPOOR VAN KLEINE BEVERS' PONY.

VOORUIT, FLITS!...

HIER IS HIJ LANGS GEKOMEN!

...MAAR DE STORM HEEFT DE SPOREN UITGEWIST!

Z-Z-Z-Z-Z-Z-

FRED HARMAN 6-25

HET HART ONDER DE RIEM OF EEN RIEM ONDER HET HART?

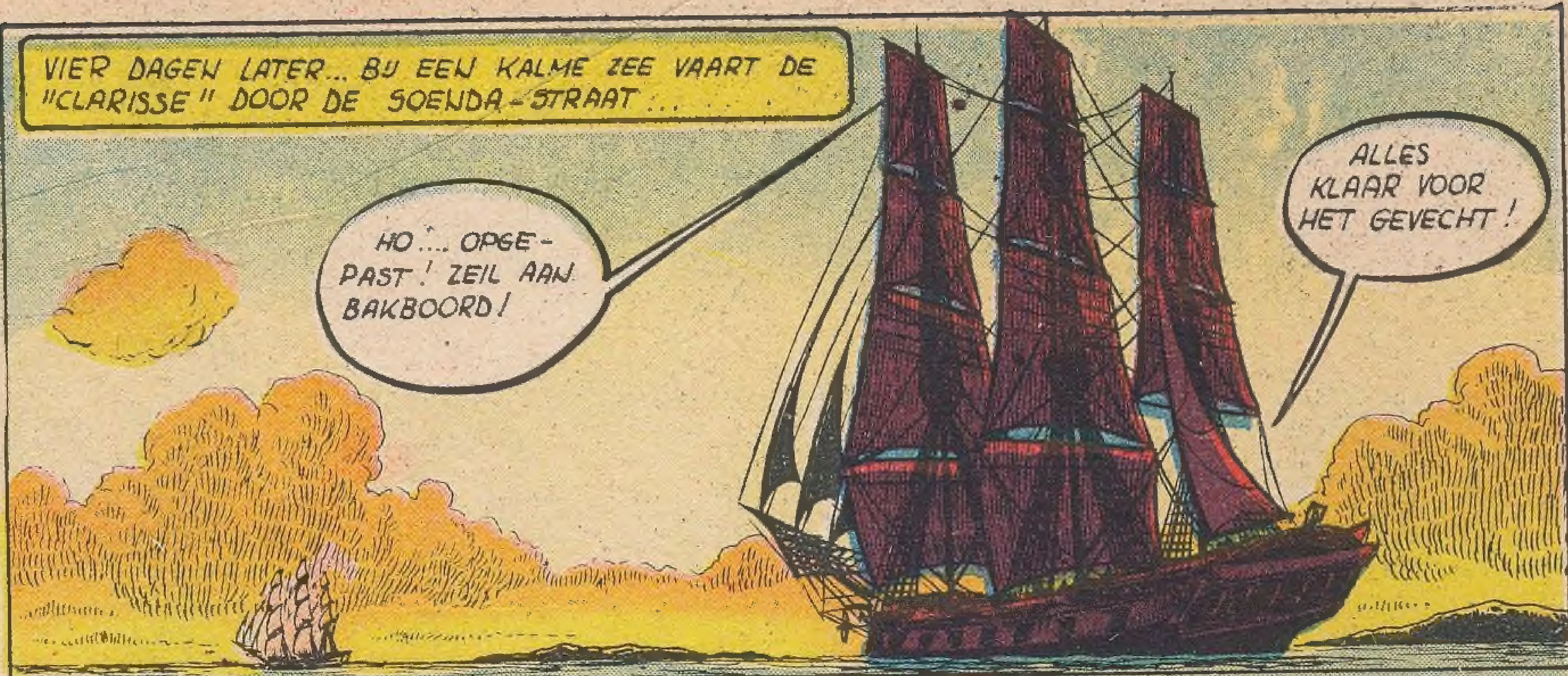
Piet zat al enige dagen lelijk in de knoei. Aan iedereen die hij op zijn weg ontmoette stelde hij dezelfde vraag : « Wat moet je nu zeggen : IEMAND EEN HART ONDER DE RIEM STEKEN of IEMAND EEN RIEM ONDER HET HART STEKEN? » Gelukkig dat Snuffeltje vandaag kwam aanlopen en de knoop kon doorhakken.

Kijk wat Snuffeltje antwoordde (het zal jou zeker ook interesseren) : « Je mag het allebei zeggen, Piet. Beide uitdrukkingen zijn goed Nederlands en betekenen : iemand moed geven. Met « een hart onder de riem steken » bedoelt men : iemand een hart in het lichaam brengen waaruit hij moed en kracht kan halen. Men mag ook zeggen : « Een hart onder de GORDEL steken » De andere vorm van de uitdrukking « Een riem onder het hart steken » betekent : iemand een riem onder zijn hart spannen, opdat zijn hart niet in zijn schoenen zou kunnen zinken. »

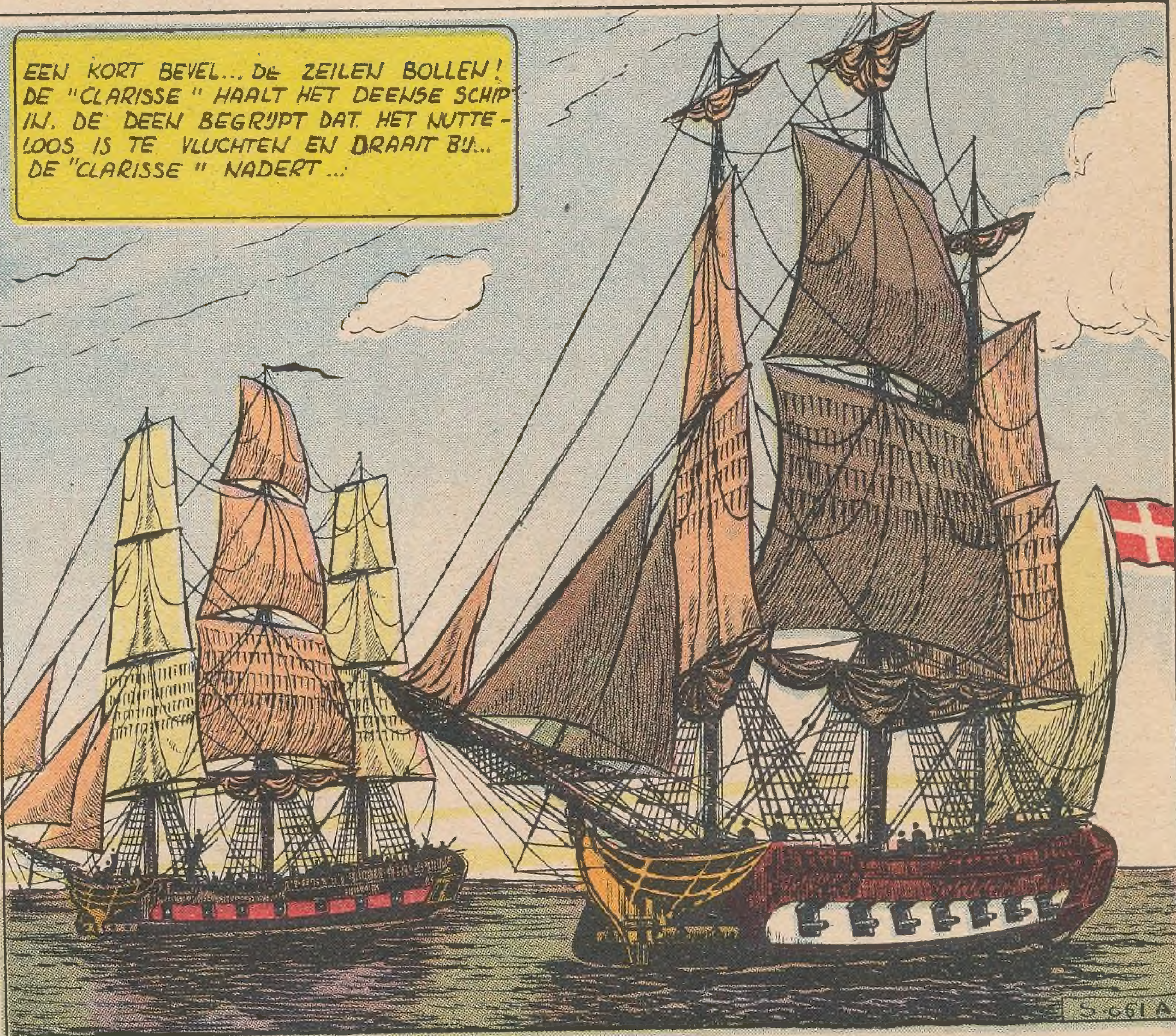
Op die manier heeft Snuffeltje Piet weer eens een « HART IN HET LICHAAM GEPRAAT ».

En meteen weet je dat deze laatste uitdrukking ook keurig Nederlands is.

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.